

A.C. Joshi Library
P.U. Chandigarh

MSS No. 99 Subject Literature

Name of MSS Vachan Gorind Lokān ke

Author -

Period - Folios 148

Script Gurmukhi Source Bhai Gurdial Singh

Missing Folios CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ
182 ਪੰਨੇ
2600 ਮੋ. ਵਿ. ਸਿਖਿਮਾ
ਸੰਤ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
1710 ਸੰਮਤ 1904

Panjabi
8 P1
V18

99-MS

A. no. 99

੧ ਚਿ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਵਚਨਗੋਬਿੰਦਲੋਕਾਕੇ॥
 ॥ ਅਸੀਖਜੀਵਮੋਹਮਾਇਆਕੀਨਿਵਾਮਹਿਸੂਤੇਪੜ੍ਹੇਹੈ॥ ਕੋਈਵਿਰਲਾਪੁਖੁ
 ਇਸਨਿਵਾਤੇਜਾਗਿਆਹੈ॥ ਜੋਜਾਗਿਆਹੈਤਿਸਕੇਹਿਰਦੇਮਹਿਪ੍ਰਮੋਸਰਭਜਨ
 ਰੂਪੀਖੇਤ੍ਰਜਮਾਇਆਹੈ॥ ਤਿਸਭਜਨਰੂਪੀਖੇਤਕਾਫਲੁਪ੍ਰਮੋਸਰਕਾਦਰਸਨੁਹੈ॥
 ਅਰੁਭਜਨਰੂਪੀਖੇਤੁਉਪਰਰਾਖੀਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਿਚਾਹੀਤੀਹੈ॥ ਜੈਸੇਅਨਾਜਕੇਖੇ
 ਤਉਪਰਿਗਾਖੀਕਰਤੇਹੈ॥ ਜੋਪਸੁਨਖਾਇਜਾਹਿ॥ ਸਕਤੇਨਵਢਿਲੈਜਾਵਹਿ॥
 ਪ੍ਰੀਤਨਾਮੁਗਿਆਵਹਿ॥ ਸੁਕਨੁਰਿਖੇਤ੍ਰਜਾਹਿ॥ ਹਰਨਖਾਇਜਾਵਹਿ॥ ਸੋ

ਐਸੇ ਹੀ ਕੁਜਨ ਕੇ ਖੇਤਨਾ ਸਕਰਿਤ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ॥ ਭੋਗਹੁ ਪ੍ਰੀਤਸੁ ਆਤੇ ਰਖਿ
 ਆਚਾਰੀ ਤੀਹੈ ॥ ਅਹਿ ਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਤੇ ਤੇ ਭੀ ਰਖਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾਹੈ ॥ ਸਿਕਲ ਪਤ੍ਰ
 ਪੀਪੀ ਖੀਤੇ ਰਖਿ ਆਚਾਰੀ ਤਾਹੈ ॥ ਦੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਹੁ ਤੇ ਰਖਿ ਆਚਾਰੀ ਤੀਹੈ ॥ ਪ੍ਰੇ
 ਜਨ ਪ੍ਰੀਤ ਹਰਣ ਤੇ ਰਖਿ ਆਚਾਰੀ ਤੀਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਿਨਹੁ ਤੇ ਐਸੀ ਰਖੀ ਨਹੁ ਈ
 ॥ ੧ ॥ ਅਭਿਰਥਾਨ ਦੁਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧਸਿ ਉਸਾਧ ਪ੍ਰਸੂਕੀ ਆਜੋ ਕਰਣਕਾ
 ਰਣਏ ਕੁਪਮੇ ਸਰਹੈ ਕੇ ਕੋਊ ਅਭਿਰਥੀਹੈ ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰਦੀ ਆਜੋ ਕਰਣਕਾ
 ਰਣਏ ਕੁਪਮੇ ਸਰਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਮੰਦਰ ਆਸਰੇ ਕਾਠ ਕੇਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨਿ ਮੰਦਰ
 ਕੇ ਕਾਠ ਥੀਭੁ ਹੋਇ ਖੜਾਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾਠ ਬਰੇਡਾ ਹੋਇ ਖੜਾਹੈ ॥ ਕਿਸੀ
 ਅਸਥਾਨ ਕਾਠ ਕੜੀਆਂ ਹੋਇ ਖੜਾਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾਠ ਤਖਤੀਆਂ ਹੋਇ ਖ

ਵਾਹੈ॥ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਕਾਠ॥ ਮੰਦਰ ਕਉ ਉਠਾਇ ਖੜਾ ਹੋ॥ ਨਾਮ
 ਅਨੇਕ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਕਾਠ ਏਕ ਹੋ॥ ਤੈਸੇ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਭ ਬੁਧਿ ਕੇ ਆਸਰੇ ਠ
 ਹਿਰਾਈ ਹੋ॥ ਆਸਰਾ ਰੂਪੀ ਜਗਤ ਕੀ ਬੁਧ ਹੋ॥ ਕਿਸੀ ਰਚਨਾ ਮਹਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ
 ਬੁਧ ਮਿਲੀ ਹੋ॥ ਕੋਊ ਰਚਨਾ ਈਸਰ ਕੀ ਬੁਧ ਇਸਥਾ ਪਠ ਕੀ ਨੀ ਹੋ॥ ਕਿਸੀ ਰ
 ਚਨਾ ਮਹਿ ਜੀਵ ਹੁਕੀ ਬੁਧ ਮਿਲੀ ਹੋ॥ ਸੋਈ ਬੁਧਿ ਜਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਹੋ॥ ਭਾਤੇ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਹੀ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਹੁਆ ਕਿਉ॥ ਅਉਰ ਤਉ ਕੋਊ ਨ ਹੁਆ॥ ੨॥ ਅਉਰ ਬਚ
 ਠਾਇ ਹੁੰ॥ ਜੈਸਾ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੋ ਤੈਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਹੋ॥ ਸੋ ਰਚਨਾ ਮ
 ਪਨੀ ਮਹਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਮੇਸੇ ਰਾਖਿ ਅਹੋ॥ ਜੈਸੇ ਪਰੇ ਮਹਿ ਨਿਹ ਕਠ
 ਕਰਾਖਿ ਆਹੁ ਅਹੋ॥ ਜੈਸੇ ਤਬੇ ਮਹਿ ਤਬੇ ਸਰ ਰਾਖਿ ਆਹੁ ਅਹੋ॥ ਤੈਸੇ ਸਰੁਰ

ਚਨਾਮਹਿਐਸੇਹੀਅਪਨਾਆਪੁਰਾਖਿਆਹੈ॥ਜੈਸੇਪਰੇਕਉਮਾਰੇਬਿਨਾਨਿਹਕ
 ਲੀਕਪਾਰੇਸਿਉਨਹੀਪਾਈਤਾ॥ਅਰੁਪਾਰਾਨਿਹਕਲੀਕਕਰਿਭਰਪੂਰਹੈ॥ਕਹੇ
 ਤੇਜੁਪਾਰੇਹੀਕੇਅਕਾਰਸਿਉਨਿਹਕਲੀਕਉਤਪਤਹੋਵਣਾਹੈ॥ਪਰੇਤੋਇਤਰਨਿ
 ਹਕਲੀਕਉਤਪਤਿਨਹੀਹੋਵਣਾ॥ਪਰਸਾਧਨਾਕਰਿਕੈਲਿਹਕਲੀਕਹੋਤਾਹੈ॥
 ॥ਤੈਸੇਜੀਵਹੁਕਉਭੀਸਾਧਨਾਚਾਹੀਤੀਹੈ॥ਜਬਜੀਵਸਾਧਨਾਕਰਹਿਗੇਤਬ
 ਹੀਨਿਹਕਲੀਕਰੂਪੀਪ੍ਰਮੇਸਰਪ੍ਰਗਟੇਗਾ॥ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਰਚਨਾਜੀਵਹੀਕਹੋਹੈ॥
 ॥ਅਉਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ॥ਜਬਜਗਿਆਸੀਸੀਤਹੁਕੇਬਚਨਸੁਣਿਕਰਿਕਰਤਤ
 ਵਿਖੇਲਿਆਵਤਾਹੈ॥ਤਬਉਨਬਚਨਹੁਕਾਪ੍ਰਕਾਸੁਉਨਕੇਹਿਰਦੇਮਹਿਪਹੁਚਤਹੈ
 ਅਉਰਬਚਨਸੁਣਿਕਰਿਤਤਵਿਖੇਲਿਆਵੈ॥ਤਾਂਉਹਕਹਣੀਹੋਇਜਾਵੈ॥

ਨਿ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਚਿਤ ਰਹਿ ਕੇ ਫੇਰਿ ਵਿਸਰ ਜਾ ਦੇਹੈ ਨਿ। ੪॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੈ ॥
 ਭੁਲਿਆਈ ਮਨੁਖ ਦੀ ਇਨ ਚਹੁ ਬਸਤੁ ਮਹਿ ਹੈ। ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਦੁਸਰੀ ਮ
 ਇਆ ਵਾਨਹੁ ਸਿਉ ਬੇਪਦਾ ਹੀ। ਤੀਸਰੀ ਗਰੀਬੀ ਚਉਥੀ ਮਨੁ ਪਰਿਖ ਬਰਦਾ
 ਰੀ ਰਾਖ ਲੀ। ਜੋ ਕਰਮ ਅਸੁਭਨ ਕਰੇ। ੫॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੈ ॥ ਜਗਤ ਕੇ ਲੋ
 ਕ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਭੁਲਾ ਕੇ ਈਨਹੀ ਜਾਨਤੇ। ਅਤੇ ਜਗਿ
 ਆਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਥੀ ਹੋਰੁ ਪਦਾਰਥ ਸੁਭਨੀ ਕਾ ਕੇ ਈਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ॥ ੬॥
 ਸਿੱਤਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿੱਤਾ ਥੀ ਦੂਰਿ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿਲ
 ਪਟੀ ਵਣਾਇ ਹਸਾਂਤਿ ਸਮਾਧਿ ਕਾ ਬੈਰੀ ਹੈ ॥ ੭॥ ਪ੍ਰੀਤ ਵਡੁ ਚਹੁ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਆਸਾ ਕੈ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ ਰਖੈ। ਅਰੁ ਕਰਮ ਭੀ ਓਹੀ ਕਰੇ ਜਿਸ ਮਹਿ ਪ੍ਰਮੇ

ਸਰਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ॥ ਅਵਰ ਕਰਮਤਿ ਆਗਦੇਵੈ ॥ ੮ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥
 ਧਰਮੇ ਸਰਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਲੇ ਕਾਇਹੁ ਪਤਾ ਹੈ ॥ ਬਿਖਿ ਅਹੁ ਕੇ ਭੋਗੁ ਤੇ ਗਿਲਾਨ ਆ
 ਵੈ ॥ ਬਹੁ ਹਿਮਨ ਕੇ ਕਰਤ ਤਾ ਥੀ ਗਿਲਾਨ ਆਵੈ ॥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਭਜਨ ਵਿਰਾ
 ਏ ਆਰਜਾ ਕਾ ਕੋਈ ਸਾਸਿ ਬ੍ਰਿਥਾਨ ਗਵਾਵੈ ॥ ੯ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥
 ਅੰਤਾ ਕਰਣ ਤੇ ਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰੇ ਕਉ ਜਗਤ ਦੇਖਦਾ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਉ ਸੁਧਰਾਖਹਿ ਗਾਤਾ ਜਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੇਵਹਿ ਗਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ਅੰਤ ਹਕਰਨ ਕਉ ਸੁਧਰਾਖਹਿ ਗਾਤਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੇਵਹਿ ਗਾ ॥
 ੧੦ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧਥੀ ਸਾਧ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ
 ਕੇਹੜੀ ਗਲ ਨਹੀ ਕਾਂਵਦੀ ॥ ਤਾ ਸਾਧ ਉਤਰਦੀ ਆਜੇ ਅਵਰਾ ਸਿਓ ਅਪ

ਕਉਵਸੇਖਮਾਨਲਾਇਹਭੀਪੁਸੇਸਰਕਉਨਹੀਭਾਵਦੀ॥ਅਤੇਕਰਤੋ

ਤਾਅਪਾਇਆਦਾਬਦਲਾਚਹਲਾਇਹਭੀਨਹੀਭਾਵਦੀ॥੧੧॥ਅ

ਉਰਬਚਨਇਹੈ॥ਕਿਸੀਸਾਧਥੀਸਾਧਪੁਛਿਆਜੇਸੁਰਮਾਕਉਨਹੈ॥

ਤਬਸਾਧਉਤਰਦੀਆਜੁਸੁਰਮਾਉਹੈਜੁਬਿਖਿਅਹੁਕੇਭੋਗਹਉਪ

ਰਬਲਪਾਏ॥ਅਤੇਕੋਧਉਪਰਿਬਲਪਾਏ॥ਤੇਮਨਾਅਪਲੇਕਉਸੁਭ

ਮਾਰਗਥੀਗਿਫਨੇਨਦੇਵੈ॥ਅਤੇਬਚਨੁਸਚਦੇਕਹੈ॥ਅਤੇਨਿੰਦਿ

ਆਥੀਆਪਲੇਮਨਕਉਹੋਰੇਸੁਰਮਾਉਹੈ॥੧੨॥ਅਉਰਬਚਨਇ

ਹੈ॥ਗਰੀਬੀਦਾਪਤਾਇਹੈ॥ਜੇਬਚਨੁਕਉਸੁਦਿਕਰਿਫੇਰਿਉਪਰ

ਤੇਨਹੀ॥ਅਰਥੁਇਹੁਜੇਬਾਦੁਬਿਬਾਦੁਨਕਰੇ॥ਅਤੇਅਦਬੁਸਭਸੇ

ਦਾਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਉ ਸਹਣਵਾਲ ਹੋਵੈ॥ ਸਚਿਆਰੀ ਨ ਕਰੇ ਚਿਹੁ
ਗਰੀਬੁ ਹੋ॥ ੧੩॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿ ਸੀਸਾਧਰੀ ਸਾਧਪੁ ਛਿਆ
ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰਿ ਦੀਆ ਜੁ ਮਾਗਿਆ
ਨੀਆ ਦੀ ਸੀਗਤਿ ਦਾਤਿਆ ਕਰਣਾ॥ ਅਤੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੀਗਤਿ ਦਾ ਸਿਗ
ਕਰਣਾ॥ ਅਤੇ ਸੀਤ ਹੁਕੇ ਉਪਦੇਸ ਉਪਰਿ ਮਨ ਕਉ ਬਰਤਾਵਣਾ॥ ਇ
ਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮਾਰਗ ਹੈ॥ ੧੪॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਘਾਟੀ ਉਤੇ ਤਰ
ਣ ਨਾਲੋ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਉਡਣ ਨਾਲ ਹੁ॥ ਅਤੇ ਲੋਕਾ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ
ਆਂਬੁ ਸੁਣਨਾਲ ਹੁਇ ਹੁਵ ਜੇਖੈ॥ ਜੁ ਮਨ ਕਉ ਬੁਰੀਆ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ
ਰੋਕਣਾ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੀ ਸੀਵਰੀ ਪਸੀਨ ਤਾਲੇ ਵਣੀ॥ ਅਤੇ ਕਸਪ ਧਨਕ

ਤਿਆਗਕਰਨਾ) ੧੫) ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ। ਜੁਆਪਕਉਆਪਿਨੀਚ
 ਜਨਤਾਹੈਤਿਸਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਉਚਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਜੁਆਪਕਉਉ
 ਚਾਜਨਤਾਹੈਤਿਸਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਨੀਚਾਕਰਤਾਹੈ। ਸਰਬਸਿਤਹੁਕਾ
 ਇਹੁਮਤਾਹੈ) ੧੬) ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ। ਉਤਮਪੁਰਖੁਚਿਹੈਜਿਸ
 ਕਉਬੁਰੀਆਂਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਂਪੁਆਰਨਹੀਕੀਤਾ। ਅਰੁਨਿਰਬੰਧਪੁਰਖੁਉ
 ਹੁਹੈਜਿਸਕਉਲੋਭੁਨਹੀਬਾਂਧਿਆ। ਅਰਸਮਸ੍ਵਦਨੁਪੁਰਖੁਉਹੁਹੈਜਿ
 ਸਮ੍ਰਿਤਤੇਆਗੇਹੀਮਾਇਆਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ) ੧੭) ਜਬਲਗ
 ਤੇਗਹਿਰਦਾਮਾਇਆਸਾਥਿਬੰਧਾਇਮਾਨਹੈ। ਤਬਲਗਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ
 ਗਸਕੀਆਸਾਨਕਰਿਜਪਾਪਤਿਨਹੈਸੀਆ। ਅਤੇਜਬਲਗਤੇਰੇਕਉ

ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਜਾਲ ਮਰੁਧਿਧੇ ਮੀਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਲਗੁ ਸੀਤ ਹੁਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ
ਆਸਾਨ ਕਰਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਹੋ ਸੀਆ॥ ੧੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥
॥ ਜਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦੁ ਲੇਵਣਾ ਇਹੁ ਮਹਾ ਪਾਪਾ ਕੇ ਸਿਰ ਪਾਪੁ ਹੈ॥
ਅਤੇ ਪੀਤ ਕਰਣੀ ਮਾਇਆ ਵਨ ਹੁਸਾਥਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲੀਏ ਇਹੁ ਪ੍ਰ
ਲੋਕ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਹੈ॥ ੧੯॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿ ਸੀਸਾਧ ਬੀਸਾਧ
ਪ੍ਰਛਿਅ ਜੁਫ ਕੀ ਗੀ ਕਾਲ ਛਲ ਕਉ ਨੁਹੈ। ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰ ਦੀਆ ਜੁ
ਇਹੁ ਲਛਣ ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਹੈ। ਜੁ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਮਾਇਆ ਆਪਣੇ
ਹਾਥ ਹੁਸਿ ਉਬਾਟਿ ਦੇਵੈ। ਅਤੇ ਇਕ ਪੈਸਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਨੀਮਤ
ਨ ਕਾਪੈ। ਇਉਂ ਜਾਣੈ ਜੁ ਰਿਜ ਕ ਦੇਵੁ ਵਾਲਾ ਸਾਂਝੀ ਹੈ॥ ੨੦॥ ਜੈਸੇ ਅ

ਨਾਜਕਾਥੇ ਝਾਖਾਵਲਾ ਸਰੀਰ ਕਉ ਸੁਖੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਪਾਪਹੁਕਾ
 ਤਿਆਗ ਮਨ ਕਉ ਸੁਖੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ੨੧॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਸਨ
 ਮੇਲੇ ਦੀਆ ਪੰਜ ਨਿਸਾਨੀਆਂ ਹੋਨਾ॥ ਇਕ ਇਹੁ ਜੁਭ ਜਨ ਕਾ ਸ੍ਵਦਨੁ ਆ
 ਵੈ॥ ਦੂਜੀ ਇਹੁ ਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰ ਥੀ ਨਿਰਭਉਰਹੈ ਭਉਨ ਕਰੈ॥ ਤੀਜੀ ਇਹ
 ਜੁਮਾਇਆ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿ ਜਾਣੇ॥ ਚਉਥੀ ਇਹੁ ਜੁਹਰਿ ਚਰਚਾਸੁ
 ਲੇਤੇ ਵਿਸਰ ਜਾਵੈ॥ ਪੰਜਵੀਂ ਇਹੁ ਜੁਸੀ ਸਾਗੀਆ ਕਾ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਖੁਸਿ
 ਆਵੈ॥ ੨੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨੁ ਬਹੁਤੇ ਹੈ ਨਿਪਰ
 ਕਰਤੁ ਸੰਜੁਗਾਤਿ ਵਿਦਿਆ ਵਾਨੁ ਕੋਈ ਹੈ॥ ਕਰਤੁ ਵਾਲੇ ਭੀ ਬਹੁਤੇ ਹੈ ਨਿ
 ਪਰ ਜੁਆਪਣੇ

ਹਿਰਦੇਤੇਮਨਕਉਦੂਰਿਰਾਖੇਸੇਮਹਿਤਬੋਝੇਹੈਨਿ॥ ੨੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥

ਨਿਹਚਉਕਾਰੀਕੋਇਹਤੈਲਛਲਹੈਨਿ॥ ਇਕਇਹਜੁਸਰਬਪਦਾਰਥਹੁਇ

ਖੇਭਗਵੰਤਕੀਕਾਰੀਗਰੀਕਾਬਿਚਾਰਰਾਖੇ॥ ਦੂਜਾਲਛਲਇਹਜੁਭਗਵੰ

ਤਕਉਕਿਸੀਸਮੇਦਿਸਾਰੇਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੀਜਾਲਛਲਇਹਜੁਅਰਦਾਸ

ਹਿਰਦੇਮਹਿਲਗੀਰਹੈਭਗਵੰਤਕੋਅਥੇ॥ ਅਪਣੇਅਪਣਕਉਵਿਖੇਖਿ

ਨਾਸੁਕੀਤਾਲੇਝੇ॥ ੨੪॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਮਨੁਖੁਸਤਿਸਿਗਤਿਮਹਿ

ਨਹੀਉਧਰਿਆਅਰੁਬਹੁਤੁਵੇਦਿਅਪੜਿਆਹੈ॥ ਸੁਮਨੁਖੁਓਜੜੀਵਾ

ੜੀਕੀਨਿਆਈਹੈ॥ ਜੁਵੜੀਜਿਉਕੀਤਿਉਹੈਦਿਸਿਆਵਤੀਹੈਅਤੇਫਲਕਿ

ਛਲਹੀਮੜੇਸੇਦਿਦਿਆਰਸੁਮਨੁਖੁਭਗਵੰਤਿਸਿਆਵਤਾਹੈ॥ ਅਰਮਾਨੇ

ਭਗਵੰਤ

ਹਉਪਰਬਲਨਹੀਪਾਇਮਾ॥ ੨੫॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁ॥ ਜੋਜਗਤਮਹਿ
 ਰਹਿਣਾਪਰਜਗਤਕੇਹਰਖਸੇਗਤੇਅਲੇਪੁਰਹਣਾ॥ ਇਹੁਕਾਮਸਿਤਹੁਕਾ
 ਹੈ॥ ਅਰੁਨਿਰਪਨਤਾਈਮਹਿਰਹਣਾਪਰਨਾਲਪਸਿਨਤਾਦੇ॥ ਏਹਕਾਮਵੈਰ
 ਗੀਆਂਪੁਰਖਹੁਕਾ॥ ੨੬॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁ॥ ਵਡੇਤੇਵਡਾਜੁਸੁਖਜਗਿ
 ਆਸੀਮਨਤੇਹੈ॥ ਸੁਇਕਾਗਤਮਨਕੀਮਨਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਬਡੇਤੇਬਡਾਦੁਖਮਨ
 ਤੇਹੈ॥ ਸੁਪਸਰਾਉਮਨਕਾਮਨਤੇਹੈ॥ ੨੭॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁ॥ ਜਿਸਕਉ
 ਇਨਤ੍ਰਿਹਵਸਤੁਸਾਥਿਪਿਆਰਹੈ॥ ਸੋਸਾਹਿਬਲੇਕਹੈ॥ ਏਕਤਉਇਹਜੁ
 ਉਦਰਭਰਪੂਰਿਕਰਿਕੈਨਖਾਵੈਅੰਨਜਲਕਉ॥ ਅਤੇਦੁਸਰਾਇਹਜੁਹਿ
 ਰਹਾਸਿਤੋਮਦਨੁਕਾਪੇ॥ ਰਾਹਨਾਸਕਹੀਵਿਸਾਰਛੋਰੇ॥ ਤੀਸਰਾਨਿਰਅਹਿ

ਕਰੀਰਿਦਾਰਪਣਾਮਨਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਭਉਮਹਿਰੋਬਿਆਰਾਖੇ॥ ੨੮॥

ਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਨ੍ਰਮਮਤਾਕੇਲੀਏਸੁਆਦਹੈਸੁਸਾਂਈਕਾਸੁਆਦਨਹੀ॥

ਅਮਤਾਤੇਰਹਤਸੁਆਦਸਾਂਈਕਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਜਹਾਂਸਾਂਈਹੈਤਹਾਂਅਮਤਨਹੀ॥ ਜ

ਹਾਂਅਮਤਹੈਤਹਾਂਸਾਂਈਨਹੀ॥ ਇਸੀਉਪਰਿਇਕਅਸਵਾਰੀਹੈ॥ ਮੈਕੁਛਰੇਤਾਂਮੈ

ਕੁਪਾਵੈਮੈਵਿਚਮੈਮੁੰਢਚੁਨਾਹੀ॥ ਮੈਵਿਚਮੈਕੁਮੂਲਨਲਹਿਸੀ॥ ਮੈਆਹੀਸਭਨੀ

੮॥ ਈ॥ ਜੇਤਉਸਟੀਅਪਣੀਅਮਤਾਸਭਮੈਹੀਮੈਹੀਆਹੀ॥ ਜਿਥੋਮੈਤਿਥੋਮੈਨਹੀ

ਸੀ॥ ਹੁਣਗੁਆਲਾਸਚਅਖਾਹੀ॥ ੨੯॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਨਕੋਹਿ

ਰਦੇਮਹਿਸਾਚੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਮ੍ਰਿਤਕਬਹੁੰਨਹੀਗਵਾਇਸਕਤੀ॥ ਸਗੀ

ਰਕੇਛੁਟਿਆਸਗੋਓਨਕਾਰਸਦਧਤਾਜਾਤਹੈ॥ ਘਟਤਨਹੀ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੇਸ

ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀ

ਗੀਰਕਾਪੜਦਾਉਠਿਆਤਾਂਨਿਪਟਿਸਾਂਈਹਰਿਆ॥ ੩੦॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹ
 ਹੈ॥ ਜਿਸਪੁਰਖਸਿਤਾਦੀਸੰਗਤਿਕਉਛੋਡਿਕਰਿਇਕਾਂਤਪਕੜੀਹੈ॥ ਤਿਸ
 ਕਉਚਾਹੀਐਜੁਰਿਦੇਆਪਣੇਕਉਸਭਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਤੇਪਵਿਤ੍ਰਖੇ॥ ਤਾਂ
 ਹੀਅੰਬੋਲਰਹੈਗਾ॥ ਨਹੀਤਾਂਇਕਾਂਤਉਸਕਉਬਿਨਾਸਕਰੇਗੀ॥ ਇਕਾਂਤਰ
 ਹਿਣਉਸਕਾਅਧਕਾਰਹੈ॥ ਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉਸਦਾਹਜਰਜਾਣੈ॥ ਅਤੇਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਕੇਕਉਮਹਿਮਨਕਉਰਖੇ॥ ਨਹੀਤਾਂਇਕਾਂਤਉਸਕਉਬਿਨਾਸਕਰੇਗੀ॥
 ੩੧॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹਹੈ॥ ਜਿਸਾਂਈਦੇਖਿਆਜਾਂਦਾਹੈਅਤੇਫਕੀਰਦੇਖਿਆ
 ਨਹੀਜਾਂਦਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੁਸਾਂਈਅਪਣੇਆਪਕਰਿਕੈਸਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਫਕੀਰਅਪ
 ਣੇਆਪਕਰਿਕੈਅਸਤਿਹੈ॥ ੩੨॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹਹੈ॥ ਜੈਸੇਜਿਸਪੁਰਖਕਉ

ਅੰਨਪਾਲੀਨਪਹਚੇਤਬਹਿਮਰਜਾਦਹੈ॥ ਤੈਸੇਸੀਤਹੁਕੀਸਿਗਤਿਬਿਨਸੰਤ
 ਹੁਕੇਬਚਨਹੁਕੀਸਵਨਬਿਨਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਉਤਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ॥ ਜਬ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਨਹੁਈਤਬਇਸੀਕਰਿਮੁਆ॥ ੩੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥
 ॥ ਸਾਂਈਦਾਫਕਰਕਹਾਵਣਭੀਸਉਖਾਹੈ॥ ਅਤੇਲੋਕਾਂਭੀਪੁਜਾਵਣਭੀਸਉਖਾਹੈ
 ॥ ਪਰਸਾਂਈਦਾਹੋਵਣਅਉਖਾਹੈ॥ ਸਾਂਈਦਾਓਹੀਪੁਰਖੁਹੋਆਹੈ॥ ਜਿਸਕਉ
 ਕਿਸੀਬਾਤਕਾਹਰਖਸੋਗੁਨਉਪਜੇ॥ ਕੋਈਕਛੁਲੇਜਾਵੈਕੋਈਕਛੁਦੇਜਾਵੈ॥ ਕੋ
 ਈਜਸੁਕਰੇਕੋਈਅਪਜਸੁਕਰੇ॥ ਉਸਕਉਸਭਸਮਾਨਹੋਵੈਤਾਂਹੀਸਾਂਈਦਾ
 ਹੁੰਦਾਹੈ॥ ੩੪॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਉਤਮਪੁਰਖੁਉਹੁਹੈਜੁਇਕਦਿਨਮਹਿ
 ਚਲੀਸਬੇਰਮਰੇ॥ ਅਰਥਇਹੁਜਮਨਕੇਅਨੇਕਸੀਸਹੈ॥ ਤਿਨਹੁਉਕਾ
 ॥ ਕੇਤੇਬੁਰੇਸੰਕਲਪਉਠਤੇਤੈਸਕੁਮਨਕੇਸਾਸਹੈ॥

ਟਤਾਰਹੈ॥੨੫॥ਉਤਮਭਜਨਇਹੁਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਭਜਨਮਹਿਅਪਣੇ
 ਅਪਕਉਬਿਨਾਸਕਰਿਛੋਰੇ॥ਜਥਾਰਥਰੂਪਜੋਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਦਰਸਨੁਤਿ
 ਸਮਹਿਲੀਨਤਾਪਾਇਜਾਵੈ॥ਐਸੀਲੀਨਤਾਪਾਇਜਾਵੈਜੈਸੇਨਦੀਮਹਿਬੁੰ
 ਦਲੀਨਤਾਪਾਇਜਾਤੀਹੈ॥ਉਤਮਭਜਨੁਇਹੁਹੈ॥੨੬॥ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ
 ੩੭॥ਕਿਸੀਫਕੀਰਕਉਕਿਸੀਪੁਰਖੁਦਰਬਚਨੁਕਹਿਆਅਗੇਤੇਫਕੀ
 ਰਖੋਭਿਆਤਬਉਸਪੁਰਖੁਫਕੀਰਕਉਕਹਿਆਜਉਪੰਡਕਉਠਵਣੇ
 ਕੀਸਕਤਨਰਾਖਤਾਥਤਬਇਉਕਿਉਕਹਤਾਫਿਰਤਾਹੈ॥ਭੂਰਾਕਾਧੇਉਪ
 ਰਿਰਾਖਕਰਿਜੋਸੇਪਾਂਗੀਹੈ॥ਅਰਥਇਹੁਜਉਜੀਵਤਾਮ੍ਰਤਕਨਹੀਹੁਆ
 ੩੮॥ਤਬਫਕੀਰੀਕਾਕੇਖੁਕਾਹੇਕਉਪਹਰਿਆਹੈ॥੩੯॥ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥

॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧਕ ਉਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ਸੀ ॥ ਉਸੁਪਨੇ ਮਹਿ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂ
 ਪ ਦੇਖਿਆ ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਜੁਤੂੰ ਕਉਨੁ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਉਸ ਕਹਿ ਆਮੈ ਵੈ
 ਰਾਗ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਸਾਧਕ ਹਿ ਅਤੇ ਗਾਨਿ ਵਾਸ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਉਸ ਕਹਿ ਆ
 ਮੇਰਾ ਨਿਵਾਸੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਾਲਿ ਆਮਹਿ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥ ਕਿਸੀ ਅਵਰ
 ਸਾਧਕ ਉਸੁਪਨਾ ਆਇਆ ॥ ਉਸੁਪਨੇ ਮਹਿ ਮਹਾ ਕਰੁਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਦੇਖਿ
 ਆ ॥ ਫਿਰ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਜੁਤੂੰ ਕਉਨੁ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਹਿ ਆਮੈ ਹਾਸੀ ਹੈ ॥
 ਫਿਰ ਸਾਧਕ ਹਿ ਅਤੇ ਗਾਨਿ ਵਾਸ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਉਸ ਕਹਿ ਆ ॥ ਮੇਰਾ
 ਨਿਵਾਸੁ ਅਚੇਤ ਪੁਰਖ ਹੁਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥
 ਅਚੇਤ ਪੁਰਖ ਹੁਕਾ ਹਿਰਦਾਇ ਨਾਛਿ ਆਬਾਤ ਕਰਿ ਸਦਾ ਮਲੀਠ ਰਹਿ

ਤਾਹੈ॥ ਇਕ ਇਹ ਜੁਪੁ ਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਦੂਜਾ ਇ
 ਹ ਜੁਪੁ ਅਪਣੀ ਆਵਾਸ ਨਾ ਕੇ ਦਾਸ ਹ ਹੀ॥ ਤੀਸਰਾ ਉਨ ਕਉ ਮਰਣ ਚਿ
 ਤ ਨਾ ਹੀ॥ ਚਉਥਾ ਕਾਮਾ ਆਦਿ ਕਹੁ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਤੇ ਹੀ॥ ਪਾਂਚਵਾਸੀ
 ਤਹੁ ਕੀ ਸੀ ਗਤਿ ਤੇਵਾਂ ਜੇ ਰਹ ਤੇ ਹੀ॥ ਛੇਵਾਂ ਅਭਿਮਨ ਸਾਥਿ ਅਰਾਪ
 ਣੀਹੁ ਹਰ ਵਾਇਸਾ ਬਰਹ ਤੇ ਹੀ॥ ੪੦॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਈ ਵਿਦਿ
 ਆਵਾਨ ਕਿਸੀ ਸਾਰਿ ਬੁਲੇ ਕ ਕੇ ਪਾਸਿ ਆਇ ਕਰਿ ਇਹ ਚਿਤ ਵਨੀ ਕਰਤ
 ਭਇਆ॥ ਜੇ ਮੈ ਇਸ ਤੇ ਵਿਦਿ ਆਵਨ ਭੀ ਬਹੁ ਤੁਹੇ॥ ਅਮਰ ਚਤੁਰ ਭੀ ਹੋ॥
 ਅਮਰ ਅਉਰ ਗੁਣ ਭੀ ਅਨੇ ਕ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪਏ ਜਾ ਤੇ ਹੀ॥ ਅਮਰੁ ਲੋਕ ਮੇਰੀ
 ਮਾਨ ਨ ਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਅਮਰ ਇਸ ਕੀ ਮਨ ਕਰਤਾ ਹੀ॥ ਅਮਰੁ ਮੇਰੇ ਥੀ ਇਸ ਕੀ

ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਕੈ ਭੀ ਗੁਜਰਨ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਬਡਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ। ਅਪਨੇ
 ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਇਹ ਚਿਤ ਵਨੀ ਕਰਤਾ ਭੁਇਆ। ਤਬ ਸਾਹਿਬੁ ਲੋਕੁ ਉਸ
 ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਜਾਣਿ ਕਰਿ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਭਏ। ਦੀਵੇ ਕੀ ਓਰਿ ਅੰਗਲੀ ਕੀਨੀ
 ਅਤੇ ਕਹਿਆ। ਜੇ ਤੇਲ ਅਰੁ ਪਾਨੀ ਆਪਸ ਮਹਿ ਜੁਧ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਾਨੀ
 ਕਹਤਾ ਹੈ ਰੇ ਤੇਲੁ ਮੇਰੇ ਪੀਵਨ ਕਰਿ ਕੇਤ ਉਤਿ ਖਾਦੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਉਪ
 ਰਿ ਕਿਉ ਚੜ੍ਹਿ ਬਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਤੇਰੇ ਸਿਉ ਵਸੇ ਖਹੈ। ਅਰੁ ਤੇਲੁ ਕਹਿਤਾ ਹੈ
 ਰੇ ਪਾਨੀ ਮੈ ਜੁ ਵਸੇ ਖਤਾ ਪਈ ਹੈ। ਸੋਇ ਨ ਮੁੜੋ ਨ ਹੀ ਪਈ। ਸ੍ਰੀ ਥਮੈ ਅਪ
 ਨਾ ਆਪੁ ਕੇ ਲੁਮਹਿ ਪੀੜਾਇਆ ਹੈ। ਫੇਰਿ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਅਗਨਿ ਮਹਿ
 ਜਲਾਇਆ ਹੈ। ਬਹੁੜਿ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਆਪੁ ਕਉ

ਜਲਾਵਤਾਹੈ॥ ਅਰੁ ਲੋਕ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤਾਹੈ॥ ਐਉ ਤਕਰਿ ਵਿ
 ਸੇਖਹੈ॥ ਜਬਉ ਸਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਕਉ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕੁ ਐਸਾ ਉਤਰੁ ਦੀ
 ਆ॥ ਤਬਉ ਸਵਿਦਿਆ ਵਾਨ ਜਲ ਲੀਆ ਜੁਇਹੁ ਪੁਰਨ ਸੀਤਹੈ॥
 ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਸਿਉ ਸਹੇਸ਼ੁ ਭਾਗ ਵਸੇਖਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਉ ਸੁਠਾ ਸੀਕਲ ਪੁਅ
 ਖਨੀ ਵਿਸੇਖਤਾ ਕਉ ਤਪਤਿ ਭਇਆ ਥਾ॥ ੪੧॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥
 ਅਖਰਾਂ ਕੇ ਪੜਨ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੁ ਅਖਰ ਮਹਿ ਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ
 ਭੇਦੁ ਪਾਈਐ॥ ਅਰੁ ਅਰਥ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੁ ਅਨਰਥ
 ਹੁਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੀਏ॥ ਅਨਰਥ ਹੁਕੇਤਿ ਆਗ ਕਰਣੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇ
 ਹੁ ਹੈ॥ ਜੁ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਈਐ॥ ਜਬ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸਿ

ਦੁਪ

ਗਤਿ ਪੂਰਬ ਕਾਰਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਿਤਹੁ
ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪਈ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਇਆ ॥ ੪੨ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੀ
ਵਮਰਿ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਰਿ ਪਾਂਚ ਪੜਦੇ ਹੈ ॥ ਜਬ ਪਾਂਚ ਪੜਦੇ ਉਠੈ ਗੈਰ
ਬਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਏਕੁ ਮਾਲ ਸੁਦੁ ਜਾ ਕੁਟਿ ਬੁਕਾ ਮੇਰੁ
॥ ਤੀਜਾ ਬਿਖਿ ਅਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਚਉਥਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਪੰਚਵਾ ਜਗਤ ਕੀ
ਪ੍ਰਭਤਾ ॥ ਇਹੁ ਪਾਂਚ ਪੜਦੇ ਉਠੈ ਗੈਰ ॥ ਬਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ੪੩ ॥
ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਏਕ ਠਗੈ ॥ ਜੈ ਸੇਠ ਗਭੇ ਜਨੁ ਹਤਿ ਕ
ਰਿ ਕੈਖਾ ਵਤ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਮਨ ਭੀ ਨਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕਰਿ ਕੈਭੋ ਗਭੇ ਗ
ਤ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਸਿਉ ਉਲਟੇ ਬਰਤੈ ਹੈ ॥ ਮਨ ਕਾ ਕਹਿ

ਅਨਹੀ ਕਰਤੇ ਸਤ ਬੀਚਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਮਨ ਕੇ ਉਪਰਿ ਪਹ
 ਰਾ ਦੇ ਤੇ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਹਿ ਹੁਸੀ ਅਰ ਰਹਤੇ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਗਤ ਪੁਰਖ ਉਹੀ ਕ
 ਹੀ ਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ॥ ਤਿ ਸਕ ਉਚੇਰ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ॥ ਜੇ ਸੇ ਕਹਿਆ
 ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਤਿਨ ਘਰ ਰਾਖਿ ਅਵਾਜੁ ਮਨਾ ਦਿਨੁ ਜਾਗੇ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਪੁਛਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮ ਲਾਗੇ॥ ਤਿ ਨਾ ਰੈ॥ ਦਿਸੇ ਹੋ ਲੀਆ॥ ਗੁਰ ਸਬ ਦਕਮ
 ਵਹਿ ਜਨਮ ਨਾਮਾ ਵਹਿ॥ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੀਆ॥ ੪੪॥ ਅਉਰ ਬ
 ਚਨ ਇਹੋ॥ ਕਿ ਸੀਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਰੂ ਪੁਪੁਛਿ॥ ਅਜੇ ਗੁ
 ਰਮਤਿ ਕਾ ਕਿਆ ਚੁਪੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰ ਦੀਅਾ ਜੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਇ
 ਹੁਰੂ ਪੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਿਸ ਮਨਾ॥ ਤਿ ਕਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਹੈ॥ ਤਹਾ ਹੀ ਗੁਰਮਤਿ

ਪ੍ਰਗਟੀਹੈ॥ ਜੈਸੇਮਾਲੀਬ੍ਰਿਛਕਉਪੇਵਦੀਕਰਤਹੈ॥ ਪਹਲੇਪਾਤਪ
ਹਲੀਆਰਾਲੀਆਬ੍ਰਿਛਕੀਆਕਾਟਿਰਾਰਤਹੈ॥ ਜਿਸਰਾਲੀਮਹਿ
ਪੇਵਦੀਲਾਵਤਹੈਉਹੀਦਾਸੀਜਬਫੈਲਕਰਿਬ੍ਰਿਛਹੋਇਜਾਤੀਹੈ॥
ਅਵਰਦਾਸੀਆਜੁਕਰਿਉਗਵਤੀਆਭੀਹੈਤਉਭੀਕਾਟਿਛੋਰਤਾ
ਹੈ॥ ਉਨਕਉਬ੍ਰਿਧੋਰਵਣੇਨਹੀਏਤਾ॥ ਜਬਅੇਸੀਪਬਰਦਾਰੀਰਾ
ਖਤਹੈਤਬਹੀਉਸਬ੍ਰਿਛਕੇਫਲੁਅਦਭੁਤਹੋਤੇਹੈ॥ ਬ੍ਰਿਛਉਹੀਦਿ
ਸਮਾਵਤਹੈਅਰੁਫਲੁਅਉਰੁਹੋਇਜਾਤੇਹੈ॥ ਤੈਸੇਹੀਜਬਮਨਮ
ਤਿਕੇਧਰਮਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਬਿਲਾਇਜਾਤੇਹੈ॥ ਤਹਾਂਹੀਗੁਰਮਤਿਪ੍ਰਗ
ਟਤੀਹੈ॥ ਪਰਉਹੁਪੇਵਦੀਸਤਿਗੁਰੂਪੀਮਾਲੀਲਾਵਤਹੈ॥ ਅਉ

ਗੁਣਾ ਕਾਨਾ ਸਕਰਿ ਛੋਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੁਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੈ ਹੈ॥ ਦਿ
 ਸਉਹੀ ਮਨੁ ਖੁਆਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹੋਇ ਸੰਤੁ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੪੫॥ ਅਉਰ ਬਰਨਇ
 ਹੋਇ॥ ਕੋਈ ਸਾਧੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਅਗੇ ਅੰਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਬਾ॥ ਜੁ ਹੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰੁ ਤੈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਬਿਖਰ ਚੀ ਹੈ ਪਰਮ ਹਾਦੀ ਰਾਖਿ ਖੁਹਿ ਮੇ
 ਰ ਚੀ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਅਉਰ ਬਿਖੁ ਜੀਵਹੁ ਕਾਏ ਕਾਏ ਜਨਮੁ ਖਉ ਕਰ
 ਤੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਹਉ ਮੈ ਕਰਿ ਕੋ ਜੀਵ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਮਰਤੈ
 ॥ ਤਉ ਭੀ ਹਉ ਮੈ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸਨ ਹੀ ਜਾਤਾ॥ ਤਤੇ ਅਬ ਉਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਅੰਜੁ
 ਰੀ ਮੈ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਇ॥ ਹਉ ਮੈ ਮੇਰੇ ਕਉ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਦੀਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਹ
 ਉ ਮੈ ਕਾ ਜੋ ਬਿਨਾਸ ਕਰਣਾ ਹੈ ਸੁਤੁ ਮਹੀ ਬਿਨਾਸ ਕਰਣਾ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਾਉ

ਤਪਤਿ ਕਰਤ ਭੀ ਤੁਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਬਿਨਾ ਸੁਭੀ ਤੁਮ ਹੀ ਤੋ ਹੋਇ ਗਾ॥
 ॥ ਜੈ ਸੇਰਾ ਵਣ ਅਰਹਰਨਾ ਕਸਿਉ ਤਪਤਿ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਏ ਬੋ॥ ਅਰੁ ਬਿ
 ਨਾ ਸੁਭੀ ਉਨ ਕਾ ਤੁਮ ਹੀ ਤੋ ਹੋਆ॥ ਅਉਰ ਉਨ ਕੇ ਮਾਰ ਲੇ ਕਉ ਸਮਰਥ ਕੇ
 ਉਨ ਬਾ॥ ੪੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੁਟਿਬ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ॥
 ਸੋ ਅਪਨੇ ਮੋਤੀ ਤੁਝਾ ਵਤੇ ਹੈ॥ ਇਸੀ ਉਪਰਿ ਏਕ ਵਾਰ ਤਾ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ
 ਬਾਂਦਰਿ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨੀ ਬੀ॥ ਬਾਂਦਰ ਕਉ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਆਨਿ
 ਰਾਖਿਆ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਮੇਰਾ ਤਕੇ ਬਾਂਦਰ ਉਸ ਕਾ ਮੋਤੀ ਆਕਾਡ ਬਾਚੁ
 ਗਾਇ ਲੇ ਗਾਇਆ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬਾਂਦਰ ਡਬ ਖੇ
 ਲਿਆ॥ ਜਬ ਬਾਂਦਰ ਮੁਖ ਮਹਿ ਮੋਤੀ ਡਰੇ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕਛੁ ਨ ਆ

ਇਆਗਫਿਰਉਸਇਉਜਾਨਿਆਜਮਤਿਇਨਕੇਬੀਚਕੋਊਮੇਵਹੋਇ
 ॥ ਤਬਉਸਨੇਦੁਇਪਾਥਰਲੇਕਰਿਮੋਤੀਚੁਰਨਿਕਰਿਰਾਗੇ॥ ਜਬਚਿਹੁ
 ਪੁਰਖੁਜਾਗਿਕਰਿਦੇਖੈਤਉਕਿਆਦੇਖੈਜੁਮੋਤੀਆਕਾਡਬਾਭੀਈਹੁ
 ਨਹੀ॥ ਤਬਬਾਂਦਰਕਾਖੈਜੁਲੇਕਰਿਆਇਬਾਂਦਰਦੇਖਿਆਅਗੁਮੇ
 ਤੀਭੀਚੁਰਨਕੀਏਆਇਦੇਖੇ॥ ਫਿਰਰੁਦਨਕਰਨੇਲਾਗਾਅਤੇਕਹ
 ਏਲਾਗਾਜੇਇਆਇਆਕੀਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿਕੈਰੋਵਲਾਹੀਪਲੇਪੜਤਾਹੈ॥
 ॥ ਤੈਸੇਕੁਟਿਬਕੀਪ੍ਰੀਤਿਬਾਂਦਰਹੁਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈ॥ ਜਬਕੁਟਿਬਸਾਥਿਪ੍ਰੀ
 ਤਿਕਰੈਗਾਤਬਇਸਕਾਜੇਹੈਮਨੁਖਾਜਨਮੁਅਰੁਅਮੋਲਕੁਸਾਸਸੇ
 ਸਭੁਹੀਬਿਖਿਅਹੁਕੇਸਾਥਿਅਰੁਆਇਆਕੇਧੀਧਿਅਹੁਸਾਥਿਗਵਾ

ਅਰਬਾਂਦਰਤੀਈ
 ਹਨਹੀ

ਹੀਛੋਰਹਿਗੇ॥ਇਸੀਕਰਿਜਗਿਆਸੀਕਉਕਟਿਬਕੀਪ੍ਰੀਤਿਬਿਬਰਜਤ
 ਹੈ॥ਤਾਂਤੇਜੋਕੁਟਿਬਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰਤੇਹੈਸੋਆਪਦੇਮੋਤੀਤੁਵਾਵਤੇਹੈ॥
 ੪੭॥ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ਜਬਅਸਬੂਲਕੁਟਿਬਕਾਤਿਆਗਕਰਤਾ
 ਹੈ॥ਤਬਸੁਖਮਕੁਟਿਬਇਸਕੇਸਾਥਅਉਰਲਗਾਹੁਆਹੈ॥ਸੁਖਮੁ
 ਕੁਟਿਬੁਇਹੁਹੈ॥ਮਾਤਾਮਾਤਾਹੋਇਮਿਲਤੀਹੈ॥ਅਰੁਲੋਭਪਿਤਾਹੋਇਮਿ
 ਲਤਾਹੈ॥ਸਰੀਰਕੀਚਪਲੇਸੀਇਸਤੀਹੋਇਮਿਲਤੀਹੈ॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਕੇਭੋ
 ਗਭਾਈਹੋਇਮਿਲਤੇਹੈ॥ਬੁਰੀਆਂਚਿਤਵਨੀਆਸੁਤਾਹੋਇਮਿਲਤੀ
 ਆਹੈ॥ਅਪਕਰਮੁਪੁਤ੍ਰਹੋਇਮਿਲਤੇਹੈ॥ਜਬਅਸਬੂਲਸੁਖਮੁਦੋਨੋਕੁ
 ਟਿਬਹੁਕਾਤਿਆਗਕਰਤਾਹੈ॥ਤਬਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੇਗੁਹੋਤਾਹੈ॥੪੮॥ਅਉਰ

ਬਚਨੁ ਇਹੈ॥ ਜਿਨ ਪੁਰਖੁ ਦੁਕਾ ਮਕੋਧ ਆਦਿ ਕਬੁ ਰੇ ਸੁਭਾਵ ਮਰੇਹੈ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੁ ਦੁਸਭ ਸਿਤਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੀਹੈ॥ ਸਭ ਸਿਤਨ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਆਮਾਨ ਦੇ ਕਾਤਾਤ ਪਰਜੁ ਏਹੀਹੈ॥ ਜੇਕਾ ਮਕੋਧ ਆਦਿ ਕਮਹਾਂ ਅਜਗ
ਰ ਸਰਪਹੈ॥ ਇਨ ਕਉ ਅਪਨੇ ਵਸਿਕਰਹੁ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹੁਗੇ॥ ੪

ੴ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੈ॥ ਏਕ ਸਮੈ ਨਾਰਦ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਕਰਤੇ ਅ
ਤੀਤ ਦੁਕਾ ਭੇਖੁ ਧਾਰਿਕ ਰਿਕਿ ਸੀਨ ਗਰਮ ਹਿ ਬਜਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਬੈਠੇਥੇ॥
ਅੰਗਾਰਾ ਰਿਖੁ ਭੀ ਨਾਰਦ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਸਾਥਿਥਾ॥ ਤਬ ਏਕ ਬਕਰਾ ਕੋ ਸਾਥਲੀ
ਏਜਾਤਾਥਾ॥ ਓਹੁ ਬਕਰਾ ਦਉੜਿ ਕਰਿਏ ਕਹਾਟ ਬੀਚਿ ਵੜਿ ਗਇਆ॥
ਕਛੁ ਕਉ ਸਨੇਦਾ ਏਭੀ ਮੁਖ ਮਹਿ ਪਾਇ ਲੀਤੇ॥ ਤਬ ਹਟਵਾਲੇ ਉਠਿ ਕਰਿ

ਉਪਰਮੁਕੀਰਲਾਈਬਕਰੇਕੇਮੁਖ

ਕੋਧੁਕੀਆਜੋਰਨਲਬਕਰੇਕੇਮੁਖ^੨ਸਿਉਦਾਣੇਗਿਤਪਤ੍ਰੋਛਿਰਬ
ਕਰੇਕਉਕੰਠਪਕੜਕੈਕਸਾਬਕੇਹਾਥਪਕੜਾਇਦੀਆਤਬਨਰਦਸੁਅ
ਮੀਇਹੁਚਲਿਤਦੇਖਕਰਿਹਾਉਕਾਭਰਿਆਤਬਅੰਗਰੇਰਿਖਨਰ
ਦਸੁਮੀਪਾਸਹੁਪੁਛਿਆਜੁਸੁਮੀਜੀਤਮਤਉਸਦਾਅਨੰਦਮੂਰਤੋ
।।ਤੁਮਹੁਨੇਹਾਉਕਾਕਉਭਰਿਆਤਬਨਰਦਸੁਮੀਕਹਿਆਹੇਅੰਗਰਾ
ਸਿਸਾਰਕੀਗਤਿਕਉਦੇਖਿਕਰਿਮੇਹਾਉਕਾਭਰਿਆਹੈ।।ਇਹਬਕਰੇਜੋਕ
ਸਾਬਲੀਏਜਾਤਾਥਾ।।ਜੋਇਸੀਹਟਵਾਲੇਕਾਪਛਲੇਜਨਮਪਿਤਾਥਾ।।
।।ਹਟਭੀਇਸੀਬਕਰੇਕਾਪਾਇਆਹੁਮਾਹੈ।।ਇਸਹਟਮਹਿਜੋਇਸਕਾ
ਪਸੁਵਤ੍ਰਿਨਨਿਕਸਨੇਕਾਪਾਇਆਹੈਇਆਸੀ।।ਉਸੀਪੁਰਬਲੀਹੇਲ

ਤਮਨਸਾਰ ਅਬਭੀ ਹਟਮਹਿ ਦ੍ਰਿਗਇਆ ਅਰੁ ਪੁਧਿਅ ਕਰਿ
 ਕੈਜੁ ਅਤਰਥਾਇਤ ਕਰਿ ਕਛੁ ਕਦਾਣੇ ਭੀ ਮੁਖ ਮਹਿ ਪਾਇ ਲੀਏ ਬੇ
 ਅਰੁ ਹਟਦਾਲਾਇ ਸਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ। ਬੇਟੇ ਉਠਿ ਕਰਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਪ
 ਰਿਮੁ ਕੀਚਲਾਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦਾਣੇ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਾਢੇ ਲੀਏ। ਫੇਰਿ ਕੰਠ
 ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਕਸਾ ਬਕਉ ਪਕੜਾਇ ਦੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਘਰਿ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ
 ਉਨ ਹੋਤਾ ਥਾ। ਕਈ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਮਨਾਇ ਕਰਿ ਪੁਤ੍ਰ ਇਹੁ ਲੀਆ ਥਾ।
 । ਸੋ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਸਾਥਿ ਐਸਾ ਕਾਂਮ ਕੀਆ। ਇਤ ਕਰਿ ਮੈ ਹਉ ਕਾਭਰਿ
 ਆ ਹੈ। ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ। ਜੁ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀ
 ਵਉ ਹੁਕਾਰ ਜਕੋ ਉਨਹੀ ਕਰਤੇ ਜੁ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਗਤਿ ਕਉ ਤਰਹਿ। ਉਹੀ ਕ

ਰਜੁਕਰਤੇ ਹੈ ਜੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਗਤਿ ਵਿਖੇ ਰੁਬਤੇ ਹੈ॥ ੫੧॥ ਅ
 ਉਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਪਰ ਮਸਿਤ ਹੁਕੀ ਇਹ ਨਿਸਾਨੀ ਹੈ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਏ
 ਹ ਪਾਂਚ ਲਛਨ ਹੈ॥ ਏ ਕਬਾਂਟ ਖਾਵਣਾ॥ ਦੂਜੀ ਗੀਬੀਤੀ ਜਾਜਗਤ ਸਿ
 ਉਬੇ ਪਰਵਹੀ॥ ਚਉਥੀ ਨਿਹਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤ॥ ਪੰਚਵਾਸ ਦਾਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਬਿ
 ਵਹਾਰੁ॥ ੫੨॥ ਅ ਉਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਮਸਿਤੀ ਵਭਛਨੁ
 ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਜਗਿ ਮਸੀਕ ਉਸਭਹੀਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰਣਾ ਪ੍ਰਵਨ ਹੈ॥ ਇ
 ਕੁ ਮਸਿਕ ਕਰੇ ਥੀ॥ ਅ ਦਿਲੈ ਕਰਿ॥ ਦੂਜਾ ਮਸਿਕ ਮਾਅ ਦਿਕ ਭੋਗ ਕਾ॥
 ॥ ਤੀਜਾ ਮਸਿਕ ਦੂਰ ਪਦੇ ਖਣੇ ਕਾ॥ ਚਉਥਾ ਮਸਿਕ ਦੁਰਬਚਨ ਹੁਕਾ॥ ਪੰਚ
 ਵਾਪਰ ਨਿਦਿ ਮਾਕਾ॥ ਜਬ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਮਸਿਤਿ ਮਾਗੇ ਗਤ ਬਹੀ ਪ

ਵਨੁ ਹੋਵੇਗਾ॥ ੫੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਨਿ ਵਾਹੈ
 ॥ ਚਹੁ ਹੀ ਨਿ ਵਾਹੈ ਜਾਗੇਗਾ॥ ਤਬ ਹੀ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਬਚਨੁ ਕਾਉ ਪਦੇਸੁ
 ਵਨ ਕਰੈਗਾ॥ ਸੁਚਾਰ ਨਿ ਵਾਹੈ॥ ਏਕ ਨਿ ਵਾਸਖੋ ਪਤਿ ਹੈ॥ ਅੰਨ੍ਹ
 ਲਕੇਖਾ ਵਲੇ ਕਰਿ ਕੈ ਚਿਤਿ ਨਤਾ ਅਵਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਦੂਜੀ ਨਿ ਵਾਸੀ ਕਲ
 ਪ ਨਿ ਕਸਿ ਜਾਵ ਲਕੀ ਹੈ॥ ਦਿਸਦਿ ਸੁਨਤੁ ਮਾਵਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸੁਨ ਦੇਵ
 ਲਾਮਨੁ ਅਵਰ ਓਰ ਸੈਰ ਕਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਬ ਦਹ ਨ ਸਮਝਿਆ
 ਤਬ ਪੜਨੁ ਨ ਪੜਨੁ ਬਰਾਬਰ ਹੋਏ॥ ਚੀਥੀ ਨਿ ਵਾਬਚਨੁ ਅਨਸਾਰ
 ਕਰ ਲੀਨ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਜਬ ਕਰ ਲੀਨ ਹੋਈ ਤਬ ਸੁਖ ਸੁਆਦ ਤੇ ਵਾਜਿਆ
 ਰਹਿਆ॥ ਜੈ ਸੇ ਕਹਿ ਮਾਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਚਿਤਿ ਨ ਕਾਹਿ ਰਲ

੦
 ਤੀਜੀ ਨਿ ਵਾਬਰ
 ਨਉ ਕਾ ਅਰਥ ਨ
 ਜਾਮਣ ਕੀ ਹੈ
 ਜਬ

ਇਆਮਾਇਆਬੋਲਨਪਏਰਵਾਣੀ॥ ੫੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੈ॥ ਗਇਹੁ
 ਤੀਨਲਛਣਜਗਿਆਸੀਕੇਹੈ॥ ਸਹਣਸੀਲਤਾਧਰਤੀਕੀਨਿਆਈਹੋ
 ਇ॥ ਉਦਾਰਤਨਦੀਕੀਨਿਆਈਹੋਇ॥ ਦਿਆਲਤਾਮੇਘਹੁਕੀਨਿਆ
 ਈਹੋਇ॥ ਇਨਤੀਨਲਛਣਵੇਖੇਜਗਿਆਸੀਬਿਚਰੇਗਾ॥ ਤਬਹੀਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜੋਗਹੋਇਗਾ॥ ੫੪॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੈ॥ ਜੁਪਾਂਚਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿ
 ਜੀਵਹੁਕੀਆਰਬਲਾਚਲੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਤਾਮਸੀਮਾਨੁਖਹੁਕੀਆਰਬਲਾ
 ਇਉਚਲੀਜਾਤੀਹੈ॥ ਕੁਮਤਿਕਾਕਹਿਆਕਰਣਾਅਰਉਦਰਭਰਿਖਾ
 ਵਣਾ॥ ਸੋਖੇਪਤਿਨਿੰਦਾਮਹਿਬਹੁਤੁਬਸੇਰਾਕਰਣਾ॥ ਕਾਮਿਆਦਿਕ
 ਹੁਸਾਥੀਪ੍ਰੀਤਿਰਾਖਣੀ॥ ਪਰਨਿੰਦਿਆਬਿਖੇਸੁਗਣੇਏਏਬਿਖੇਕੁਸਤਿ

ਬੋਲਣਾ ਬਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਪਰਚਈ ਰਖਣਾ ॥ ਰਾਜ ਸੀ ਮਨੁ ਖੁਰੀਆ १੮
 ਰਬਲਾਉ ਉਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰਿਆ ਦਿਕੁ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿਣਾ
 ਅਰੁ ਬਿਖਿ ਅਹੁਰੀ ਪ੍ਰੇਤੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਪ੍ਰਬਲਾ ॥ ਅਨੁਪੁਤਰ ਕੀ ਕਾਂਖ
 ਮਾਉ ਦਰਪੁਰਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿਖੇ ਬਾਇ ਬਿਬਾਹੁ ਵਿਖੇ ॥ ਮਾਉ ਅਕੇਧੀ
 ਧਿਅਹੁ ਵਿਖੇ ॥ ਮਨ ਕਉ ਪ੍ਰਚਈ ਰਖਣਾ ॥ ੨ ॥ ਸਾਂਤ ਕੀ ਮਨੁ ਖੁਰੀ
 ਮਾਰਬਲਾਉ ਉਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਕਰਮ ਸੁਭ ਕਰਣੇ ਪਰਕਾਮਨਾ ਸਹਿ
 ਤ ਕਰਣੇ ॥ ਜਗ ਬ੍ਰਤਤ ਪੁਕਰਣਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਕਰਣਾ ॥ ਤੀਰਥ ਸੇਵਾ ਕਰ
 ਣੀ ॥ ਪਰਕਾਮਨਾ ਤੇਰਹਿ ਤਨ ਹੋਵਣਾ ॥ ਕਾਮਨਾ ਰਾਜ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਸੁਰਗੁ
 ਕੀ ॥ ਕਾਮਨਾ ਪੁਤਰ ਕੀ ॥ ਇਸੀ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਉ ਪ੍ਰਚਈ ਰਖਣਾ ॥ ੩ ॥

ਸੁਪਸਾਂਤਕੀਮਨੁਖੁਕੀਆਰਬਲਾਇਉਚਲੀਜਤੀਹੈ॥ਸਿਤਹੁਕੇਬ
 ਚਨਹੁਅਨਸਾਰਾਨਕਉਬਰਤਵਲਾ॥ਪਰਮੇਸਰਕੇਪਾਵਣੇਕਾਪ੍ਰੇਮ
 ਹਿਰਦੇਮਹਿਰਾਖਣਾ॥ਅਉਰਬਾਂਛਾਚਿਤਵਿਖੈਕੋਊਨਰਾਖਣੀ॥ਕਬਹੂੰ
 ਭਗਵੰਤਕੇਬਿਓਗਕਰਕੇਰੋਵਲਾ॥ਕਬਹੂੰਅਪਣੇਅਉਗਣਚਿਤਕ
 ਰਕੇਰੋਵਲਾ॥ਕਬਹੂੰਭਗਵੰਤਕੇਪਿਆਨਮਹਿਮਗਨਰਹਣਾ॥ਕਬਹੂੰ
 ਹਰਿਜਸਹਰਿਚਰਚਕਰਣੀ॥ਇਸੀਮਹਿਮਨਕਉਪ੍ਰਚਈਰਾਖਣਾ॥
 ॥੪॥ਪਾਂਚਵੇਜੀਨ੍ਹਮੁਕਤਿਪੁਰਖੁਕੀਆਰਬਲਾਇਉਚਲੀਜਤੀਹੈ॥
 ॥ਭਗਵੰਤਕੀਚਾਹਿਬਿਖੈਅਪਣੀਚਾਰੀਲੀਦਕਰਿਛੋਰੀਹੈ॥ਸ
 ਹਿਜਕੇਹਿਰੋਲੇਉਪਰਿਚਕਿਕੈਸ਼ੁਲਤੇਰਹਤੇਹੈਦਿਨਰਾਤੀ॥ਉਸਤਤਿ
 ਅਕਰਗਵੰਤਕੇਕਰੇਮਹਿਅਪਣਾਨਾਨੀਨਕਰਿਛੋਰੀਆਹੈ॥

ਨੀਵੇਆਸਮਨਾਮਨਅਪਮਨਜਮਨਅਰੁਕੰਚਨਾਟੀਸਮਨ
 ॥ਇਸੀਪਦਮਹਿਮਨਕਉਪ੍ਰਚਾਈਰਾਖਤੇਹੈ॥੫੫॥ਅਉਰਬਖਸ਼ਿ
 ਦੁਹੈ॥ਅਨਰੂਪੀਭੂਰੂਹੈਜੈਸੇਭੂਰਗੋਹੇਕੇਚਿਦੇਸਵਾਰਤਾਹੈ॥ਤਿਨਚਿਦਿ
 ਓਕਉਦਿਨਰੈਲਿਲੀਏਫਿਰਤਾਹੈ॥ਬਹੁੜਿਤਿਨਚਿਦਿਅਹੁਨਮਿ
 ਤਿਭੂਰੁਆਪਸਮਹਿਜੁਧੁਕਰਤੇਹੈ॥ਓਹੁਜੁਧੁਮਹਿਲੀਨੁਰਹਤੇਹੈ॥
 ਅਰੁਇਕੁਅਉਰੁਭੂਰਜੁਅਵਤਾਹੈਸੁਗੋਹੇਕਾਚਿਦਾਓਹੁਲੈਜਾਤਾ
 ਹੈ॥ਜੁਧਕਰਦੇਵਾਲੇਦੋਨੋਖਲੀਰਹਤੇਹੈ॥ਤੈਸੇਰਾਜਰੂਪੀਅਰੁਮਾ
 ਇਅਰੂਪੀਮਿਥਿਆਚੇਸਟਾਕਾਚਿਦਾਹੈ॥ਮਿਥਿਆਚੇਸਟਾਕ
 ਰਿਕੈਆਰਜਾਬੀਤਾਵਤੇਹੈ॥ਬਹੁੜਿਤਿਸਰਾਜਕੇਨਮਿਤਿਅਰੁਮਾ

ਨਿਮਤ

ਇਆਕੇਆਪਸਮਹਿਜੁਧਕਰਤੇਹੈ। ਸੋਜੁਧਕਰਟੇਵਾਲੇਦੋਨੋਮਾਰੇ
ਜਾਤੇਹੈ। ਆਇਆਮਰਗਜੁਕੋਉਮਉਰਮਾਇਭੋਗਤਾਹੈ। ੫੬॥ਅ
ਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ। ਸੁਭਸੁਕ੍ਰਿਤਹੁਕਾਫਲੁਅਰੁਸੁਭਸਾਧਨਾਕਾਫਲੁਇ
ਹੁਹੈ। ਜੁਸਿਤਹੁਕੇਹਿਰਦੇਸਾਥਿਹਿਰਦਾਮਿਲਾਵਨਹੈ। ਸੁਸਿਤਹੁਕਾ
ਹਿਰਦਾਨਿਰਮਾਇਕਹੈਅਰਨਿਗਮੇਹੁਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਰਗਕਰ
ਰਤਾਹੁਆਹੈ। ਸੁਮਹਾਅਤਿਲਾਲਿਰਤਾਹੁਆਹੈ। ਮੇਸਾਰਤਾਹੁਆਹੈ
ਜੋਉਸਰਗਉਪਰਿਅਉਰਰੰਗੁਚਰਤਕੋਉਨਹੀ। ਅੰਸਾਜੁਹਿਰ
ਦਾਹੈਸਿਤਹੁਕਾਤਿਸੀਹਿਰਦੇਸਾਥਿਹਿਰਦਾਮਿਲਾਵਨਹੈ। ੫੭॥ਅ
ਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ। ਜੋਨਨਰਕਹੁਤੇਭਉਕਰੀਐਨੀਮ੍ਰਿਤਤੇਭਉਕਰੀ

ਐ॥ ਨਾਰੋਗ ਹੁਸੇ ਗਹੁ ਤੇ ਭਉ ਕਰੀ ਐ॥ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਮਨ ਮਹਿ
 ਰਾਖੀ ਐ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਐ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾ
 ਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਇ ਗੀ॥ ਤਬ ਦੁਖ ਕੋ ਭੁਨਾਥਿ ਆਪਸ ਕੇ ਗਾ॥ ਜਉ ਦੁਖੁ
 ਨਾ ਪੈਰੈ ਗਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕੀ॥ ਜੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਥੀ
 ਤਬ ਤਿਸ ਕਉ ਨ ਅਗਨਿ ਦੁਖ ਦੇਸਾ ਕਿ ਐ॥ ਨ ਜਲ ਦੁਖ ਦੇਸਾ ਕਿ
 ਐ॥ ਪਹਾੜੁ ਹੁਉ ਪਰਿ ਚਾੜਿ ਗਿੜਾਇ ਐ॥ ਤਉ ਨ ਪਹਾੜੁ ਹੁਉ ਦੁਖ ਦੇਸ
 ਕਿ ਐ॥ ਨ ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਸੜੁ ਹੁਉ ਦੁਖ ਦੇਸਾ ਕਿ ਐ॥ ਸੁਆਨ ਹੁਤੇ
 ਡਰਿ ਐ॥ ਸੁਆਨ ਨਹੀ ਛੋੜਤੇ॥ ਪਰ ਜਬ ਸੁਆਨ ਹੁਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸਾਥਿ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਤੀਹੈ॥ ਤਬ ਸੁਆਨ ਸਹਜੇ ਹੀ ਦਾਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਜਿਨ

੨੦

ਕੇ ਬੀਰ ਕੀ ਦਿਸਾਵਾਰੀ॥ ਤਉ॥
 ਕੀ ਦੁਖ ਕਉ॥

ਪੁਰਖਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਸਭੈ ਹੀ ਦਾਸ ਹੋਇਗ
 ਏਹੈ॥ ੫੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ॥ ਅਨੁਖਾ ਦੇਹੁ ਮਹਿ ਜੁ ਕਾਰਜੁ ਰਾਖਿਅ
 ਹੈ ਸੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀਕਾਰਜੁ ਰਾਖਿਅਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਵਣੇ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਅਥ
 ਨਾ ਸੀਕਾਰਿਅਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਨਾ ਸਵੈਤਰ ਚਿਆਹੈ॥ ਪਰ ਇਸ ਸਰੀਰ
 ਛਿਨ ਭੰਗੁ ਰਸਿ ਉਗੁਰੁ ਮੁਖਹੁ ਹੀ ਕਾਰਜੁ ਅਥਿਨਾ ਸੀਲੀਆਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਿ
 ਨਹੁ ਪੁਰਖਹੁ ਸਰੀਰ ਸਿਉ ਅਥ ਨਾ ਸੀਕਾਰਜੁ ਕਰਲੀਆ॥ ਤਿਨ ਕਾ
 ਸਰੀਰ ਭੀ ਬਿਨਾ ਸੁਹੋਇਗਾਇਆਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਾਰਜੁ ਭੀ ਬਿਨਾ ਸੁਹੋਇਗ
 ਏ॥ ਅਪਨਾ ਸਨਾਸਹਿ ਮਨ ਬਾਧਿ ਉਕਹਾ ਕੁਸਲ ਅਰਖੇ ਮਰੀ॥ ੫੯॥
 ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਆਜ਼ੀਲ ਲੁਲਧਾ ਸੀ॥ ਫਿਰ ਉਸ ਕਿਸੀਹ

੨

ਲਵਾਈ ਕਉ ਦੇ ਕਰਿ ਸੇਰ ਜਲੇ ਬੀ ਅਲੈ ਲੀਤੀ ਅੰਗ ਲੈ ਕਰਿ ਜਲੇ ਬੀ
 ਆਦਉ ਰਿਚ ਲਿਆਤ ਬਕਿ ਸੀ ਪੁਛਿ ਆਤੁ ਦਉ ਰਿਚ ਆਕਿ ਉਜਤਾ
 ਹੈ। ਤਬ ਆਜਰੀ ਕਰਿ ਆਇ ਕਮਨ ਕਾ ਪਥਰ ਕਾ ਦੇ ਕਰਿ ਹਲਵਾਈ
 ਪਾਸਹੁ ਸੇਰ ਜਲੇ ਬੀ ਅਲੈ ਲੀਤੀ ਅੰਗੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਭਉ ਕਰਤਾ ਹਉ
 ਜੁਮਤਿ ਓਹੁ ਮਲ ਕਾ ਫਿਰਿ ਦੇਵੈ ਤੇ ਜਲੇ ਬੀ ਅਲੈ ਲੈਵੈ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ
 ਦਉ ਰਿਚ ਆਜਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਾਇਆ ਵਨੁ ਹਮਾਇਆ ਕੇ ਬਦਲੇ ਅ
 ਪਨਾ ਮਨੁ ਪਾਗਵਾਇ ਛੋਰੁ ਆਗੈ। ਅਰੁ ਇਉ ਕਹਤ ਹੈ ਜੁਹਾਰੇ ਸ
 ਮਾਨ ਬਡ ਭਾਗੀ ਕਉ ਨਹੀ। ^{ਜਨਮ} ਜੁਮਾਇਆ ਕਰਿ ਕੈਠਾ ਗੇ ਮਨਹਿ ਤਉ ਭੀ
 ਤਿਨ ਕਾ ਕਉ ਛੁਟੇ ਕਉ ਪਾਉ ਹੋਇ ਰਹੈ। ਪਰੁ ਉਲਟਾ ਬਡ ਭਾਗੀਆ

ਨਤੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਆਜ਼ੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਰਖ ਹੈ। **੬੭॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ**
 ਹੈ। ਇਹੁ ਦਸ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਦਾਇਕ ਹੈ। ਸਸਾ ਸਚੁ ਸਸਾ ਸੰਤੋ ਪ੍ਰਾਸਸਾ ਸੇ
 ਵਾਸਸਾ ਸਿਮਰਨਿ। ਸਸਾ ਸੁਮਤਿ ਸਸਾ ਸਾਧਸੰਗੁ। ਸਸਾ ਸਮਤਾ। ਸਸਾ
 ਸਹਿਲ ਸੀਲਤਾ। ਸਸਾ ਸਿਫਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ। ਸਸਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰਹੁ ਕਾ।
 ਜਿਸ ਸਸੇ ਕਉ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਪਕਵੇ ਗਾਉਹੀ ਸਸਾ ਮੁਕਤਿ ਕਰਣੇ ਕਉ ਸ
 ਮਰਥੁ ਹੈ। **੬੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ।** ਇਹੁ ਪਾਚ ਪਦਾਰਥ ਜਗਤਮ
 ਹਿਦੁ ਰਲੀਭ ਹੈ। ਇਕ ਸੁਮਤਿ ਦੁਸਰਾ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰਾ ਓਹੁ ਮਿਤ੍ਰ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਓਰਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ। ਚਉਥੇ ਅਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਜੁ ਕਹਹਿ ਜਾਹੁ
 ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਅਪਨ ਜਨਮੁ ਸਵਾਗਾ ਹਮ ਕਉ

ਜਿਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰਾਖੇ ਗਾਹਮ ਤਿਉ ਹੀ ਰਹਾਗੇ॥ ਅਰੁ ਪਾਂਚਵਾਰ ਜਾਨਿ
ਆਈ ਭੀ ਜਗਤ ਮਹਿ ਦੁਰਲਭ ਹੈ॥ ੬੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ ਹੈ॥ ਜੀ
ਅਜੁ ਮਾਪਣੀ ਆਰਥ ਲਾਭਿ ਥੀ ਪੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਜੇ ਆਰਥ ਲਾਕਾ
ਮਹਾਤਮ ਨਹੀ ਜਾਨਤੋ॥ ਤਬ ਹੀ ਬਿਥੀ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਆਰਥ ਲਾਕਾ ਮ
ਹਾਤਮ ਤਬ ਜਾਨਹਿ ਗੇ॥ ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਕਰੁ ਲੇਲੇ॥ ਆਵਹਿ ਗੇ॥ ਤਬ ਉ
ਨ ਕੈ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਕੈ ਏਕੁ ਦਿਨੁ ਆਰਥ ਲਾਕਾ ਮਾਗੈ ਗਾ॥ ਜੁਸ
ਰੀ ਆਰਥ ਲਾਮੈ ਅਚੇਤ ਰਹਿ ਆਹੈ॥ ਅਬ ਮੇ ਕਉ ਏਕੁ ਦਿਨ ਮਾਰ
ਬ ਲਾਕਾ ਦੇਵਹਾ॥ ਜੁ ਮੈ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਲੇਵਹੁ॥ ਫੇਰ ਜਮ ਕੀ ਕਰੁ ਪਾਣੀ
ਕਉ ਮੇ ਸਾਉ ਤਰ ਦੇਵਹਿ ਗੇ॥ ਜੁ ਰਾਤੀ ਤੇ ਦਿਨ ਤੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਹੁ

੨੨

੦

ਤੇਦੀਏਥੇ। ਜਬਤੇਰੇਵਿਖੇਭਜਨੁਕਰਦੇਕਪੁਰਖਾਰਥਹੋਤਾਤਬਤੂ
 ਭਜਨੁਕਰਲੇਤਾ। ਅਰੁਅਬਤਉਏਕਸੁਆਸੁਭੀਆਗਿਆਬਿਨਨ
 ਹੀਮਿਲਤਾ। ਕਾਹੇਤੇਜੁਹਮਅਪਨੇਸੁਆਮੀਕੀਆਗਿਆਮਨਉਕਿ
 ਤੇਰੀਆਗਿਆਮਨਉ। ਸੁਆਮੀਕੀਆਗਿਆਤਉਅਬਹੀਲੇਜ
 ਵਲਕੀਹੁਈਗੈ। ਜਬਐਸਾਜਬਾਬਉਨਤੇਜੁਨੈਗਾ। ਤਬਪਾਣੀਕਰੈ
 ਗਾਜਾਂਦੀਐਮੇਕਿਆਪਾਇਆਕੀਆ। ਜਿਸਮਾਰਬਲਾਕਾਏਕੁਸਾ
 ਸੁਅਬਵਾਏਕਾਦਿਨਭੀਮਾਂਗਿਆਨਹੀਮਿਲਤਾ। ਤਾਤੇਤਿਸਆ
 ਰਬਲਾਕਉਮੈਖੇਲਨੇਅਰਸਵਨੇਜਿਉਬਿਥਾਪਾਇਆਕੀਆਹੈ
 । ਹਾਇਹਾਇਮੇਕਿਆਕੀਆ। ६੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੀਵ

ਹੁਕੀਅਰਬਲਾਅਰੁਜੀਵਹੁਕੀਆਇਆਤਬਹੀਗੋਬਿੰਦਓਰ
 ਲਾਗਤੀਹੈ। ਜਬਾਇਸਕਉਗੁਰਪੁਰਾਬਲਦੇਤਾਹੈ। ਜੈਸੇਸੁਨਹੀ
 ਨਦੀਤੇਪਾਰਤਬਹੀਕਰਤੀਹੈ। ਜਬਮਨੁਖਕੇਸਾਸਸਾਥਿਮਿਲਤੀ
 ਹੈ। ਮਨੁਖਕੇਸਾਸਬਿਨਾਪਾਰਿਨਹੀਕਰਿਸਕਤੀ। ਤੈਸੇਗੁਰਪੁਰੇਕੇ
 ਬਲਦੀਏਬਿਨਾਮਾਇਆਅਰੁਸਾਸਫਲਨਹੀਹੋਤੇ॥ ੬੪॥ ਅਉ
 ਰਬਚਨੁਇਹੈ॥ ਜੀਉਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਕੀਏਉਪਰਿਰਾਜੀਨਹੀਰਹਤਤਿ
 ਸਕਾਅਰਥੁਇਹੈ। ਅਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉਇਉਕਹਤਾਹੈ। ਜੁਤੀਹਮਾਰਾ
 ਭਾਲਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਪਣਾਭਾਲਾਕਿਉਕੀਆਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਕੀਨ੍ਹਾਹੈ
 ਇਕਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰਉਪਰਹੁਕਮਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਇਸਤੀਆਜਮੁਏਕ

ਕ

ਉਲਕ ਬਿਧਿ ਕੈ ਰੋਵਤੀ ਆਹੈ। ਚਿਹਤੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਸੁਗਝਾ ਕਰਤੀ ਆ
ਹੈ। ਜਬ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਿਸਿਆਵੈ ਤਬ ਜੁਪ ਜਾਇ ਕਰਹਿ। ਆ
ਪਭੀ ਮਰ ਰਹੈ ਪਰ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਿਸਿ ਨ ਹੀ ਆਵਤਾ। ਤਬ ਇ
ਸਤੀ ਆਕੈ ਸਾਥਿ ਅੰਸਾਨਿ ਆਉਹੋਤ ਹੈ। ਉਨਹੁ ਨੇ ਜੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਾ
ਲਾਨ ਹੀ ਭਲਾ ਮਾਨਿਆ। ਉਨ ਕੇ ਹਾਥ ਹੁਸਿ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ ਉਪਰਿ ਤ
ਮਾਚੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਨਹੁ ਕੇ ਹਾਥ ਹੁਸਿ ਉਨ ਕੀ ਛਾਤੀ ਕੁਟਾ
ਤਾ ਹੈ। ਉਨ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥਿ ਸਿਉ ਉਨ ਕੇ ਸੀਸ ਉਪਰਿ ਛਾਰਿ ਰਾਹਤਾ ਹੈ। ਉ
ਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਿਉ ਬੇਮੁਖ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ ਕੇ ਹਾਥਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਆ
ਗਿਆਮਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਚਿਹਤਿ ਉਜਾਨਤੀ ਆਹੈ ਜੋ ਹਾਥਿ ਹਮਾਰੇ ਹੈ।

ਸੁਜਬਹਾਥ ਉਨ ਕੋ ਹੋਹਿ ਤਉ ਉਨ ਕਉ ਦੁਖ ਤਉ ਨ ਦੇਵਹਿ ਕਿਉ॥
 ॥ ਜੁ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੋਇ ਤ ਕਰਿ ਗਾਥਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਹੈ ਉਨ ਕੋ ਨਹੀ॥ ੬੫॥
 ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਕੋ ਜੇ ਅਗਨ ਹੈ ਸੋ ਮਹਾ ਦੀਰਘ
 ਅਗਨਿ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਇਸ ਸਭ ਸੀਸਾਰ ਕਉ ਇਕੁ ਗ੍ਰਾਸ ਕਰਿ ਲੈ ਹੈ॥
 ਜਿਨ ਹੁਪੁਰਖ ਹੁਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥਿ ਇਸ ਅ
 ਗਨਿ ਕਉ ਸੀਤ ਲਕੀਆ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਸੀਤ ਲਭਾਇਆ ਹੈ॥
 ਅਰੁ ਉਸੀ ਸੀਤ ਲਾਈ ਕਾਨਾ ਮੁਸਾਂਤਿ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਸੀ ਸੀਤ ਲਾਈ ਕਾਨਾ
 ਮਸਿਤ ਹੈ॥ ਜੇ ਐਸੀ ਸੀਤ ਲਾਈ ਸਿਤ ਹੁੰਦੀ ਪਾਸਿ ਹੈ॥ ਅਵਰ ਕ
 ਹੁੰਦੀ ਪਾਈ ਜਾਤੀ॥ ੬੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਸਿਉ

ਸਾਧਪੁਛਿਆ ਜੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਬੁਧਵਾਨੁ ਕਵਨੁ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤ੍ਰਦੀ
 ਆ॥ ਜਿਸ ਮਰਨੇ ਤੇ ਆਗੈ ਚੇਤਿ ਆਹੈ॥ ਬੁਧਵਾਨੁ ਓਹੀ ਹੈ॥ ਫਿਰ ਸਾ
 ਧਪੁਛਿਆ ਜੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸੁਖੀ ਆ ਕਉ ਨਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤ੍ਰਦੀ ਆ
 ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੈ ਸੁਖੀ ਆਉਹੀ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧਪੁ
 ਛਿਆ ਜੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਧਨੀ ਕਵਨੁ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧ ਉਤ੍ਰਦੀ ਆ॥ ਜਿਸ ਮਨ
 ਅਪਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਖ ਕਰਿ ਲੀ ਆਹੈ ਧਨੀ ਉਹੀ ਹੈ॥ ੬੭॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਏਕੁ ਸਾਧ ਸਾਰੀ ਰੈ ਨਿਖੜੇ ਇਕ ਰਿਭੁ ਜਨ ਕਰੇ॥ ਅ
 ਤੇ ਇਕ ਉਬ੍ਰਤ ਰਾਖੇ॥ ਸਮੁਹ ਆਰਜਾ ਮਹਿ ਮੇਸਾਕਾ ਮਕਰਤਾਰਹਾ॥
 ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਉਸ ਕਉ ਕਹਿਆ॥ ਏਤ ਭੁਜਨ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਕਛੁ ਇ

ਹੁਭੀ ਜਾਨਤ ਹੈ ਜੁ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਭਜਨੁ ਪ੍ਰਵਨ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਸਾਧ
 ਉਤ ਦੀ ਆਜੁ ਮੈ ਅਪਨ ਕਾਮੁ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਕਾਮੁ ਭਗ
 ਵਨੁ ਜਾਨੇ। ਭਜਨੁ ਕਰਨਾ ਮੇਰਾ ਕਾਮੁ ਹੈ। ਅਰਪ੍ਰਵਨੁ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਕਾ ਕਾਮੁ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਕਾਮੁ ਮੈ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕਾਮੁ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਨਾ। **੬੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥** ਪ੍ਰੀਤ ਵਨੁ ਓਹੁ
 ਹੈ ਜੁ ਮਾਇ ਅਕੇਛ ਲਕ ਉਪਛਾਣੇ। ਜਬ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਾ ਉਦਮਕ
 ਗਢਿ ਲਗੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕਰਿ ਕੈਟਾਲਿ ਅਲੋੜਤਾ ਹੈ।
 ਜੁ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨੁ ਹੈ ਮਨ ਕਾ ਕਹਿ ਮਾਨਹੀ ਮਾਨਤੋ। ਜੇਕਛੁ ਮਨ ਕਹਤਾ
 ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਉਲਟੇ ਬਰਤਤੋ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਕੁ ਉਢਾਹਿ ਲੋਤਾ ਹੈ। **੬੯॥**

ਭੀ।

))))))

))))))

ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਮਨੁ ਅਹੁਇ ਵੀ ਆਕਏ ਕੋ ਮਰੇ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਬਿਖੇ ਕਉ
 ਮਨ ਚਾਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਕਉ ਇਵੀ ਆਤੀ ਪੁਲਕ ਆਵਤੀ ਆਂ ਹੈ॥ ਦੋਨੋਇ
 ਕੀ ਕਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੁਦੋਨੋ ਕਾ ਕਹਿ ਅਨਹੀ ਮਨ ਤੇ
 ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਅਪਨੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਿ ਸਿਉ ਰਹਿ ਆਵਤੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤਿਉਹੀ
 ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਇਨ ਕੀ ਓਰਿ ਨਹੀ ਦੇਖਤੇ॥ ਜੈ ਸੇਹ ਸਤੀ ਜਹਾਂ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਤਹਾਂ
 ਮਗਨ ਹੋਇ ਆਚਲਿ ਆਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਭੂ ਕਰ ਕੇ ਭਉ ਕਨੇ ਕੀ ਓਰਿ ਨਹੀ ਦੇਖ
 ਤਾ॥ ੨੦॥ **ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥** ਕਿਸੀ ਸਾਧਿ ਸਿਉ ਸਾਧਿ ਤਹੁ ਕੀ ਰਹਤ ਕਾ
 ਰੂਪੁ ਪੂਛਿ ਆਤ ਬਸਾਧਿ ਉਤ੍ਰਦੀ ਆ॥ ਖੀਨਿ ਅਹੁਤਿ ਖੀਵਾ ਲਹੁ ਨਿਕੀਜੁ
 ਪੁਰਸਲਾਤ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਰਹਤ ਹੈ॥ ਜੜਚੇ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਠਿਹੈ ਤਿ

ਨਕੋਤਿਨਖੋਲਿਆਹੈ॥ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹਕੀਆਹੈਚਿਤਿਨਚਿਤਿਨਕੀਆਹੈ॥ ਬ
 ਹੁਕਿਚਿਤਿਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆਹੈ॥ ਅਰਜੜ੍ਹਕਉਰਾਰੀਦੀਆਹੈ॥
 ਅਪਨਾਰਿਦਵਪੁਮਨਿਕੈਅਤਿਕਰਿਨਿਭਉਹੋਇਰਹੈ॥ ਜੀਵਨਮਰ
 ਨਤੇਰਹਿਭੁਕੈ॥ ਕਾਲਅਰੁਕਰਮੁਤਿਨਹੁਨੇਅਪਣਾਦਾਸਕਰਿਛੋਰਿ
 ਆਹੈ॥ ਧਰਮਤਿਨਕਾਦਰਸਨੁਕੀਆਚਾਹਤਹੈ॥ ਐਸੀਦਸਾਕਾਬਲੁ
 ਅਰੁਇਹੁਰਹਤਸਿਤਹੁਗੀਵਿਖੋਪਈਜਾਤੀਹੈ॥ **੧੫॥ ਅਉਰਬਚਨਇ**
ਹੁਏ॥ ਕਿਸੀਸਾਧਸਾਧਸਿਉਪੁਛਿਅਸੀਜੁਜਗਤਮਹਿਸ੍ਰੇਸਟਕਰਮੁਕ
 ਵਨੁਹੈ॥ ਤਬਸਾਧਉਤਦੀਆਜੁਸ੍ਰੇਸਟਕਰਮੁਸਿਤਹੁਕਾਦਰਸਨੁਹੈ॥ ਕਾਰੇ
 ਤੇਜਬਸਿਤਹੁਕਾਦਰਸਨੁਨੇਤਹੁਸਾਥਿਕਰਤਹੈ॥ ਤਬਨੇਤਪੁਨੀਤਹੋਤਹੈ॥

॥ ਜਬ ਸੀਤਹੁ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਵਨ ਪੁਨੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਬ
 ਚਨੁ ਸੁਨਿ ਕਾਰਿ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਿਰਦਾ ਪੁਨੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜ
 ਬ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਰੀਰ ਪੁਨੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਸੇ ਸਵ ਕਰਮ ਸੀਤਹੁ ਕਾ ਦਰਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਅਉਰ ਬਰਨਾਉ ਹੋ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਦੇਖਿ ਕਾਰਿ ਸੀਤ ਬਡੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਧਰਤੀ
 ਸਿਉ ਜੁ ਮਨਾਜ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਧਰਤੀ ਮਹਿ ਤਉ ਮਨਾਜੁ ਕਹੂੰ ਨ
 ਹੀ ਪਈਤਾ ॥ ਧਰਤੀ ਕੀ ਮਿਸ ਪਾਇ ਕੈ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਰਿਜ ਕੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ
 ਸੇ ਪਿਤਾ ਮੰਦਰ ਉਪਰਿ ਪਤਾ ਸੇ ਭਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਾਰ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਾਹੁ ਮੰਦਰ ਉਪਰਿ ਪਤਾ ਸਿਅੰਕਾ ਮੇਘ ਵੂਠਾ ਹੈ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਚੁਲਿ ਲਿਖ

ਉਹ ਤਬ ਬਾਲ ਕੁ ਨਿਹਚਰੁ ਜਾਨਤ ਹੈ। ਜੁ ਮੰਦੁ ਉਪਰਿ ਪਤਾ ਸਿਆਕਾ
 ਮੇਘ ਵੁਠਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁਧਿ ਵਾਨੁ ਕੀ। ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ ਜਥਾ ਰਥ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਹੀ
 ਮੰਦੁ ਉਪਰਿ ਪਤਾ ਸੇਰ ਰਤਾ ਹੈ। ਅਉਰ ਤੇ ਮੇਘ ਕੇ ਉਨਾ ਹੀ ਵੁਠਾ। ਤੈ ਸੇਧਰ
 ਤੀ ਮਹਿ ਅਨਾਜੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤਿ ਮਹਿ ਹੈ। **੩। ਅਉਰ ਬਚਾਇ ਹੁੰਦੇ**
 ਕਿ ਸੀਸਾਧ ਸਾਧ ਸਿਉ ਪੂਛਿਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਆਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਿ ਜਕੁ
 ਕਿਉ ਨਹੀ ਦੇਤਾ। ਧਰਤੀ ਕੀ ਮਿਸ ਪਾਇ ਕਰਿ ਕਿਉ ਦੇਤਾ। ਤਬ ਸਾਧ ਕਹਿ
 ਆਇ ਸਪੁਸਨ ਕੇ ਦੇਇ ਉਤ੍ਰ ਹੈ। ਇਕੁ ਉਤਰਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਜੀ
 ਆਂਕੇ ਰਿਜਕੁ ਪਹੁਚਾਵਣ ਕੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਜੀ ਆਂਕਉ ਪ੍ਰਚਾਵਣ ਕੀ ਭੀ
 ਜਰੂਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਤਉ ਜੀ ਵਹੁਕ ਪਰਚਾ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਜਬ ਮਾਇ

੨੭

੩

ਨਹੀ ਅਨਾਜ

ਆਕਾਧੀਧਾਤੀਨਹੋਇ। ਤਬਪਰਮਦੁਖੀਹੋਵਹਿ। ਇਸੀਨਾਮਿਤਧਰ
 ਤੀ। ਸਿਉਰਿਜਕੁਦੇਤਾਹੈ। ਧਰਤੀਦੁਆਰੇਰਿਜਕੁਪਹੁਚਾਵਣਕਾਰਿਕੈਜੀ
 ਵਹੁਕਾਵਡਾਪਰਚਾਹੋਇਪੜਾਹੈ। ਦੂਜਾਉਤਰਾਇਹੁਹੈਉਹੀਥਾਤਗੁਰ
 ਮੁਖਿਪ੍ਰਗਟਿਸਮਝਤੇਹੈ। ਅਰੁਉਹੀਮਨੁਖਪਟਲਮਹਿਸਮਝਤੇਹੈ। ਧ
 ਰਤੀਦੁਆਰੇਰਿਜਕੁਦੇਤਾਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਤਖਿਦੇਤਾਸਮਝਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਮਨਮੁਖਹੁਕਉਧਰਤੀਪਟਲੁਡਾਰਿਆਹੈ। ਓਹੁਧਰਤੀਹੀਸਿਉਰਿਜਕੁ
 ਪਹੁਚਤਾਸਮਝਤੇਹੈ। ਉਨਕਉਕਛੁਭੀਨਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਰਿਜਕੁਪਹੁਚਵ
 ਣੇਕਾਸੀਕਲਪੁ ਓਤਪਤਿਹੋਤਾ॥੧੪॥ ਅਉਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ॥ ਕਿਸੀ
 ਸਾਧਸਾਧਸਿਉਪੁਛਿਆਜੁਮਾਇਆਕਾਪੇਰੁਕਵਨੁਹੈ। ਅਰੁਮਾਇਆਕੀ

ਅਸਾਖਕਵਨਹੈ। ਤਬਸਾਧਉੜਦੀਆਜੁਮਾਇਆਕਾਪੇਡਇਸੜੀ
 ਹੈ। ਇਸੜੀਤੇਇਤਰਕਰਜੇਅਵਰੁਪਦਾਰਥੁਹੈ। ਸੁਮਾਇਆਕੀਆਸ
 ਖਹੈ। ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਪੇਡਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕੀਆਹੈ। ਤਉਸਾਖਾਂਸਤਬੀਬੇ
 ਆਈਆਂਹੈ। ਅਵਰੁਪਦਾਰਥਕੇਅੰਗੀਕਾਰਕਰਣਵਾਜੇਪੇਡਤੇਬੰਬੇ
 ਹੁਏਹੈ। ਦੁਜਾਵੇਸ੍ਰਾਂਤਇਹੁਹੈਜੈਸੇਦੀਪਕੁਅਰੁਦੀਪਕੁਕਾਪ੍ਰਗਾਸੁਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਇਸੜੀਦੀਪਕਾਂਕੀਨਿਆਈਹੈ। ਅਰੁਅਵਰੁਪਦਾਰਥਪ੍ਰਕਾਸਵ
 ਤਹੈ। ਪਤੰਗਜਬਦੀਪਕਸਾਥਸਪਰਸਕਰਤਹੈ। ਤਬਹੀਜਲਤਾ
 ਹੈ। ਅਰੁਪ੍ਰਕਾਸਮਹਿਨਹੀਜਲਤਾ। ਤੈਸੇਇਸੜੀਵਨੁਇਸੜੀਉਪ
 ਰਿਪਤੰਗਵਤਜਲਿਆਹੈ। ਅਰੁਅਵਰੁਪਦਾਰਥਕੇਅੰਗੀਕਾਰਕਰ

੨੮

੦

ਵਤਮਾਗਨ

ਦਵਾਲੇਪ੍ਰਕਾਸਮਹਿਨਹੀਜਲਤੋਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਉਦੋਨੋਪਟਲੁਗਤੇ
 ਹੈ॥ ਓਹੁਛੋਟਾਪਟਲੁਹੈਅਰੁਓਹੁਮੋਟਾਪਟਲੁਹੈ॥ ੧੫॥ ਅਓਰਬਚਨੁ
 ਇਹੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਸਤੀਅਪਨਾਕੰਤੁਮਨਿਕਰਿਕੰਤਕੈਪਛੈਜਲਤੀਹੈ॥ ਅਰੁ
 ਪ੍ਰਨਹੁਸਹਤਸਰਬੀਸਕਾਤਿਅਗੁਕਰਤੀਹੈ॥ ਤੈਸੇਜੀਵਹੁਕਉਭੀਅ
 ਪਨੇਸਿਰਜਨਹਾਰੇਕੇਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈਸਭਕਿਛੁਤਿਅਗਣਾਜਗਹੈ॥ ੧੬॥
 ਅਓਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਸਖਾਹੈ॥ ਜੀਵਹੁਕੇਉਧਾਰਕਾ
 ਰਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰਪ੍ਰੇਮਕੇਹਵਾਲੇਕੀਆਹੈ॥ ਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹੁਪ੍ਰੇਮਕਾਅੰਚਲੁ
 ਪਕੜਿਆਹੈ॥ ਤੇਤੁਰਤੁਮਕਤਿਹੁਏਹੈਸਿਸਾਰਸਾਗਰਤੇ॥ ਅਰਜੇਪ੍ਰੇਮ
 ਸੰਗਲਪਟੇਹੈਤਿਨਕਉਅਟਕਾਵਤਭੀਕੋਉਨਹੀ॥ ਓਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਹ

ਥਹੁਮਹਿਜਾਇਪਹੁਚਤੇ ਹੈ॥ ੭੭॥ ਅਊਰਸਦਨਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਸੀਸਾਧਸਿ
 ਉਸਾਧਪੁਛਿਆ॥ ਜੁਜਤਧੀਰਜਸਿਤੋਖਵੈਰਗਅਰੁਸਿਵਕਾਕਿਆ
 ਰੂਪੁ ਹੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੈਖੋਭਿਸੁਨਈਐ॥ ਤਬਇਸਪ੍ਰਸਨਕਾਉਤਰੁਸਾ
 ਧਈਆ॥ ਜਤਕਾਰੂਪਇਹੁਖੋਲਿਆ॥ ਜਬਅਸਟਪ੍ਰਕਾਰਕਾਮ
 ਤਿਆਗੀਐਤਬਹੀਪੁਰਜਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਸੁਅਸਟਪ੍ਰਕਾਰਕਾਮਇਹੁ ਹੈ
 ॥ ੭੮॥ ਆਵੇਹਰਾ॥ ਨਾਗੀਸਿਮਰਨੁਸ੍ਵਨਪੁਨਿਵ੍ਰਿਸਟਿਸਿਤਾਖਨੁਹੋਇ॥ ਗੁਰ
 ਜਵਾਰਤਾਹਾਸਰਿਤਬਹੁਗਸਪਰਜੈਕੋਇ॥ ੧॥ ਜਬਅਸਟਪ੍ਰਕਾਰਕਾ
 ਕਾਮਤਿਆਗੀਐਤਬਹੀਪੁਰਜਤਹੋਤਾਹੈ॥ ੧॥ ਧੀਰਜਕਾਰੂਪੁਸਾਧਹੁ
 ਇਹੁਖੋਲਿਆ॥ ਜੁਅਠਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕਾਧੀਰਜੁਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਥਮਧੀਰਜੁਇਹੁ

੨੬
 ੩੩

ਕਰਿ

ਹੈ॥ ਜੁ ਕੋ ਪਕਰ ਦੇਵਾਲੇ ਸਿਉ ਕੋ ਪਨ ਕਰੀਐ॥ ਨਤ ਨ ਕਰਿ ਕੋ ਪੁਕਰੀਐ
॥ ਨਾਮਨ ਕਰਿ ਕੋ ਪੁਕਰੀਐ॥ ਮਨ ਕਰ ਕੋ ਪਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੁ ਸਰਾਪ ਦੇਵਣਾ ਅੰ
ਤੁਕਰਨ ਮਾਹਿ॥ ਤਤੇ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਰਹੈ॥ ਦੂਜਾ ਧੀਰਜ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਮਨ
ਅਪਮਾਨ ਮਾਹਿ॥ ਹਿਰ ਦੇ ਕਉ ਸਮਾਨ ਰਾਖਣਾ॥ ਮਨ ਦੇਵਣ ਵਾਲੇ ਕੇਆ
ਗੋਛੁ ਲਨ ਜਾਵੈ॥ ਅਰੁ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਦੇਵਾਲੇ ਕੇਆ ਗੋਛੁ ਮਲਾਇਨ
ਜਾਵੈ॥ ਦੋਨੋ ਅਵਸਥਾ ਮਹਿ ਸਮਾਨ ਰਹੈ॥ ੨॥ ਤੀਸਰਾ ਧੀਰਜ ਇਹੁ
ਹੈ॥ ਇਉਨ ਕਹੈ॥ ਜੁ ਮੇਸਾਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹਾਰਿ ਆਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਰੀ ਆਸ
ਤਉ ਪੁਰੀਨ ਕੀਨੀ॥ ਆਗੈ ਤੈ ਮੇਸਾਧਨਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਸੁਇਉ ਸਮਝਨਾ
ਪਰਮਾਇਆਨ ਪਹੈ॥ ਜਉ ਅਪਨੀ ਭਲਾਈ ਚਾਹੈ॥ ਤਉ ਸਾਧਨਾ ਤੇ ਹਾਰੈ॥

ਕਬਹੂੰ ਨਹੀਂ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁਪੁ ਮੇਸਰਤ ਉਆ ਗੈ ਬੇਪੁ ਵਹੁ ਹੈ। ਜੀਵਹੁ ਕੇ
 ਦਾ ਕ੍ਰਿਤ ਸਿਉ ਭੀ ਅਲੇਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸਿਉ ਭੀ ਅਲੇਪ ਹੈ
 ਜਬ ਜੀਵ ਅਗਿਆਨੀ ਰਹੈ ਗਾਤ ਬਭੀ ਉਹ ਪਰਮ ਕਲਿਆਣੁ ਹੈ। ਅ
 ਰੁ ਜਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੈ ਗਾਤ ਬਭੀ ਉਹ ਪਰਮ ਕਲਿਆਣੁ
 ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਧਾਰ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਜੀਵਹੁ ਹੀ ਕਉ ਹੁਆ ਕਉ
 ਜਬ ਅਗਿਆਨੀ ਰਹੈ ਗਾਤ ਬਸਦਾ ਹੀ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਕਲੇਸੁ ਹੁਅਰੁ ਜੁ
 ਨੀ ਮਹਿ ਭ੍ਰਮ ਤਾਫਿ ਰੈ ਗਾ। ਜਿਨ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਅੰਤ ਨਾ ਮਾਵੈ ਗਾ। ਅਰਜ
 ਬਗਿਆਨੀ ਹੋਵੈ ਗਾਤ ਬਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਨੁ ਹੋਥੁ ਹਮਨੰਦੁ ਤਿਸ ਮਹਿ
 ਮਗਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਇਤ ਕਰਿ ਉਧਾਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨੁ ਜੀਵਹੁ ਹੀ ਕਉ ਹੁਆ।

੩੦

ਗਾ

ਤਾਤੇਸਾਧਨਰੂਪੀਸੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਦੁਆਰਾਹੈ॥ ਜੁਇਸਕੈਉਪਰਿਗਿਰਿ
 ਅਧੈਸੈਕਬਹੁਸਮਾਲੀਏਗਾਬਿਸਾਰੀਐਗਲਹੀ॥ **ਦੋਹਰਾ॥** ਜੇਦ
 ਰਿਉਪਰਿਪਵਿਰਹੇਧਕੇਪਨੀਕੇਖਾਇ॥ ਇਕਦਿਨਫੇਰਿਨਿਵਾਜ
 ਸੀਜੇਦਰਿਛੋਰਿਨਜਾਇ॥ **੩॥** ਚਉਥਾਪੀਰਜਾਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਸਸਮੇ
 ਕੋਈਸਾਚਾਬਚਨੁਕਹਕੇਸਮਝਾਵੈ॥ ਅਥਵਾਅਗਿਆਨੀਸਮਝਾਵੈ
 ॥ ਜਗਿਆਸੀਕਉਦੋਨੋਕਾਜਥਾਰਥੁਪਲੇਪਾਇਲੇਵਨਾਪ੍ਰਵਨਹੈ॥
 ॥ ਉਸਜਥਾਰਥੁਬਚਨੁਕਾਤਾਤਪਰਜੁਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਅਪਨੇਮਨਕਉ
 ਸਮਝਾਵੈ॥ ਅਰੁਜਬਸਚਕਹਦਵਾਲੇਕੇਆਗੈਖੁਭਾਇਮਨਹੋਵੈਗਾ
 ॥ ਤਬਅਪਨੀਜਗਿਆਸਕਾਬੀਜੁਗਵਾਵੈਗਾ॥ ਜੈਸੇਤਬੀਬੁਰੇਗੀਕ

੩

ਗਿਆਨੀਸਮਝਾਵੈ

ਉਅਉਖਦਦੇਇਅਤੇਰੋਗੀਉਲਵਾਉਸਕੇਸਾਥਿਕੋਧਕਰਿਕੋਬੁਰਾਸਮ
 ਏਤਬਓਹਰੋਗੀਅਰੋਗਕਥੁੰਨਹੋਇਗਾਅਉਗਵਿਸਟਾਂਤਇਹੁਏ
 ਜੈਸੇਲੁਹਾਰਲੋਹੇਕਉਤਾਇਕਰਿਵਦਾਣਮਾਰਤਾਹੈ। ਤਿਸਕੀਆਰਸੀਨ
 ਹੀਬਨਤੀ। ਅਰੁਜੁਲੇਹਵਦਾਣਹੁਕੇਆਗੈਏਕਠਾਰਹਤਾਹੈ। ਤਬਤਿਸ
 ਲੋਹੇਕਾਸਭਾਕਿਛੁਬਨਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਅਸੀਤੁਸੀਤੁਤਬਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਜਬਸਾ
 ਚੇਬਚਨਹੁਕਾਸਹਾਰਨਕਰਤਾਹੈ। ੪੨॥ ਸਿਤੋਖੁਕਾਰੁਪੁਇਹੁਖੇਲਿਅ
 ੪੩॥ ਤੀਨਲੋਕਸੁਖਸੰਪਦਾਤਿਣਵਤਿਜਨਹਿਸੀਤਾ। ਇਨਕਉ
 ਦੇਖਜੁਬਿਗਸਹੀਤੇਖਲਆਤਮਹੀਤਾ। ੧॥ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਜੈਸਿਤਹੁਕੈ
 ਪ੍ਰਗਾਦਿਆਹੈਇਤਕਰਿਉਸੀਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਮਹਿਸੀਤੁਸਦਾਹੈ। ਅਪੁ

ਜੇਲੋਹਾਖਿਜਤ
ਹੈ

ਤਿਕੀਇਛਾਨਹੀਕਰਤੇ॥ਅਰੁਪ੍ਰਾਪਤਿਮਹਿਰਾਗਦੋਖਨਹੀਕਰਤੇ॥ਸ
 ਦਾਸਮਥੁਧਸੀਤਲਚਿਤਰਹਤੇ॥ਇਸੀਕਰਿਸੀਤੋਖਵਨਕਹੀਤੇ॥
 ੨॥ਵੈਰਾਗਕਾਰੁਪਇਹਖੋਲਿਆ॥ਬੈਰਾਗਕਹੀਐਪ੍ਰੀਤਿਬਿਨਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਹੋਗਕਿਸੀਸਾਥਿਨਹੋਇ॥ਕਹੋਤੇਸੁਏਕਮਨਮਹਿਦੋਇ
 ਪ੍ਰੀਤਿਨਹੀਸਮਾਵਤੀ॥ਇਸੀਉਪਰਿਏਕਵਾਰਤਾਹੈ॥ਏਕਭਲਾਸੀ
 ਤੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਪਿਅਰਾਥਾ॥ਉਸਕਾਪੁਤਦੁਧਵਾਤਾਸੀਤਿਸਸਾਥਸਿਤ
 ਪਿਅਰਕੀਆਤਬਉਸੀਪੁਤਕੇਵਿਚਦੇਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਤਕਉਉਪਦੇ
 ਸੁਕੀਆ॥ਜਬਸਿਤਪੁਤਿਸਾਥਿਪਿਅਰਕੀਆਤਬਪੁਤਕਹਿਆ
 ਏਪਿਤਾਇਸੁਬਾਤਕਾਮੋਹਕਉਬਡਾਅਸਚਰਜੁਦਿਸਾਵਤਾਹੈ॥ਤ

ਬਸੰਤਕਰਿਆਹੋਪੁਤਤੇਰੋਕਉਕਿਆਮਸਚਰਜੁਦਿਸਿਆਇਆ
 ਹੈ। ਫਿਰਿਪੁਤਕਰਿਆਹੋਪਿਤਾਮਨਤੇਰਾਇਕੁਹੈਕਿਦੋਇਹੈ। ਤਬ
 ਸਿਤਕਰਿਆਹੋਪੁਤਮਨਮੇਰਾਤਉਏਕੁਹੈ। ਫਿਰਿਪੁਤਕਰਿਆਹੋਪਿ
 ਤਾਮਉਮਨਤੇਰਾਏਕੁਹੈ। ਤਉਏਕੁਮਨਮਹਿਦੋਇਪਿਅਾਰਕੈਸੇਸ
 ਮਾਵਤੇਹੈ। ਨਾਲੇਕਹਤਾਹੈਜੇਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰੁਸਾਥਿਹੈ। ਅਤੇਨ
 ਲੇਮੇਰੇਨਾਲਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰਤਾਹੈ। ਦੋਇਪ੍ਰੀਤਿਏਕਮਨਮੈਕੈਸੇਸਮਾਵ
 ਤੀਆਹੈ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਵੀਚਾਰਿਕਰਿਦੇਖਿ। ਤਬਉਸਸਿਤਅਪਨੇਹਿ
 ਰਦੇਮਹਿਜਾਨਿਆ। ਜੁਇਸਬਾਲਕੇਵਿਚਹੋਮੋਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਉਪ
 ਦੇਸਕੀਆਹੈ। ਇਹੁਦਰਨਕਹਦੇਕੋਇਸਬਾਲਕੇਕਾਧਰਮਨਥਾ

ਇਉ

॥ ਤਾਂ ਤੇ ਓਹੁ ਸੀਤ ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਵਿਆ ਜਗਤ ਮਹਿ ॥ ਤਬ ਲਗ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ ਮੋਹਨ ਕੀਆ ॥ ੪ ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੁ ਤਕਾਰੂ ਪੁ
 ਸਾਧੁ ਹਿੰਦੁ ਖੋਲਿ ਮਾਮਪਨੇ ਆਪ ਕਉ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮਨੋ ॥ ਅ
 ਰੁਪ ਚਤੁਰ ਕਾਤ ਨੁਪਹਿ ਚਨੇ ॥ ਏਤੀ ਮਨ ਬਿਨੁ ਜੇ ਅਉਰ ਮਾਨੁ ਹੈ ਸੋ ਅ
 ਹਿ ਕਾਰੁ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਨਹੋਤੀ ਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਤਥੇ ਅਨਹੋਤੀ ਮਨ ਕਉ ਤਿਆ
 ਗਛੋਰੁ ਲਾਪੁ ਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਰਨ ਜਤ ਦੇਹ ਦੇਹ ਕੇ ਆਦਿ ਕ
 ਹੁ ਕੀ ਸਭ ਅਨਹੋਤੀ ਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਇਸ ਤੇ ਆਪ ਕਉ ਨਿਆਰ ਕਰਣ ਲੋ
 ਗੁ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਜੋ ਗੁਹੇ ਇਗਾ ॥ ਇਸ ਅਨਹੋਤੀ ਮਾਨੁ ਬਾਰ ਬ
 ਸਿਉ ਪਟਲੁ ਡਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜਬ ਅਨਹੋਤੀ ਮਨ ਬਿਲਾਇ ਜਾਇ ਗੀ

ਤਬਹੀਜਥਹਥਪ੍ਰਗਟੇਗਾ॥ ਜੈਸੇਤੂਤੀਤਿਅਨਾਜਕਉਭਿੰਨਕਰੀਤਹੈ
 ॥ ਤਬਹੀਅਨਾਜਦਰਸਦੇਤਹੈ॥ ਅਰੁਭਿੰਨਕੀਏਬਿਨਾਅਨਾਜੁਨ
 ਹੀਪ੍ਰਗਟਤਾ॥ ਤੈਸੇਮਿਥਿਅਮਲਤੇਰਹਤਸਿਵਤਤੁਪ੍ਰਗਟੇਗਾ
 ॥ ਤਾਂਤੇਉਹੀਸਿਵਤਤੁਉਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਭਿੰਨਭੇਦਚਲਤਾਰਹਿਆ॥ ੬
 ਹਗਾ॥ ਦਾਦੂਨਖਸਿਖਪੀਉਬਸੈਰੋਮਰੋਮਤਨਆਹਿ॥ ਹਉਨਹੀਰੋਹ
 ਉਨਹੀਹਉਨਹੀਹਉਨਾਹਿ॥ ੧॥੧੮॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੈ॥ ਇਉਂ
 ਮਹਾਤੁਛਰੂਪਹੈ॥ ਅੰਯੋਸਾਤੁਛਹੈਜੋਤਿਲਅਰੁਵਾਲਤੇਭੀਤੁਛਹੈ॥ ਕਾ
 ਰੇਤੇਤ੍ਰਿਲਅਰੁਵਾਲੁਜੇਕਾਂਪਤਾਹੈਜੋਪਉਨਕੇਸਪਰਸਕਰਿਕਾਂਪਤਾ
 ਹੈ॥ ਅਉਨਕੀਸਪਰਸਕਰਿਕਾਹੀਕਾਂਪਤਾ॥ ਅਰੁਨੀਉਦਰਿਤੇਬੁਝ

੩੩

ਹੁਜੀ

ਨਸੁ ਨਿਕਰਿ ਕਾਂਪਤਾ ਹੈ। ਜੈ ਸਾ ਜੈ ਸਾ ਬਚਨੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਮੁਖਿ ਸਿਉ ਸੁਨ
 ਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੀ ਤੈ ਸੀ ਮਨ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਮਨ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਕੋ
 ਈ ਮਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਝਿਉ ਉਹਿਰਦੇ ਮ
 ਹਿ ਮਨ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਜਿ ਮੋ ਕਉ ਜਿਉ ਕਾਤਿ ਉਇ ਸੀ ਹੀਨੇ ਪਛਾਨਿ ਅਹੈ
 ॥ ਅਵਰ ਜੋ ਮੋ ਕਉ ਮਾਨ ਨਹੀ ਦੇਤੇ ਸੁਮੇਰੀ ਦਸਾ ਕੇ ਭੇਦੀ ਨਹੀ। ਸੋ
 ਅੰਧੇ ਸੇ ਸਿਕਲ ਪਕਰਦੇ ਸਭ ਮਹਿ ਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਰੁ ਭੁਲ ਰੂਪ ਹੈ।
 ॥ ਇਸੀ ਨਮਿਤਿ ਜੀਵ ਕੀ ਦਸਾ ਮਹਾਂਤੁ ਛਰੂਪ ਹੈ। ॥ ਪੰਥ ਅਉਰ ਬਠ
 ਇਹ ਹੈ। ॥ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਦਸਾ ਮਹਾਂ ਅਚਲ ਅਰੂਲ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ ਪ
 ਰਮੀ ਭੀਰ ਹੈ। ਜੇ ਉਕਰਿ ਉਨ ਕਉ ਬ੍ਰਿਛ ਅਰੁ ਪਹਾੜ ਮੁਖਿ ਤੇ ਬੋਲਿਕ

ਰਿਕਹੈ। ਜੇਤੇਰੇਜੈਸਾਸਿਤੁਆਗੇਜਗਤਮਹਿਕੋਉਨਹੀਹੁਆ॥
 ਤਿਸਭਸਿਉਸੇਸਟਸਿਤੁਹੈ। ਤਬਸਿਤਹੁਕਾਨਿਹਚਨੈਕੁਰੁਲਾਇਮ
 ਨਨਹੋਵੈ। ਜੇਸਾਉਨਹੁਆਪਕਉਸਮਝਿਆਹੁਆਹੈ। ਤੈਸਾਹੀਸਮ
 ਝਿਆਹੁਆਹੈ। ਨਾਬ੍ਰਿਛਹੁਪਹਾੜਹੁਕੇਕਹੈਕਰਿਆਪਕਉਉਚਮ
 ਨਤੇਹੈਨਉਨਮਨਤੇਹੈ। ਜੇਬ੍ਰਿਛਹੁਪਹਾੜਹੁਕਾਕਹਿਆਹਿਰਦੇਮਹਿ
 ਨਲਿਆਵਹਿ। ਤਬਅਵਰਮਨੁਖਹੁਕੀਮਨਦੀਏਕਬਫੁਲਤੇਹੈ॥
 ਅਰੁਅਉਰਇਤਰਜੀਵਹੁਕੀਮਨਕਉਤਉਸਿਤਭੁਤਹੁਕੇਦੀਵੇਕੀ
 ਨਿਆਈਜਨਤੇਹੈ। ਜੇਭੁਤਹੁਕਾਦੀਵਾਸਿਹਰਕਾਹੇਤਹੈ। ਕਬਹੂੰਏ
 ਖਤੇਹੀਏਖਤੇਸਾਭਉਤਹੈ। ਕਬਹੂੰਏਖਤੇਸਾਭਉਤਹੈ।

ਤਕਰਿਸੰਤਜਗਤਕੀਮਾਨਕਾਕਛੁਕਦਰਹੀਨਹੀਗਨਤੇ॥ਅਪਨੇਅਤ
 ਮਅਨੰਦੁਕਰਿਕੈਅਨੰਦੁਹੀਰਹਤੇਹੈ॥ਜਗਤਕੀਮਾਨਅਰੁਅਪਮਾਨ
 ਸਮਾਨਜਾਨਤੇਹੈ॥ਇਸੀਸਿਤਹੁਕੀਦਸਾਊਪਰਿਇਹੁਕਬਿਤੁਹੈ॥ਕਿਉਂ
 ਦੇਖੋਸਕੁਤੋਇਸਗਿਆਨਕੇਤਲਾਧਰਿਗਹੁਰੋਤੋਗੰਭੀਰਅਤਿਸਾਧੂ
 ਸੁਖਕਾਰੀਹੈ॥ਗਹੁਰੋਤੋਮੰਦਚਲਤਦਾਪਿਪਕਵਿਕੈਕੁਮਾਇਓਦਸਸਾਗ
 ਰਾਸਮੁਦ੍ਰਤਾਕੀਅੰਬਰੀਕਰਿਰਾਹੀਹੈ॥ਧਰਨਿਗਗਾਨਿਮੰਡਲਰੋਲੇਇ
 ਕਾਅਵਸਰਲਗਿਸਾਧੁਤੋਅਰੋਲੁਅਤਿਇਸਥਿਤਹੀਭਾਰੀਹੈ॥ਜੋਗੀ
 ਅਰੁਜੋਗਮਸਭਅਹਿਕ੍ਰਿਤਕਰਿਦਾਧੇਭਏਜਨਕੀਵਨਦਾਰੀਗੈਤਿਸ
 ਭੁਹਿਤੇਨਿਆਰੀਹੈ॥੧॥੮੦॥ਅਰਿਰਸਚਨਇਹੁਹੈ॥ਕਿਸੀਸਾਧਅਪ

ਨੇਵੀਵਾਹੁਕੀਪ੍ਰੀਛਿਆਪਾਈ॥ਉਸਕਉਵਿਵਾਹੁਕੀਪ੍ਰੀਛਿਆਪਾਈ
 ॥ਤਬਓਹੁਵਿਵਹਿਆਜਬਓਹੁਵਿਵਾਹੁਕਰਿਕੈਅਪਨੇਗੁਰਹੁਪਾ
 ਸਿਆਇਆਤਬਉਸਕਉਗੁਰਹੁਕਹਿਆਜੇਵਿਵਾਹੁਤਉਕੋਟਜ
 ਨਮੁਜੁਨਿਕੀਖਾਇਥਾਅੰਮੇਸੀਦੁਖਕੀਪੋਟਿਤੈਕਹੇਕਉਅਪਨੇਸੀਸ
 ਉਪਰਿਉਠਾਈਹੈ॥ਤਬਉਸਕਹਿਆਜੇਜੀਅੰਪ੍ਰੀਛਿਆਗੁਰੁਬਬੇਕੀ
 ਪਾਈਥੀ॥ਮੇਕਉਪ੍ਰੀਛਿਆਪਾਈ॥ਇਸੀਨਮਿਤਿਮੇਵਿਵਾਹਿਆਹੈ
 ॥ਤਬਉਸਕਉਫੇਰਿਗੁਰਹੁਕਹਿਆਜੇਜਬਤ੍ਰੀਪ੍ਰੀਛਿਆਗੁਰੁਬਾ
 ਬੇਕੀਨਾਪਾਇਵਿਵਾਹਿਕਰਤਾਤਬਭੀਤ੍ਰੀਕਬਹੁਇਸਦੁਖਤੇਮੁਕਤਿ
 ਹੋਇਰਹੁਤਾਅਤੇਅਬਦੇਰੇਮੁਕਤਿਹੋਵਦਕਰੇਸਾਦੁਕਾਕਹੇਤੇ

ਸੇ

ਜਬ ਸੀਤਹੁ ਬੀਸੀ ਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਕਛੁ ਵੈ ਗੁਰੇ ਰੇ ਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿ ਆਵੈ ਗਾ
 ਤਬ ਮਨ ਕਉ ਕਹਿ ਗਾ ਜੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੀਛਿ ਆ ਕਰਿ ਕੈ ਵਿਵਾਹਿ ਹੈ ਗਾ ਅ
 ਬ ਤੂੰ ਕਿਉ ਤਿ ਆਗ ਕਰਤ ਹੈ ਜਬ ਤੇ ਰੇ ਹਿਰ ਦੇ ਰੂਪੀ ਚਖ ਮਕਤੇ ਵੈ ਗਾ
 ਗੁਰੂ ਪੀਚਿ ਨਗਾਰੀ ਨਿਕ ਸੇ ਗੀ ਤਬ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੇਘੁ ਤੇਰੀ ਚਿਨ ਗਾਰੀ
 ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇ ਗਾ ਕਹੇ ਗਾ ਤੂੰ ਤਉ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਵਿਵਾਹਿ ਆ
 ਹੈ ਕਿਉ ਤਾ ਤੇਰੇ ਕਉ ਨਾ ਸਤ ਸਿਗੁ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੇ ਗਾ ਨ ਤੇਰੇ ਕਉ ਜਬ ਰਖ
 ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਹਿ ਗੇ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਕਉ ਜੁ ਵਿਵਾਹ ਕਾ ਬਚਨੁ ਆਇ ਅ
 ਹੈ ਜੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਛਲੁ ਮਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਦੂਸਰਾ ਉਤ੍ਰ ਇਹੁ ਹੈ ਜ
 ਬ ਕੋਈ ਬਿਖਕਾ ਪਾਤੁ ਭੀ ਅਗੈ ਧਰੇ ਅਰੁ ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਤੁ ਭੀ ਅਗੈ

ਧਰੋ॥ ਅਰੁ ਕਹੈ ਜੁ ਤੂੰ ਏਕੁ ਪਾਤਕੁ ਲਲੇਹਾ॥ ਤਬ ਉਹਾਂ ਪ੍ਰੀਛਿ ਆਪਾ
 ਟੀ ਅਜੇ ਗਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਾਤਕਾ ਏਲੇ ਵਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਹੈ॥ ਉਹਾ ਤਉ
 ਪ੍ਰਤਿਪਤਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜਾ ਬਿਖਾਰਨ ਵਾਲੀਹੈ॥ ਅਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਮਰ ਕ
 ਰਨ ਵਾਲਾਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਇਲੇ ਵਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦੋਨੋ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਤਕ ਅਗੇ ਧਰਹਿ ਅਤੇ ਕਹੈ ਜੁ ਤੂੰ ਏਕੁ ਪਾਤਕੁ ਲਲੇਹਿ॥ ਤਬ
 ਉਹਾ ਪ੍ਰੀਛਿ ਆਪਾ ਵਟੀ ਪ੍ਰਵਾਨਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੈ ਭੁਲਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਛਿ ਆਪਾ
 ਈਹੈ॥ ਅਰੁ ਭੁਲਿ ਕਰਿ ਵਿਵਾਹਿ ਆਹੈ॥ ੨੧॥ ਅਉਰ ਬਰਨ ਇਹੁ ਹੈ॥
 ॥ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਦਾਸਾ ਭਾਉ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆਹੈ॥ ਤਿਨ ਹੁਪੁਰਖ ਹੁ
 ਮੇਸਰ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆਹੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਨ ਹੁਪੁਰਖ ਹੁ

ਅਭਿਮਾਨਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ॥ ਤਿਨਹੁ ਪੁਰਖਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਵੈਰ
 ਰਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਸਾਂ ਉਪਰਿ
 ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਭਿਮਾਨੀ ਆਕਾਖਿ ਉਕਰਤਾ ਆ
 ਇਆ ਹੈ॥ ੨੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹ ਹੈ॥ ਸਧਨੇ ਭਗਤ ਕੀ ਕਥਾ ਚਲੀ॥ ਸ
 ਧਨਾ ਭਗਤ ਬਰਨ ਕਾ ਕਸਾ ਬਹੁ ਆ ਹੈ॥ ਏਕ ਬਕਰਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਮਾਰਦਾ
 ਸੀ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਲ ਲਾਏ ਚਤਾਥਾ॥ ਜਬ ਉਸ ਕੇ ਉਧਰਣ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ
 ਆ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਉਸ ਕਉ ਇਹੁ ਚਲਿ ਤੁਰਦਿ ਖਾਇ ਆ॥ ਉਸ ਨਗਰੀ ਕਾ
 ਜੋਰਾ ਜਾਥਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਣੀ ਅਰਧਨ ਵੰਤ ਥੀ॥ ਰਾਤ ਕੋ ਕਿਸੀ ਸਮੇ ਉਸ
 ਕਾ ਚਿਤ ਸਾਲਣੇ ਉਪਰਿ ਚਲਿ ਆ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ ਸਧਨੇ ਕੀ ਓਰਿ ਕੋਟ ਵਲੁ

ਭੇਜਿਆ ਜਾਇ ਸੀ ਸਮੇਸੇਰ ਸਾਲ ਲਾਪੇ ਦੇ ਕਰਿ। ਤਬ ਸਧਨੇ ਕੇ ਪਰਿਇ
 ਕਬ ਕਰਾਖ ਵੇਤਾ ਥਾ। ਅਰੁ ਦਿਨੇ ਇਕਾ ਦਸੀ ਥੀ। ਤਬ ਸਧਨੇ ਇਹ ਬਿਰਾ
 ਰਕੀਆ। ਜੁ ਦਿਨੇ ਇਕਾ ਦਸੀ ਹੋ ਸਾਲ ਲਾ ਕਿਸੀ ਨਾਹੀ ਲੇਵਣਾ। ਤਾਂ ਤੇਬ
 ਕਰੇ ਕੇ ਪਤਾ ਲੂਵ ਢਿਵੇ ਵਢੀ। ਜਬ ਛੁਗੀ ਲੇਕਰਿ ਨਿਕਟਿਆਇਆ। ਪਤਾ
 ਲੂਆ ਕਉ ਗਥਿ ਰਾਲੇ। ਤਬ ਬਕਰਾ ਦਹਿ ਦਹਿ ਹਸਿਆ। ਹਸਿ ਕਰਿ ਬਕਰੇ
 ਏਹੁ ਬਚਨੁ ਕਹੇ। ਜੁ ਰੇ ਸਧਨਾ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਗਲ ਵਢੇ ਕਾ ਚਲਿਆ
 ਆਇਆ ਹੈ। ਇਕੋ ਤੁਸਉ ਬੇਰਿ ਮੈ ਬਕਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਤੂੰ ਕਸਾ ਬਹੋਇ
 ਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਬਕਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਗਲ ਵਢੇ ਕਾਲੇ ਖਾਭਲਿ
 ਆਖੁਇਆ ਹੈ। ਇਹਿ ਦੁਨਾਇਆ ਹੈ ਰਵਿਹਾਸੁ ਲਗਾ ਹੈ। ਇਤ ਕਰਿਹ

ਇਕੋ ਤੁਸਉ ਬੇਰ

। ਅਰੁ ਮੈ ਕਸਾ ਬਹੋਇਆ ਹੈ।

ਉਭੀਦੁਖੀਹੋਵਉਗਾਅਰੁਤੁੰਭੀਦੁਖਪਵਹਿਗਾਤਬਬਕਰੇਕੇਬਚ
 ਨਸੁਨਾਇਸਾਥਿਸਧਨੇਕੇਮਨਮਹਿਭਉਉਤਪਤਿਭਾਇਆਭਉਉਸਕ
 ਉਉਸਨਮਿਤਉਤਪਤਿਭਾਇਆਜੁਬਕਰੇਦੇਵਿਚਦੇਉਸਕਉਪਮੇਸਰ
 ਉਪਦੇਸਕੀਆਛੁਰੀਸੁਦਿਪਈਹਿਸਤੇਅਹਿਸਤਹੁਆਫੇਰਿਉਹੁਕਿ
 ਤਿਛੋਰਿਕਰਿਸਿਤਹੁਪਸਿਜਾਇਖੜਾਹੁਆਸਿਤਹੁਸਿਉਪਪਹੁਕਾਪੁਨਹੁ
 ਚਰਨੁਪੁਛਿਆਤਬਸਿਤਹੁਤਿਸਕਉਇਹੁਪੁਨਹੁਚਰਨਕਹਿਆਜੁ
 ਜੈਸੇਤੈਜੀਵਹੁਕਉਦੁਖਦੀਆਥਾਤੈਸੇਤੈਅਬੁਸੁਖਦੇਹਿਜੇਨਗ
 ਰਮਹਿਅੰਧਲਾਹੋਇਹੁਲਾਹੋਇਪਿੰਗਲਾਹੋਇਕੋਹਰੀਹੋਇਅਥਵਾ
 ਬੁਢਾਰੀਹੋਇਤਿਨਕਉਆਦਰਿਸਿਜੁਗਤਿਘਰਿਮਹਿਲਿਆਇਕ

ਰਿਤੇ ਰਾਵੇ ਹਿ। ਅਰੁ ਉਨ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਟਹਿਲ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ
 ਲੇਹਿ। ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਾਕਾ ਪ੍ਰਾਪਿ ਮਾਗੇ ਇਜਾਵੈ। ਤਬ ਸਧਨੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀ
 ਤਹੁ ਕੀ ਅਗਿਆਨੀ। ਜੇਕਿ ਸੀ ਅਸਥਾਨ ਦੁਖੀ ਅਜੀ ਉਦੈਖੇ। ਪਸੁਪੰ
 ਖੀ ਮਨੁ ਖਥੀ ਆਵਿ ਲੈ ਕਰਿ ਸਭਨਾ ਕਉ ਪਰਿ ਮਾਹਿ ਅਨਿਕ ਰਿਟਹਿਲ ਕ
 ਗੇ। ਅਰੁ ਅਉਖਸੁ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਭੁੰਢੈ। ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕਰਿ ਉਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਲੇਵੈ। ਬਹੁ ਨਿਉਨ ਕੀ ਅਸੀ ਸਲੇਵੈ। ਇਸੀ ਨਾਮਿ
 ਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਧਨੇ ਸਿਤ ਕੇ ਸਭ ਅਉਗਣੁ ਖਿਮਾ ਕੀਤੇ। ਅਰੁ ਅੰਸਾ ਪਦਸਧ
 ਨੇ ਕਉ ਬਖਸਿਅ। ਜੇ ਸਭ ਰਿਪੀ ਸਿਧੀ ਸਧਨੇ ਆਗੈ ਹਾਥ ਜੇ ਨਿਅਾਇਖ
 ਰੀਅਾਏਈ। ਇਸੁ ਗੁਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਧਨੇ ਕਉ ਭੀ ਭਲਾ ਸਾਚਾ ਸੀ

੩੮
 ਗਾ

ਤੁਕੀਆ) ੮੩। ਅਭਿਥਾਨਾਇਹੁ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਾਧੇ ਮੇਸੀ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਾਮਥੈ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਜੁਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰੁਜ ਬਤੈ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਸਿਰਜਿਆ
 ਥਾ। ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨ ਥਾ। ਅਰੁ ਜ ਬਤੈ ਮੇਰੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਥਾ। ਰੂਲ
 ਅਥਵਾ ਬੁਠਾ ਥਾ। ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨ ਥਾ। ਫਿਰਿ ਜਹਾਂ ਜਨਮੁ ਦੀਆ ਭਾਣਾ
 ਤਹਾ ਦੀਆ। ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨ ਥਾ। ਸੁਜ ਬਮੇ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਆਇ ਪ੍ਰ
 ਗਟਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਲਗਾਏ ਖਦਿਆ ਪਦੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ। ਸੋਇ ਹੁ ਭੁ
 ਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਜੇ ਹੋਏ ਹੈਨ। ਲੇਖ ਤੇਰੇ ਅਨਸਾਰ ਮੇਰੇ ਪ
 ਸਹੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਨ ਮੇਰਾ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ। ਨਿਰ
 ਹਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਐ। ਜੋ ਇਨ੍ਹ ਕਰਹੁ ਬੀਚਹੁ ਟਿਭੀ ਮੁਖੈ

ਨਲਿਆਇਉਤ੍ਰਿਜਾਣਾ ਅਤੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਜਨਹਿ ॥ ਇਹ ਬਾਤ ਜ
ਥਾਰਥ ਕੀ ਵਿਰੁਤਾਈ ਜੀਅੋ ॥ ਜਥਾ ਮੇਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਅਪਨੇ ਅਪੇ
ਵਿਖੇਨ ਮਾਨ ਉਗਾ ॥ ਤਬ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਗੀ ॥ ੮੪ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ
ਇਹ ਹੈ ॥ ਇਹ ਛੇ ਅਬਾਤ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਅਪਨੇ
ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਰਖ ਲੀਆ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ਏਕ ਮਨ ਅਪਨੇ ਕਉ ਤਸ ਕਰੁ ਜਾ
ਨੇ ॥ ਜੀਵ ਕੀ ਜੋ ਵੇਦੀ ਸਿਖਤ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਚਰਾਇਆ ਲੇ ਰੁਤ ਹੈ ॥ ਦੂ
ਜਾ ਮ੍ਰਿਤ ਕਉ ਬਿਸਾਰੈ ਨਾਹੀ ॥ ਜਥਾ ਇਉ ਜਾਨੈ ਗਾਜੇ ਮੇਈ ਹਾਂ ਸਿਉ ਕੁ ਚਕਰ
ਲਾਹੈ ॥ ਤਬ ਕੁਛ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੇ ਸਾਭੀ ਬਨਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤੀਸਰਾ ਇਹੁ ਜੋ ਕਰਮ
ਪ੍ਰਾਪੇ ਸਰਗਾਵਹਿ ਓਹੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ॥ ਜਥਾ ਪ੍ਰਾਪੇ ਸਰਕਉ ਭਾਵੈ ਕਰਮ ਕ

ਕੈ
ਰੈਗਤਬਹੀਕੋਉਸੁਭਨੀਕਗਤਿਪਵੈਗਾਨਾਹੀਤਉਸਿਸਾਰਕੇਕਲੇ
ਸਹੁਅਹਿਭ੍ਰਮਤਾਫਿਰੈਗਾਚਉਥਾਅੰਤਰਜਾਮੀਕਉਹਜਰੁਜਏਸ
ਬਅੰਤਰਜਾਮੀਕਉਹਜਰੁਜਾਏਗਾਤਬਹੀਪਾਪਕਰਮਹੁਤੇਰਹਤਹੈ
ਵੈਗਾਪਾਂਚਦ੍ਵਾਦ੍ਰਿਸਟਿਪਦਾਰਥਹੁਸਾਥਿਮੋਹਨਕਰੇਗਾਜਬਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਪਦਾਰਥਜਬਮੋਹਨਕਰੇਗਾਜਬਦ੍ਰਿਸਟਿਪਦਾਰਥਹੁਸਾਥਿਮੋਹਨਕ
ਰੈਗਤਬਨਿਰੰਕਾਰਕਉਨਿਰੰਕਾਰਹੋਇਮਿਲੈਗਾਜੇਸੇਕਹਿਆਹੈ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਸਤ੍ਰੀਅੰਦਰਿਵਸਤ੍ਰਸਮਾਵੈਦੂਜੀਹੋਵੈਪਾਸਿਛਿ
ਵਾਸੁਖਾਂਥੀਦੁਖਭਲੇਜਾਏਜਬਸੁਖਾਂਥੀਦੁਖਭਲੇਜਾਏਗਾਤਬ
ਜਗਤਕੀਸਮਿਕੀਕਾਜੇਗੁਹਰਖੁਤਿਆਗੈਗਾਇਹਛਿਅਬਾਤ

ਜਗਿ ਅਸੀ ਕਉ ਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿ ਰਾਖ ਲੀਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੈ॥ ੮੫॥ ਅਉਰ
 ਬਰੁੰਦਿ ਹੁ ਹੈ॥ ਏਕ ਕਰਮ ਮਿਥਿਆ ਚੇ ਸਟਾ ਹੈ॥ ਮਿਥਿਆ ਚੇ ਸਟਾ ਕਾ ਅਰ
 ਥੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਕੋ ਉਤੁ ਹਮੁ ਸਲ ਸਾਥਿ ਛਵੇਤ ਬਠਿ ਸਕਉ ਕਛੁ ਅਨਾਜਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਗਾ॥ ਦੂਜਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਕੋ ਉਨੀ ਗਵਿਰੋ ਲੇਤ ਉ
 ਮਖਣ ਕਛੁ ਨ ਨਿਕ ਸੈ ਗਾ॥ ਤੈ ਸੇ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਕਰਮ ਰਾਜ ਸੀਤਾ ਮਸੀ ਸਤ ਕੀ
 ਇਹੁ ਮਿਥਿਆ ਚੇ ਸਟਾ ਹੈ॥ ਤਤੁ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਇਨ ਕਰਮ ਹੁਕਰਿ
 ਕੋ ਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿ ਨ ਪ੍ਰਗਟੈ ਗਾ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਕਰਮ ਅਜਰ ਅਮਰ ਹੈ ਸੋ ਸੁਧ ਸਾ
 ਤ ਕੀ ਅਜਰ ਅਮਰ ਕਰਮ ਹੈ॥ ਸਰਬ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਤਿਨ ਕਰਮ ਹੁਕ
 ਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ੮੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ

ਹੈ॥ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਅਰੁ ਮਨ ਕਾ ਭਉ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀ ਤਾ ਹੈ॥
 ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਗਤਿ ਖੋਟੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਤਿ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਵੇ
 ਨੇ ਕਾ ਭਉ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਰਾਖਣਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ॥ ਅਨ ਸਿਉ ਐਸਾ ਭਉ ਕਰੇ॥ ਜਿ
 ਮਨ ਕਉ ਪਾਪ ਕਰਮ ਹੁਤੇ ਵਰਜਤਾ ਰਹੈ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਿਉ ਐਸਾ ਭਉ ਕਰੇ
 ਜੋ ਕਬਹੂ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾ ਫੁਰਨ ਨ ਫੁਰਾਵੈ॥ ਜਬ ਹੀ ਅਹੰਕਾਰ ਕਾ ਫੁਰਨਾ ਫੁਰਾ
 ਵੈ॥ ਗਾਤ ਬਸਟਿ ਹੀ ਪਤੀਏਗਾ॥ ਕਿਸੀ ਅਵਰ ਸੁਭਲੱਛਣ ਕੀ ਓਰਿ ਨ ਦੇਖੀ
 ਐਗਾ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇ ਫੁਰਣੇ ਕਰਿ ਕੈ ਕੋਊ ਪਦੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਸਕੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਕਾ ਭਉ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਉ ਸਾਥਿ ਮਿਲੇ ਕਰਮ ਸੁਭ
 ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੈ॥ ਜੈਸੇ ਪਿਤਾ ਸਾਥਿ ਮਿਲੀ ਮਾਈ॥ ਸੁਭ ਸੁਭ ਕੀ ਕਹੈ ਤੀ ਹੈ॥

ਇਸਨੀਮਤਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭਉਬਹੁਤੁਰਾਹੀਤਹੈ॥ **੬੭॥ ਅਉਰਬਚਨਉ**
ਹੁੰ॥ ਆਰੈਸੁਖਦੇਵਸੁਆਮੀਕੀਕਥਾਚਲੀ॥ ਸੁਖਦੇਵਸੁਆਮੀਬ
 ਰਹਬਰਸਮਾਤਕੇਕੁਭਮਹਿਰਹਿਆਥਾ॥ ਜਬਗੁਭਤੇਬਾਹਰਿਆਇਆ॥ ਤ
 ਬਰੰਡਕਰਮੰਡਲਲੇਕਰਿਬਨਕੀਓਰਿਮੁਖਧਰਿਦੀਆ॥ ਜੇਬਨਮਹਿਜਾਇਕ
 ਰਿਤਪੁਕਰਉਗਾ॥ ਤਬਪਾਛੈਬਿਆਸਜੀਜਾਇ॥ ਲਿਆਥਿਆਸਕਹਿਆ॥
 ਹੇਪੁਤ੍ਰਕਛੁਮੇਰੀਆਸਾਭੀਪੁਰਨਕਰਿਜਾਹਾ॥ ਮੇਰੀਇਹੁਆਸਾਥੀਜੁਪੁਤ੍ਰਸਾ
 ਥੀ॥ ਲਿਖੈਸੋਗਾ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਉਬਸਤ੍ਰਅਰੁਭੁਖਨਪਹਿਰਾਵਉਗਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਿ
 ਪੁਤ੍ਰਕਉਵਿਵਾਹੁਗਾ॥ ਪੁਤ੍ਰਕੇਪੁਤ੍ਰਦੇਖਕਰਿਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵਉਗਾ॥ ਮੇਰੀਇਹੁ
 ਆਸਾਪੁਰਨਕਰਿਜਾਹਾ॥ ਤਬਸੁਖਦੇਵਸੁਆਮੀਕਹਿਆਹੈ॥ ਪਤਾਜੀਅਖੈ॥

ਕਾਨੇ

ਕਥਿਬਿਖਿਅਹੁਕੋਭੋਗਮੀਠਿਨਹੀਲਾਗਤੇ॥ਜੇਮੇਰੇਕਉਸੀਸਾਰਕੀਜੁਨਿਜਨ
ਮਕਾਤ੍ਰਾਸੁਪਹੁਚਿਆਹੈ॥ਇਤਕਰਿਬਿਖਿਅਹੁਕੋਭੋਗਮੀਠਿਨਹੀਲਾਗਤੇ॥
ਮੇਰੇਅੰਤਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰਮੇਸਾਪ੍ਰਕਾਸਕੀਆਹੈ॥ਜੇਸਤ੍ਰਸਹਸ੍ਰਜੇਨਕਾਮੇਰੇਕਉ
ਸਿਮਰਨੁਉਤਪਤਿਭਇਆਹੈ॥ਜੂਨੀਤਉਮੇਅਪਾਰਭੋਗੀਆਹੈ॥ਪਰਸਤਰਿ
ਸਹਸ੍ਰਕਾਤਉਮੇਰੇਕਉਸਿਮਰਨੁਉਤਪਤਿਭਇਆਹੈ॥ਜੇਤੇਦੁਖਸੁਖਉਨਜੁ
ਨੀਮਹਿਭੋਗੇ॥ਬਿਸਥਾਰਸਹਿਤਸਭਹੀਮੇਰੇਸਿਮਰਨਮਹਿਆਵਤੇ॥ਸੇ
ਉਹਅਪਾਰਦੁਖਭੋਗੇ॥ਜੇਨਕਕਛੁਪਾਰਨਪਾਈਐ॥ਸੇਏਤੇਜੇਦੁਖਸੀਕ
ਟਭੋਗੇ॥ਸੇਸਭਹੀਬਿਖਿਅਹੁਕੀਪ੍ਰੇਤਾਕਰਿਕੋਭੋਗੇ॥ਬਿਖਿਅਹੁਕੀਪ੍ਰੇ
ਤਾਹੁਪੀਜੋਬ੍ਰਿਛੁਹੈਤਿਸਕੇਸਾਥਿਅਪਾਰਦੁਖਫਲੁਭੋਗੇ॥ਸੇਤੂੰਫੇਰਿਉਹੀਬਿ

ਦਿਲਵਤ ਹੈ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਤੋਗ

ਮੰ

ਖਿਅਹੁ ਕੇ ਰੋਗੇ ਮੈ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਖਵਤ ਜਨੇ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾਠਗਾਇਅੰਨੀ
ਠਗੀਤਾ ਹੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧ ਸਿਉ ਅਹੁ ਅਪਨੀਆ ਆਖਹੁ ਸਿ
ਉ ਕੰਗਿ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਹੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਿਖੇ ਪਦ ਬੁਧ
ਬਿਖਵਤੁ ਹੈ ਜਿਨ ਬਿਖਿਅਹੁ ਕਉ ਬਿਖ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸੇ ਬਿਖ ਜਾਨਿ ਕਰਿ
ਓਹੁ ਫਿਰਿ ਕੈ ਸੇਖਾਵਤਾ ਹੈ ਇਕੁ ਇਸੀ ਪਰਪਰ ਸਿਗੁ ਸੁਨਾਇਆ ਕਿਸੀ ਨਗ
ਗੇ ਮੈ ਇਕ ਸਰਫ ਕਾ ਬੇਟਾ ਸੇ ਸਰਫ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮਹਾਂ ਸਿਵ ਬਾ ਕਿਸੀ ਸਿ ਜੋ ਗਪਾ
ਇਉ ਸਕਉ ਰਾਜੇ ਕੀ ਗਾਣੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਤਬ ਗਾਣੀ ਉਸ ਕੇ ਰੂਪ ਉਪਗਿਓ
ਗਈ ਗਾਣੀ ਕਉ ਉਸ ਕੇ ਰੂਪ ਕੀ ਲਗਨਿ ਲਗ ਰਹੀ ਪਰਿ ਬਹੁਤ ਤੀਖਨ ਓਹ
ਰਾਜੇ ਕੀ ਗਾਣੀ ਅੰਤਹੁ ਪੁਰਮੇ ਰਹਤੀ ਥੀ ਸਉ ਪਟਲ ਉਸ ਕੇ ਅਗੈ ਧਰਿਆਹੁ

੪੨

ਦੇਖ

ਆ॥ ਉਹੁ ਸਰਾਫੁ ਕਉ ਦੇਖ ਲਾ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵੈ॥ ਤਬ ਰਾਣੀ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਾ
 ਇਹੁ ਉਪਾਉ ਕੀਆ॥ ਅਪਨੀ ਦਾਸੀ ਸਰਾਫੁ ਕੀ ਚਿਰਿ ਭੇਜੀ॥ ਅਰੁ ਇਉਂ ਕਹਿ
 ਭੇਜਿਆ ਜੋ ਰਾਣੀ ਰਾਜੇ ਕੀ ਨੇਰੁ ਪਈਏ॥ ਦੇਖ ਲਾਵਣੇ ਹੋਨਿ ਤੁਝੇ ਬੁਲਾਵਰੀ
 ਯੇ॥ ਤਬ ਦਾਸੀ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਸਰਾਫੁ ਕਉ॥ ਜੁ ਰਾਜੇ ਕੀ ਰਾਣੀ ਤੁਝੇ ਬੁਲਾਇ
 ਆਹੈ॥ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਈਏ ਦੇਖ ਲਾਵਣੇ ਹੋਨਿ॥ ਕਿਧਰੇ ਪੈਰ ਤੋਲਾ ਲੈ ਆਉਰੁ ਪ
 ਈਏ ਦੇਖਣੇ ਹਿ॥ ਤੇਰੇ ਕਉ ਭੀ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇ ਰੁਪਈਯੇ ਦੇਵਹਿਗੇ॥ ਤਬ ਕੰਠ
 ਪੈਰ ਤੋਲਾ ਲੈ ਕਰਿ ਸਰਾਫੁ ਦਾਸੀ ਸਾਥਿ ਹੋਆ॥ ਦਾਸੀ ਸਰਾਫੁ ਕਉ ਰਾਣੀ ਪਾ
 ਸ ਲੈ ਆਈ॥ ਤਬ ਰਾਣੀ ਸਰਾਫੁ ਕਉ ਅਪਨੇ ਪਲ ਪਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇਆ
 ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥਿ ਹਸਣੇ ਅਰਪਰ ਚਲੇ ਲਾਗੀ॥ ਫੇਰਿ ਦਾਸੀ ਦਉੜੀ ਆਈ॥

ਦਾਸੀਆਦਿਕਹਿਆਹੋਰਲੀਰਾਨਾਆਵਤਾਪੜਾਹੈ। ਤਬਹਾਈਕਹਿ
 ਆਮੇਸਰਾਫਕਉਕਹਾਂਦੁਗਵਉ। ^{ਜੀ}ਦਾਸੀਕਹਿਆਤੂੰਜਾਲੁਮੇਰੇਕਉਤਉਇ
 ਹੁਬਿਚਾਰੁਕਛੁਨਹੀਆਵਤਾ। ਹਾਈਕੇਮਨਮੇਇਹਚਿਤਾਉਪਜੀਜੋਜਬਰ
 ਜਾਸਰਾਫਕਉਅੰਤਹਪੁਰੇਮੇਦੇਖੈਗਾ। ਤਬਹਮਤੀਨੇਮਾਰੇਜਾਵੈਗੇ। ਦਾਸੀ
 ਨਾਲੇਸਰਾਫਨਾਲੇਹਉਭੀ। ਫਿਰਰਾਨੀਸਰਾਫਕਉਸਿਹਧਖਾਠੇਮਹਿਵਾਹਿ
 ਦੀਆ। ਉਪਰਿਸੁਣਵੇਫਿਰਤੇਥੇਉਹਾਂਆਦਿਪੜਤਾਥਾ। ਤਬਉਹਾਂਸਰਾਫਕ
 ਉਦੁਰਗੀਧਆਈ। ਜਬਰਾਜਾਆਇਆਤਬਰਾਜਾਆਵਲੇਸੇਤੀਸੁਣੇ
 ਫਿਰਿਆ। ਚਿਹੁਸੁਣਾਸਰਾਫਕਉਪਰਪੜਾਨਾਲੇਉਸਕਾਸਰੀਰਭਰਿਆ
 ਨਾਲੇਖਪ੍ਰੇਮੁਗੇ। ਨਾਲੇਉਕਾਜੇਕਾਜਮਤਿਮੇਕਉਦੇਖਿਲੇਵੈ। ਤਬਮੇਮ

ਰਿਆਜਾਵਉਗਾਨਲੇਕੁਖਤਿਖਾਕਰਿਆਤਰਹੋਆਪਾਂਚਪਹਰਉਹੰਸ
ਤੇਇਆ ਰਾਫਕਬੇਟਹਿਆਜਬਕੋਈਸਮਾਰਤਕਹੋਇਆਥਾਣੀਰਾਜਾਸੁਤਦੇਖਿ
ਆਤਬਰਦੀਸਰਾਫਕਉਸਿਹਧਖਾਠੇਤੇਬਾਹਰਿਕਰਿਦੀਆਜਬਸਰਾ
ਫਕਰਿਆਇਆਤਬਬਹੁਤਹੀਸੁਖੁਆਨਿਆਅਰੁਮੰਗਲਚਰਕੀਆ
।ਜੇਮੇਐਸੇਪਰਮਦੁਖਤੇਬਚਿਆਹੋ।ਕਛੁਕੁਦਿਨਬੀਤੇਤਬਰਾਣੀਦਾਸੀ
ਫੇਰਿਸਰਾਫਕੀਓਰਭੇਜੀ।ਜੇਸਰਾਫਕਉਮੇਰੇਪਾਸਿਲੈਆਉ।ਜਬਦਾਸੀ
ਸਰਾਫਕਉਬਲਾਵਣਗਈ।ਤਬਸਰਾਫਕਹਿਆਰੇਦਾਸੀਜਬਮੇਆਪ
ਣੀਆਂਆਖੁਹਸਿਉਇਹੁਤਮਾਸਨਦੇਖਿਆਇਆਹੋਤਾ।ਤਬਮੇਫੇਰਿਤੇ
ਰੇਸਾਬਿਉਨਿਜਾਤਾਪਰਮੇਆਪਨੀਆਖੁਹਸਿਉਦੇਖਿਆਇਆਹੋ।ਅ

ਬਫੇਰਿ ਮੇਰਾ ਆਵੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ। ਫਿਰ ਸਰਾਫ ਕਾ ਬੇਟਾ ਦਾਸੀ ਸਾਥਿ ਗਈ ਪਾ
 ਸਿਨ ਗਾਇਆ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੋ ਪਤਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਫਕੇ ਬੇਟੇ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਬਿਖਿ ਅ
 ਹੁਕਾਤ ਮਾਸਾ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਦੇਖਿਆ ਇਸੇ ਆਈ। ਅਨੇ ਕਭੂ ਮਾਮਰੁ ਅਨੇ ਕ
 ਜੁਨੀ ਅਨੇ ਕ ਸਿਕਦ ਬਿਖਿ ਅਹੁ ਕੇ ਸਿ ਜੋਗ ਕਾਰਿ ਕੇ ਪਾਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਫੇਰਿ ਬਿ
 ਖਿ ਅਹੁ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਰੂਬਤਾ। ਅਬ ਏ ਕਸਾ ਸਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਬਿਨਾ
 ਬ੍ਰਿਥਾਨ ਗਵਾਵਹੁ ਗਾ। ਕੋਈ ਪਰਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਹੁਆ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁ ਖਾਜਨ
 ਮੁਪਾਇਆ ਹੈ। ਬਹੁ ਵਿਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਦੀ ਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ
 ਮੈਂ ਇਨ ਕਉ ਬ੍ਰਿਥਾਨ ਹੀ ਗਵਾਵਤਾ। ਫੇਰਿ ਬਿਆਸ ਕਹਿਆ। ਰੇ ਪ੍ਰਤ੍ਰਤ੍ਰੇ
 ਕਹੁ ਭਾਏ। ਮੈਂ ਜੁਨੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਹੈ। ਕਛੁ ਮੇਰੇ ਕਉ ਭੀ ਉਨ ਕਾ ਦੁਖ ਸੁਨਾਵਹੁ

॥ ਕੈਸੇ ਦੁਖ ਤੁਝੈ ਜੁਨੀ ਵਿਖੇ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸੁਖ ਦੇਵ ਜੁ ਆਮੀ ਕਹਿਆ ॥
 ਮੇ ॥ ਹੋ ਪਤਾ ਜੀ ਦੁਖ ਤੁਝੈ ਜੁਨੀ ਵਿਖੇ ਅਪਾਰ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਪਰਏ ਕਛਿ ਅਜੁਨੀ ਕਾ
 ਦੁਖ ਜੇ ਮੈ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮਹਾ ਦੀਰਖ ਦੁਖ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸੁਨਾਇ ਦੇਤ ਹੋ ॥
 ਤਉ ॥ ਏਕ ਬੇਰ ਚਿਤ੍ਰ ਭਇਆ ॥ ਕਿਸੀ ਸੁਅਨ ਕੇ ਕਾਨ ਸਾਥਿ ਲਪਟਿਆ ॥ ਤ
 ਬ ਚਿਹ੍ਰ ਸੁਅਨਿ ਸੁਅਨ ਸਾਥਿ ਲਾੜਿਆ ॥ ਉਸ ਸੁਅਨ ਕਾ ਅਧਾ ਕੰਨੁ ਅ
 ਉਰ ਸੁਅਨ ਵਢਿ ਲੇਗਾਇਆ ॥ ਤਬ ਕਛੁ ਕੁਮੇਰਾ ਸਹੀਰੁ ਭੀ ਕਾਨ ਸਾਥਿ ਵ
 ਢਿਆਗਾਇਆ ॥ ਤਬ ਉਹਨ ਮੈ ਮਰਉਨ ਜੀਵਉ ॥ ਕੇਤੇ ਦਿਨ ਜੀਵਿਆ ਪ
 ਰਉ ਸਜੀਵਨ ॥ ਸ਼ੇਬ ਹੁਤ ਦੁਖ ਦੀਆ ॥ ਚਿਹ੍ਰ ਦੁਖ ਭੀ ਭਾਗੀ ਚਿਤ ਪੜਤਾ ਹੈ
 ॥ ੧ ॥ ਫੇਰਿ ਦੂਸਰਾ ਸੁਅਨ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਮਨੁਖ ਮੇ ਰੋਸੀ

ਉਪਰਲੇ ਹੇਕੀਛਟੀ

ਸਮਾਗੀ ਮੇਰਾ ਸੀ ਸੁਫਟਿ ਗਇਆ ਕਛੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸੀ ਸਮੇਕੀ
ਕੁਧੇ ਗਏ ਅਜਹਾਂ ਤੁਰ ਉਤਹਾਂ ਬੈਸ ਉਤਹਾਂ ਕੀਰੀਆ ਕਾ ਪ੍ਰਵਹੁ ਚਲਿਆ ਜਾ
ਵੈ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਉਪਰੀ ਵੜਨ ਕੇ ਉਨ ਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰਥੇ ਮੇਰੇ ਸਕਾ ਦੁਖ ਥਾ ਫੇਰਿ
ਕੁਖ ਕਾ ਦੁਖ ਆਨਿ ਹੁਆ ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਮੇਰੇ ਕਉਨ ਗਗਮ ਹਿਛੋਈ ਨਹੀਂ
ਲਤੀ। ਤਬ ਉਦਿ ਆਨ ਮਹਿ ਜਾਇ ਬਸੇਰਾ ਕੀਆ ਕਿਤ ਕਾਲੁ ਬੀਤਿ ਅਤਬ
ਕੁਖ ਹੀ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰੀਰ ਕਉ ਛੋਡਿ ਆਉ ਸਜੁਨ ਮਹਿ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦੁ
ਖੁ ਦੇਖਿਆ। ੨੧। ਤੀਸਰੀ ਜੁਨਿ ਪਿਸੁ ਕੀ ਪਾਈ। ਇਕ ਤੀਵੀ ਕ੍ਰਿਸਾਲੁ
ਕਾ ਭਤਾਲੀਏ ਜਾਤੀ ਥੀ। ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਮੈਂ ਸੁਹਕਿਆ ਉਸ ਜੇਹਾ
ਥਿ ਡਾਰਿਆ ਉਸ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪਕੜਿਆ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਮੇਰੇ ਉਤ ਕੜਾ

੪੫

ਮੈਂ

ਕਰਿਛੋਤਿ ਆਹਾਥਾਮਹਿਮਰਦਨੁ ਕਰਦੀਚਲੀਜਾਵੈ। ਦੂਰਿਤੇਦੂਰਿਲੀਏ
 ਚਲੀਗਈ। ਉਹਾਂਭੀਨਮਰੋਨਜੀਵਉ। ਏਕਤਉਸਾਹੁਪੁਟਿਆਗਇਆ।
 ਦੂਸਰਾਸਰੀਰਚਿਥਿਆਗਇਆ। ਫੇਰਿਸੁਰਜਕਰਿਜੋਤਪਤੀਰੇਤਥੀਉਸ
 ਉਹਾਂਮੋਕਉਡਰਦੀਆ। ਤੜਫਿਤੜਫਿਜਿੰਦਨਿਕਸੀ। ਏਕਘੜੀਜੁਗਪ੍ਰਜੰ
 ਤਜਨੀ। ਉਸਜੁਨਕਾਭੀਭਾਰੀਦੁਖਚਿਤੋਪੜਤਾਹੈ। ੩। ਬਹੁਰਿਚਉਥੀਜੁ
 ਨਿਰੂਮਾਕਾਟਦੂਭਇਆ। ਓਹੁਘਾਸਨਪਾਵਹਿਸਦਾਬਾਂਧਿਆਗਖਹਿ। ਖੁਧਿ
 ਆਕਰਿਕੈਸਰੀਰਜਲਤਾਰਹੈ। ਕਬਹੂੰਦੂਸਰੇਤੀਸਰੇਦਿਨਤੂੜੀਕੀਮੁਠਪਾ
 ਵਹਿ। ਸੋਭੀਲੋਕਾਸਿਉਮਾਗਕਰਿਆਨਿਪਾਵਹਿ। ਪਰਉਨਕਰਿਤ੍ਰਿਪਤਿ
 ਨਹੋਇ। ਜਬਅਸਵਾਰੀਕਰਹਿਤਬਮੁਖਮਹਿਲਗਾਮੁਡਾਗਹਿ। ਤਬਭੀਚ

ਰਣਨਹੋਇ। ਜਬਮੈ ਤਿਲਕਿ ਰੇਕੇ ਅਥਵਾ ਫੂਹੀ ਕੇਖਾਵਉ ਤਬਉਠਿਕ
 ਰਿਫਹੋਰੇ ਮਾਗਹਿ। ਕਹੇਰੇ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਕਿ ਰੇਭੀ ਨਹੀਛੋ ਰਤਾ ਅੰਸਾ ਭੂਖਾਹੈ। ਉਹ
 ਭੀ ਚਿਰਕਾਲ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਖੁਸ਼ਿਆਹੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸਰੀਰ ਕਉ ਛੋਡਿ ਆਉ
 ਸਜੁਨਿਕਾ ਦੁਖ ਭੀ ਭਾਰੀ ਚਿਤ ਪੜਤਾਹੈ। ੪। ਪਾਂਚਵੀ ਨੂਨਿਯੋ ਬਿਆਕਾਖੋ
 ਤਾਭਉ ਆਉਹੁ ਭੀ ਸਦਾ ਬਾਂਧਿਆ ਰਾਖਹਿ। ਛੋਡਹਿ ਨਹੀ ਜੋ ਮਤ ਹਮ ਕਉ
 ਦੂਢਣਾ ਪੜੇ। ਜਬਕ ਪੜੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਹਰਿਯੋ ਵਣਿ ਜਾਵਹਿ ਬਹਰਿਭੀ ਬ
 ਧਿਆ ਰਾਖਹਿ। ਛੋਰਿਕ ਪੜੇ ਗਰਮ ਪੀਠ ਉਪਰਿ ਡਾਰਹਿ ਪੀਠ ਭੀ ਗਲਿ ਗਈ।
 ੫। ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਤਰੀਕਾ ਦੇਣਾ ਪਾਵਹਿ ਅਰੁ ਕਪੜੇ ਲਾਇਛੋ ਰਹਿ। ਜੁਰਤੁਸਾ
 ਬਿਓਹੀ ਤਰੀਭਰੀ ਵੇ। ਜਬਧੋ ਬੋਧੋ ਇਕ ਰਿਖ ਰਿਆਵਹਿ ਤਬਉਪਰਿ ਆਪਿ

ਆਤੋਇ

ਕਉ

ਭੀਚਹਿਬੈਸਹਿ॥ਏਕਦਿਨਧੋਬਾਚਿਲੀਉਪਰਿਚੜ੍ਹਿਆਹੈ॥ਮਾਰਗਮਾਰਿ
ਹਸਲੀਚਲੀਜਾਤੀਥੀਉਸਕਉਲੀਘਤੇਮੇਰੇਅਗਲੇਪਉਚਿਕੜਮਹਿਲ
ਹਿਗਏ॥ਤਬਧੋਬੈਮੇਰੇਉਪਰਿਕ੍ਰੋਧਉਪਜਿਆਉਸਕੋਹਾਬਜੋਤਖਤੇਕਾਕਿਲਾ
ਬਾ॥ਪਿਛਲੀਜੇਘਕਉਤਿਨਮਾਰਿਆ॥ਤਬਪਿਛਲੀਟੰਗੜੀਮੇਰੀਦੁਟਿਪੜੀ
॥ਤਬਧੋਬੈਦੇਖਿਆਜੋਖੇਤਾਮੇਰੇਕਾਮਕਨਹੀਰਹਿਆ॥ਤਬਚਿਹਚਿਲੀਉਪ
ਰਹੁਲਾਹਿਲੇਗਇਆ॥ਅਗੁਮੇਰੇਕਉਫਸਿਆਹੀਛਾਡਿਗਇਆ॥ਤਬਜੇਮ
ਨੁਖਆਵੈਸੋਮੇਰੇਉਪਰਹੁਪਗਧਰਿਕੈਹਸਲੀਤੇਲੀਘਜਾਵੈ॥ਉਹਾਮੇਤੀ
ਨਿਦਿਨਜੀਵਤਾਰਹਿਆ॥ਮਹਾਂਦੁਖੀਜੀਵਿਆ॥ਚਉਥੇਦਿਨਮੇਰਾਸਰੀ
ਰੁਛੁਟਾ॥ਉਸਜੁਨਿਕਾਦੁਖਭੀਭਾਰੀਚਿਤਪੜਤਾਹੈ॥੫॥ਛਿਵੀਜੁਨਿਬਿ

ਗੀ

ਲੈ ਕੀ ਪਾਈ ॥ ਚਉ ਦਸ ਬੈਰਿ ਬਿਲਾਭੁ ਇਆ ॥ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਜਨਮ ਲਾਅਰੁ
 ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਮਰਣ ਪਕਾਹੈ ॥ ਜਬ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਛੂਟੈ ਤਬ ਇਸ ਦੁਖ ਕਰਿ
 ਕੈ ਛੁਟੈ ॥ ਜੋ ਬਰੇ ਬਿਲੇ ਮੋ ਕਉ ਪੁਟਿ ਮਾਰਹਿ ॥ ਬਿਲੇ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਜੋ ਸਹੀ
 ਰਛੂਟੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਿਲੇ ਕੀ ਜੁਨਿ ਪਾਈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਲਿ ਅਹੁ ਕੀ ਆਂਜੁ ਨੀਕਾ ਅੰਤੁ
 ਰਆਵੈ ॥ ਉਸ ਜੁਨਿ ਮਹਿ ਭੀ ਮੈ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਸੁਕ ਦੇਵਸੁ ਆਪੀ
 ਕਰਿਆ ਹੋ ਪਤਾ ਜੀ ਦੁਖ ਤਉ ਮੈ ਸਭ ਜੁਨਿ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਪਰਾਇਨ ਹੁਣਿ
 ਆਂਜੁ ਨੀਕਾ ਮਹਿ ਦੁਖ ਦੀ ਰਘੁ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਦੁਖ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਖੋਲਿ ਸੁ
 ਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਅਬ ਚਿਹਕਾਰ ਜੁ ਕਰਉਗਾ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਜੁਨੀ ਕੇ ਦੁਖ ਕਉ
 ਤਰਉ ॥ ਇਨ ਤੇ ਅਉਰ ਕਾਰਜ ਹਮ ਕਉ ਭਲੇ ਨਹੀ ਭਾਸਤੇ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥ ਅਉ

ਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਅਨੁਰੂਪੀਏਕੁਠਗੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਠਗੁਧਨਕੇਹਿਰਣਨੀ॥ ਤ
 ਅਨੇਕਰੂਪਧਾਰਮਿਲਤੇਹੈ॥ ਤੈਸੇਅਨੁਹਰਿਧਨਕੇਹਰਣਨੀ॥ ਮਿਤੀਜੀਵਹੁਕ
 ਉਅਨੇਕਭੇਖਕਰਿਦਿਖਰਾਵਤਾਹੈ॥ ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਆਦਿਹੀਪਛਾਣਿਆਹੈ
 ਜੋਮਨਠਗਹੈ॥ ਤਬਓਹੁਆਦਰੁਨਹੀਕਰਤੇਅਰੁਓਨਕਾਪਰੁਭੀਬਾਰਿਅਰ
 ਹਤਾਹੈ॥ ਅਰੁਜਿਨਪੁਰਖਹੁਪਰੁਲਟਾਏਕਰਿਪਛੈ॥ ਜਾਨਿਅਜੋਇਹੁਠਗੁ
 ਥਾ॥ ਤਬਓਹੁਜਾਣਸੁਖਕਛੁਨਹੀਏਤਾ॥ **੮੯॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥** ਕਿ
 ਸੀਸਾਧਥੀਸਾਧਪ੍ਰਛਿਆਥਾ॥ ਜੋਮਨਮਤਕਾਕਿਆਰੂਪਹੈ॥ ਤਬਸਾਧਉਤ
 ਰੁਦੀਆ॥ ਜੋਮਨਮਤਿਕਾਇਹੁਰੂਪੁਹੈ॥ ਜਿਸਕੈਹਿਰਦੇਮਹਿਸਤਿਬੀਚਾਰਕਾ
 ਰਿਅਨਕਛੁਨਹੀ॥ ਜਿਉਕਿਨੀਨੇਕਛੁਦੀਅਤੈਸੇਕਰਿਲੀ॥ ਜੈਸੇਕੋਉ

ਬਾਹੁ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਹੁ ਕਉ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਮੇਈ ਹਾ
 ਲਾ ਗਏ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀ ਲਾ ਗਏ। ਤੈਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕ
 ਹਿ ਦੀਆ ਤੈਸੇ ਕਰਿ ਲਿਆ। ਅਪਨੇ ਸਤ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਹੀ ਨਹੈ। ਏਸੀ ਕਾਨਾਮ
 ਮਨ ਮਤਿ ਹੈ। **੯੦॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥** ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਬੀ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ
 ॥ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾ ਕਿਆ ਰੂਪੁ ਹੈ। ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰਦੀਆ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਇ
 ਹੁ ਰੂਪੁ ਹੈ। ਜਬ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤਬ ਅਉਰ ਤੇ ਅਉਰ ਹੋਇ
 ਜਾਤਾ ਹੈ। ਚਿਤ ਵਨੀਆ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੀਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਪਰ
 ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸਿੰਗਤਿ ਸੰਤ ਹੁ ਕੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨਸ
 ਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਸ ਕੀਆਂ ਏਈਆ ਸਿਉ ਅਗਿਆਨ ਕੀਆ ਚਉ ਕੀਆਂ ਉ

ਭਿਜਤੀਆਂਹੈ। ਅਰੁਗਿਆਨਕੀਆਂਚਉਕੀਆਂਅਨਿਰਖੀਕਰਤੀਆਂ
ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿਕਾਇਹੁਰੁਪੁਹੈ। ੯੭॥ ਅਉਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ। ਜੈਸੇਜਲਕ
ਰਿਕੈਖੇਤੀਬਰਧਮਾਨਹੋਤੀਹੈ। ਤੈਸੇਸਿਤਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕਰਿਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀ
ਤਿਬਰਧਮਾਨਹੋਤੀਹੈ। ਜਬਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਰੂਪੀਬੋਲਿਸਿੰਧੀਤੀਹੈ। ਤ
ਬਉਸਬੋਲਕੈਸਾਥਿਸਿਤਹੁਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਰੂਪੀਫਲਲਾਗਤੇਹੈ। ਫਿਰਿਉਸ
ਫਲਕਉਖਾਇਕਰਿਜਗਿਆਸੀਜਨਅਜਰਅਮਰਹੋਇਜਾਤੇਹੈ। ੯੮
॥ ਅਉਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ। ਕੋਈਸਾਧਪ੍ਰਮੇਸਰਅਗੈਅੰਮੇਸੀਅਰਦਾਸਿਕਰ
ਤਾਥਾਜੁਹੇਪੂਰਨਪ੍ਰਮੇਸਰਜੈਸੇਮਾਤਾਪਿਤਾਪ੍ਰਥਮੇਬਾਰਕਕਉਮੰਗਾਇ
ਸਿਖਲਤੇਹੈ। ਪਾਛੈਸਰਬਪਦਾਰਥਕੇਦਤਾਭੀਆਪਹੋਤੇਹੈ। ਸੋਭਿਹੁਨਕ

ਲਮਾਤਾਪਿਤਾਹੈ। ਅਰੁਤਮਾਅਸਲਮਾਤਾਪਿਤਾਹੈ। ਅਰੁਮੈਤੇਰਬਾਰਕ
 ਹੋ। ਤਤੇਪ੍ਰਥਮੇਮੋਕਉਉਹਬੁਧਿਪ੍ਰਸੰਨਤਾਮੇਗੀਸਿਗੀਹੋਵੈਗੀ। ਤਬਸਰ
 ਬਕਾਰਜਮੇਰੇਸਿਧਹੋਰਿਗੇ। ਤਤੇਮੇਰਾਕਾਰਜੁਤੁਰਤੁਕਰਿ। ਤੁਰਤੁਇ
 ਕਰਿਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਸਗੀਰੇਰਾਤੈਛਿਨਭੰਗਰਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਤੇਥੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਤੇਆਗੈਮੋਕਉਜਮਕੇਕਰਲੇਜਾਵਾਹੈ। ਤਬਚਉਰਾਸੀਲਖਜੋਨਿ
 ਵਿਖੇਕ੍ਰਮਤਾਫਿਰਉਗਾ। ਤਤੇਮੇਰੀਓਰਿਦੇਖਿਕਰਿਮੇਰਾਕਾਰਜੁਕਰਿ। ੯੩
ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ। ਕੋਈਸਾਧਪ੍ਰਮੇਸਰਆਗੈਮੇਸੀਅਰਦਾਸਿ
 ਕਰਤਾਥਾ। ਜੇਹੇਪੁਰਨਪ੍ਰਮੇਸਰਸਿਤਹੁਕਾਸਿਗੁਜਗਤਮਹਿਤੁਮੈਂਹੀਸਰੁਪ
 ਪ੍ਰਗਟਿਆਹੈ। ਜੀਵਹੁਕੇਓਧਾਰਨੀਮਤਿਸਿਤਹੁਕਾਵਪੁਤੁਮਹੀਧਾਰਿਆ

੪੯
 ਤਤਿਪ੍ਰਥਮੇਮੋਕਉਉਹਬੁਧਿਪ੍ਰਸੰਨਤਾਮੇਗੀਸਿਗੀਹੋਵੈਗੀ। ਤਬਸਰ
 ਬਕਾਰਜਮੇਰੇਸਿਧਹੋਰਿਗੇ। ਤਤੇਮੇਰਾਕਾਰਜੁਤੁਰਤੁਕਰਿ। ਤੁਰਤੁਇ
 ਕਰਿਚਾਹਤਾਹੈ। ਜੇਸਗੀਰੇਰਾਤੈਛਿਨਭੰਗਰਉਤਪਤਿਕੀਆਹੈ। ਅਤੇਥੇ
 ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਤੇਆਗੈਮੋਕਉਜਮਕੇਕਰਲੇਜਾਵਾਹੈ। ਤਬਚਉਰਾਸੀਲਖਜੋਨਿ
 ਵਿਖੇਕ੍ਰਮਤਾਫਿਰਉਗਾ। ਤਤੇਮੇਰੀਓਰਿਦੇਖਿਕਰਿਮੇਰਾਕਾਰਜੁਕਰਿ। ੯੩

ਸ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਕ੍ਰਿਤਾ ਮਹਾਤਮਾ ਕੀ ਸਾਧਨ
ਲੇਖਾ

ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪਤਾ ਕਾ ਅਰੁ ਪੁਤ ਕਾ ਏਕੋ ਸੁਤ ਹੈ। ਜੇ ਪਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੇਤਾ ਹੈ
ਸੁਪੁਤ ਕੀ ਸਾਧਨ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਸੀਤ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲੀਨੀ
ਹੈ। ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਤੁ ਮਾਗੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਾਥਿ ਲੀਨੀ ਹੈ। **੮੪। ਅਭਿਰਥਚ**
ਨਹਿ ਹੋ। ਭਗਤਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸੁਤ ਹੈ। ਤਿਸ ਭਗਤਿ ਰੂਪੀ ਸੁਤਾ ਕ
ਉਸਿਤ ਸਾਥਿ ਵਿਵਹਿਅ ਹੈ। ਨਉ ਨਿਧੀ ਅਠਾਹਿ ਸਿਧੀ ਸਿਤ ਕਉ ਦਾ
ਜੁਪਾਇ ਮਿਲੀਆ ਹੈ। ਨ ਨੇਤ ਸਿਤ ਹੁਸਾਥਿ ਜਗਿ ਅਸੀਜਨ ਹੈ। ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਯਤਨ ਰੂਪੀ ਸਾਥਿ ਨਗਾਰੇ ਬਾਜਤੇ ਹੈ। ਬਬੇ ਕਰੂਪੀ ਸਿਤ ਹੁਕੇ ਸੀਸ ਉਪ
ਰਿਛਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਲਭਾਟ ਜਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਹੈ। ਸਿਤ ਹੁਕਾ ਸਦ
ਕਾਖਾ ਵਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਹਿੰਗਲ ਚਰ ਜੇ ਜਗਤ ਮਹਿ ਹੋਤ ਹੈ। ਸੋਭੀ ਸਿਤ ਹੁਕਾ

ਕੀਆਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਨਸਿਤਹੁਨੇਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਕਉਆਪਨੇਹਿਰਦੈਪ੍ਰਗਟਕੀ
 ਆਹੈ। ਜਿਨਸਿਤਹੁਕਾਅਨੰਦਦੀਆਸਭਜਗਤਮਹਿਭੀਬਰਤਤਾਹੈ॥
 ਦੁਪਾਅਭਿਰਬਚਨਾਇਹਹੈ। ਜਿਤਜਗਤਮਹਿਸੋਗੁਸਿਆਪਹੈਸੋਸਭ
 ਹੀਅਗਿਆਨੀਆਕੇਬੀਟੇਆਇਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜਿਨਹੁਨੇਮਨੁਖਜਨਮੁ
 ਪਾਇਕੈਪਾਵਣਜੇਗੁਪਦਨਹੀਪਾਇਆ। ਤਿਨਕੇਬੀਟੇਏਤਾਸੋਗੁਆਇਆਹੈ
 ॥ ਜਉਲਾਖਹੁਵਰ੍ਹਪ੍ਰਜਿਤਸੋਗਕਾਮੇਪੁਬਰਸਤਾਰਹੈ। ਅਰੁਪਹਾੜਹੁਕੇ
 ਸਮਤਲਿਸੋਗਕੀਆਬੂੰਦਾਪੜਹਿ। ਤਉਭੀਥੋੜਾਸੋਗੁਹੈ। ਉਨਕੇਬੀਟੇਅ
 ਪਾਰਸੋਗੁਆਇਆਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜਿਨਕਾਗਿਆਨਰੂਪੀਥੋਟਾਮੁਆਹੈ। ਅ
 ਰੁਸੀਤੋਖਰੂਪੀਪਿਤਾਮੁਆਹੈ। ਸੁਮਤਿਰੂਪੀਜਿਨਕੀਆਤਾਮੁਈਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਇ

ਦਿਆਰੁਪੀ ਜਿਨਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੁਈ ਹੈ। ਤਿਨਕੇ ਬੰਦੇ ਅਪਾਰ ਸੋਗੁਆਇਆ
 ਹੈ। **੮੬। ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ।** ਕਿਸੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਾਸ ਹੁਪੁਛਿਆ ਬਾ
 । ਜੋ ਤਿਸਨ ਵਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤਿਨਹੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਵਣਾ ਅਰੁ ਜੇ ਸੀ
 ਤੋਖ ਵਲ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਸਿਤੋਖ ਹੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਤੁ ਸਟ ਹੈ। ਉਨਕ ਉਭੀ ਤੇਰੀ ਬਾਛਾ ਕ
 ਛੁਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਿਸਨੀ ਮਤਿ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਮੇਰ
 ਕਰਿਆ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਜਨਹਾਰ ਸਿਉ ਜਾਇ ਪੁਛਹਾ। ਹਉ ਆਪਹੁ ਤਉ ਉਤ ਪਤਿ
 ਨਹੀ ਕਉਇਆ ਕਿਉ। **੮੭। ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ।** ਇਹ ਚਾਰ ਲਛਣ
 ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਵਧਾਏ ਚਾਹੀ ਤੇ ਹੈਨ। ਏਕ ਸਮਤਾ ਦੂਜਾ ਬਿਖਿਅਹੁ ਤੇ ਬੈ
 ਰਾਹਾ। ਤੀਜਾ ਸਰਬ ਸਾਥਿ ਸੇਵਕ ਸੁਭਾਉ। ਚਉਥਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੀਠ

ਮਨੋ॥ ੯੬॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਮਨਰੂਪੀਮਹਾਂਤੰਦਯੋਰੁਹੈ॥ ਜਉ
 ਤੰਦਯੋਰੁਕਉਮੁਖਸਿਉਬਾਤਾਕਹਿਕਰਿਸਮਝਾਈ॥ ਐਤਉਨਸਮਝੈਗ
 ॥ ਤੈਸੇਮਨਭੀਬਾਤਾਸਿਉਨਹੀਸਮਝਤਾ॥ ਜਬਲਗਾਇਸਕੇਉਪਹਿਤਪਰੁ
 ਪੀਜੀਨਨਪਾਈ॥ ਐਅਰੁਪੁਸੇਸਰਕੇਉਉਰੂਪੀਚਾਬਕੁਨਲਾਈਏ॥ ਅ
 ਰਭੁਰੂਪੀਲਗਾਮੁਨਪਾਈ॥ ਐਤਬਲਗਾਸੁਧਾਹੋਇਕੈਨਹੀਤਰਤਾ॥
 ॥ ੯੭॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਜਗਿਆਸੀਕਉਇਹਤੀਨਲਛਣ
 ਦੁਪਾਏਚਾਹੀਵੈਹੈਨਿ॥ ਏਕਗਰੀਬੀਦੁਜਾਸਤਿਬੀਚਾਰੁ॥ ਤੀਜਾਸਰੀਰ
 ਕੀਵਰਤਣਿਬੁਧਤਾਸਾਥਿਮਿਲੀਹੁਈ॥ ੯੮॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥
 ॥ ਏਕਭਰੋਸੇਕਾਤਨੁਹੈ॥ ਏਕਭਰੋਸੇਕਾਮਨੁਹੈ॥ ਉਦਰਪੂਰਨਕੀਚਿਤਤੇਅ

ਚਿੰਤਰਹਲਾਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉ ਦਾਤਾ ਜਾਣਿਕੈ॥ ਇਹੁ ਭੁਰੇ ਸੇਕਾਤੁ ਹੈ॥ ਭਾਣਾ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾ ਅੰਠਾ ਮਨ ਲਾਸ ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰਿ॥ ਇਹੁ ਭੁਰੇ ਸੇਕਾ ਮਨੁ ਹੈ॥ ੧੦੧॥
ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜਿਸੇ ਸਹੀਰ ਕੋਰਗੈ ਕੇ ਭੇਦੀ ਬੈਦਹੈ॥ ਅਰੁ ਰੇ ਗਭੀ
 ਉਨਹੀ ਕਰਿ ਕੈ ਦੂਰਿ ਹੋਤੈ॥ ਤੈਸੇ ਮਨ ਕੋਰਗੈ ਬੈਦਸੀ ਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਿ
 ਤਹੁ ਹੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮਨੁ ਅਰੁ ਹੋਤੈ॥ ਅਰੁ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਕੋਰਗੈ ਇ
 ਆਹੈ॥ ਸੋ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸਿਉ ਗਇਆ ਹੈ॥ ੧੦੨॥ **ਅਉਰ ਬਚਨ**
ਇਹੁ ਹੈ॥ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ ਜੇ ਧਰਤੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਮਹਾਂ ਕੋ ਮਲ ਧਰਤੀ ਹੈ॥
 ਜਿਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਕੋਈ ਉਨਮਹਿ ਬੀਜ ਬੇਦਤੈ॥ ਸੋ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਕਾਤੁ ਰਤੁ ਅੰਬਾਰੁ ਹੋਇ ਜਾਤੈ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਅੰਬਾਰ ਕਉ ਜੁਗਾਪ੍ਰਜੰਤ

ਖਾਤਾਹੈ॥ ੧੦੩॥ ਅਉਰ ਬਚਨਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਤਿਖਾ ਬਿਨ ਜਲ ਕੇ ਬੀਰ
 ਭੀ ਜਲ ਨਹੀ ਪੀਵਤਾ॥ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨ ਸੀਤ ਹੁਕੈ ਨਿਕਟਿ ਭੀ ਸੀਤ ਹੁਕੀ ਸਿ
 ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ੧੦੪॥ ਜਿਨਹੁ ਪੁਰਖਹੁ ਪੁਰਖ ਰਬੁ ਕਰਿ ਕੈ ਅਪਣੇ
 ਮਨ ਕਉ ਮਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ
 ਖਾਣਿ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ॥ ਅਰਬੁ ਇਹੁ ਜੇ ਓਹੁ ਸੁਰੀਧਨਿ ਖੁਟਕ ਬਹੁੰਨਹੀ
 ਜਾਤੀ॥ ਅਰਜਿਨ ਪੁਰਖਹੁ ਕਛੁ ਕਥਨੀ ਸੀ॥ ਖੀਰੈ ਤਿਨ ਕਉ ਕਛੁ ਕਸਤੂ
 ਰੀ ਕੀ ਸੁਰੀਧਨਾ ਥਿਲਾ ਗੀ ਹੈ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਹਾਥਿ ਨਹੀ ਲਗੀ॥ ਸੋ ਸੁਰੀਧ
 ਪਉਨ ਕਰਿ ਕੈ ਚਲਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਪਉਨ ਜ
 ਬ ਚਲਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਗੇ ਕਥਨੀ ਨਹੀ ਠਹਰਤੀ ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

੧੦੫) ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਨ ਅਨਾਜ ਕਾਤਿ ਆਗੁਕ
 ਰਿਦੀ ਆਥਾ ॥ ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕਹਿਆ ॥ ਤੈ ਅਨਾਜ ਕਾਤਿ
 ਆਗੁਕਾ ਹੋ ਕਉ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿ ਆਗੁਕਰੀ ਐਤ ਉਮੈ ਮੇਰੇ ਕਾਤਿ ਆਗੁਕ
 ਰੀ ਐ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਿਉ ਬਿਛੋੜੁ ਡਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਨਾਜ ਕਾ ਕਛੁ
 ਪ੍ਰਾਣੁ ਹੋ ਕੇ ਰਹਣਾ ਤੁਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਿ ਲੇਵਣਾ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ਹੈ ॥ ੧੦੬) ॥ ਅ
 ਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮਹਿ ਸਿਤਹੁ ਵਾਲਾ ਬਬੇ ਕਹੈ ਜਾਗਤੁ ਪੁ
 ਰਖ ਉਹੀ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਬਬੇ ਕਤੇ ਹੀ ਨਹੈ ॥ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂ
 ਪੀ ਨਿੰਦਾ ਮਹਿ ਸੁਤੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਜਾਗਤੇ ਆਵਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਹੋ ਸੁਤੇ ਹੁਏ ॥
 ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਜੇ ਤਸ ਕਰਹੈ ਸੋ ਦਿਨ ਹੈ ਨਿਬੁਟ ਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦੭) ॥

ਉਰਬਰਨੁਇਹੁ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁ ਸਹਲ ਸੀਲ ਤਾ ਰੂਪੀ ਸੀਨ ਹਮ
ਪਦੇ ਅੰਗ ਮਰਿ ਪਹਰਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਦੁਰਜਨ ਰੂਪੀ ਬਾਣੁ ਕਉ ਨਹੀ
ਬੋਧਿ ਸਕਤਾ ॥ ਸਹਲ ਸੀਲ ਤਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸਦਾ ਸੀਤਲ ਚਿਤ ਰਹਿ ਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦੮

ਅਉਰਬਰਨੁਇਹੁ ਹੈ ॥ ਕੋਈ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਅੰਸੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ
ਤਾਥਾ ॥ ਜੁਹੇ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇ ਆਇ ਆ ਕੈ ਸਾਥਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਮਹਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ
ਇਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਜਲ ਅਨਾਜ ਸਰੀਰ ਕੈ ਸਾਥਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਆਇ ਆ ਕੈ ਸਾਥਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਮਹਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇਗਾਇ ਆਹੈ ॥
ਅੰਗੇ ਚਿਤ ਕੀ ਆਂਚਿਤ ਵਨੀ ਆਠ ਗਾਂਵਾਲੀ ਆਂਹੋਇਗਾਈ ਆਂਹੈ ਨੀ ॥ ਅ
ਰੁਬਚਨ ਮੇਰੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਹੋਇਗਾਇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਕਸਾਬ ਹੁਵਾਲੇ ਹੋ
ਜਾ ਕੈ ਸਾਥਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਗਾਇ ਹੈ ॥

ਨਾਨੀ ਕਰਤਾ।
 ॥ ਤਾਰਾ ਕੋ ਉੱਤਮ ਸੀਤਾ ਨਾਨਾ ਕਰਤਾ ॥

ਇਗਏਹੈ। ਨਸ਼ਤ ਹੁਕੀ ਸਿਗਤਿ ਕਰਣੇ ਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਤੁ
 ਮਾਰੇ ਭਜਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਸਾਥੀ ਮਿਲ ਕੇ ਮਾਇਆ
 ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਭ ਕਰਮ ਮਾਇਆ ਮਈ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
 ਕਰਮ ਕੇ ਉਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੇਰੇ ਕੋ ਉਸਤਸਾਧ ਜਾਨਿ ਕਰਿ ਭਾਉ ਨਹੀ ਕਰ
 ਤਾ। ਕੋ ਉਪੋਜਨੁ ਰੋਪਿ ਕੈ ਅਥਵਾ ਦਿਭ ਸਾਥੀ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਭਾਉ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਮਾਇਆ ਸਾਥੀ ਮਿਲ ਕੈ ਮੇਸਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ। ਇਸੀ ਨਾਮਿ
 ਤਿਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਉ ਢੂਢਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੇਰਾ ਸੀ ਗੀ ਹੋਵੇਗੀ
 ਤਬ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੁਖ ਦੇਵ ਦੇਵਾਲੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਵ ਦੇਵਾਲੀ
 ਹੋਇ ਜਾਇਗੀ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਤੇਰੀ ਦਾਸੀ ਹੈ ਜਿਉ ਤੂੰ ਉਨ ਕਉ ਆਗਿ

ਆਦੇਹਿ ਗਾਤੈ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰੈ ਗੀ। ਤਤੇ ਹੇ ਪਤਿ ਤਪਾਵਨ ਮੇ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ
 ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੋ ਕਉ ਦੁਖ ਨ ਦੇਇ। ਅਰਜ ਬਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਲਿ ਬਕਰੈ ਗੀ ਤ
 ਬਮਾਇਆ ਮੋ ਕਉ ਜੂਨੀ ਦਾ ਪਿਲਿ ਲੇਕਰੈ ਗੀ। ਜਬ ਜੂਨੀ ਦਾ ਪਿਲਿ ਹੁਅ
 ਤਬ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਚਲਤੀ ਰਹੈ ਗੀ। ਨ ਜਨ ਉਗਾ ਮੇ ਕਿਸ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਰਿ ਬਾਂਧਿ
 ਆਹੈ। ਨ ਜਨ ਉਗਾ ਮੁਕਤਿ ਕਿਸ ਕਰਣਾਹੈ। ਅਤੇ ਅਬ ਤਉ ਸਭ ਸਮਝਤ
 ਹੋ ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੋ ਕਉ ਬੰਧਨ ਹੁਕਰਿ ਕੈ ਬਾਂਧਿ ਆਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਤੇਰੀ ਦਇ
 ਆਮਾਇਆ ਕਰਣਾਹੈ। ਤਤੇ ਇਸ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਫਲੁ ਇਹੀ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਅਰ
 ਦਾ ਸਿਤੁ ਰਤੁ ਮਾਨਿ ਲੇਹਿ। ਅਰੁ ਮਰਣ ਤੇ ਆਗੈ ਮੋ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿ ਲੇਹਿ।
 ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਸਿਉ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਗਤਾ ਹੋਂ ਸੋ ਆਪਨੇ ਪਿਤਾ ਪੁਤ ਕੈ ਸਨ ਬੰਧ ਕਰਿ ਕੈ ਮਾ

ਗਤਾਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹੋਤੇ ਰਾਪੁ ਤੁਹੀ। ਜੈ ਸੇ ਪੁਤ ਪਿਤਾ ਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕ
 ਰਿ ਕੈ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਏਤ੍ਰਿ ਕਰਿ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਮੰਗਿ ਕਰਿ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਰੋਇ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪਰ
 ਲੇਤਾ ਹੈ। ਬਹੁ ਹਿਜ ਬੁਝਿ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ਮਨ ਹਿ ਗਾਤ ਬੰ ਮੇ ਸੇ ਸੁਖ ਜਾਇ
 ਭੁੱਖ ਉਗਾਤੇ ਰਾਜੇ ਬ੍ਰਹਮਨੰਦ ਰੂਪੀ ਬਾਗ ਕਾ ਮੇਵਾ ਜਾਇ ਖਾਵੇ ਗਾ। ਆਗੇ
 ਉਹਾਂ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਸੰਗਿ ਹਉ ਭੀ ਗਲਿ ਮਿਲਿ
 ਰਹਉ ਗਾ ਸੋ ਓਹੁ ਬਾਗੁ ਕੈ ਸਾਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਫਲਿ ਆਫੁਲਿ ਆਰਹਤਾ ਹੈ। ਅ
 ਉਤ ਕਬਹੂੰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਉਹਾਂ ਸਦਾ ਬਰਸਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ।
 ਅਰਉ ਸੁਬਾਗ ਕੇ ਮੇਵੇ ਕਾਸ਼ਾ ਦੁਭੀ ਮਹਾਂ ਅਦਭੁਤ ਹੈ। ਅਰੁ ਨ ਉਹਾਂ ਜਾਲੁ
 ਹੈ ਨ ਬਧ ਕੁ ਹੈ। ਨ ਉਹਾਂ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ। ਬਾਗੁ ਭੀ ਅਰੁ ਪੁਰੈ। ਅਰੁ ਪੰਖੀ ਤਿਸ ਕੇਖਾ

ਵਟੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਅਰੁਪ ਹੈ। ਉਹਾਂ ਭੋਗ ਹਿਭੋਗ ਹੈ ਰੋਗੁ ਕਉ ਨਹੀ। ਉਹ ਭੀ
 ਚਲਹੀ ਭੀ ਚਲਹੈ ਮੇਲੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਹੋ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਅ
 ਰਦਾ ਸਿਮਾਨ ਹਿਗਤ ਬਮੈ ਮੇਸੇ ਸੁਖ ਜਾਇ ਭੋਗ ਉਗਾ। ਅਰਮੇਰੀ ਅਰ
 ਦਾ ਸਿਤੁਰਤੁ ਮਾਨਿ ਮੇਸੇ ਸੁਖ ਹੁਕਾਵਿ ਛੋੜਾ ਸਹਿ ਨਹੀ ਸਕਤਾ। ਅਤੇ
 ਉਹਾਂ ਤੇਰੀ ਦਇਆ ਬਿਨੁ ਪਹੁਚਣ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਸੀ ਦਇਆ ਕਰੀ
 ਮੇਜੇ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਬਾਗਮ ਹਿਪਹੁਚੀ ਮੇ। ੧੦੬। ਅਉਰ ਬ
 ਚਨ ਇਹ ਹੈ। ਮਾਨੁਖਾ ਜਨ ਮੁਖ ਮੇਸਰ ਪਾਵਟੇ ਕੋ ਹਥਿ ਆਰਥ ਨਾਇਅ
 ਹੈ। ਜੈਸੇ ਬਾਸਨ ਜੇੜਨ ਕਾ ਹਥੀ ਆਰੁ ਚਾਬੁ ਕੁਥ ਨਾਇਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ
 ਕਪੜੇ ਵਟਨ ਕਾ ਹਥੀ ਆਰਤੁ ਰਕੀਘੀ ਅਰੁ ਨਾਲ ਬਨਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ

ਤੁਸਮਾਰ

ਕੀਥੀਆਵਾਇਆ ਕਾਤੋਤਮੀ

ਕਾਰਜਕ ਉਹਥੀਅਚੁਬਨਾਇਆਹੈ। ਜਬਓਹਕਾਰਜੁਕਰਤਾਰਹਤਾ
ਹੈਤਬਓਹਥੀਅਰਬਹੁਤੁਸੁਖਦੇਤਾਹੈ। ਅਰਜਬਓਹਕਾਰਜੁਨਕੀ
ਨਾਉਨਹਥੀਅਰਹੁਸਿਉਇਹਕਾਰਜੁਕੀਨਾਜੇਚਕਕੋਜਲਾਇਕਰਿ
ਅਥਵਾਤੁਰਅਰੁਨਾਲਕਉਜਲਾਇਕਰਿਦਾਲਿਰਿਨਿਖਾਈਤਬਉ
ਸਹਥੀਅਰਬਤੇਦੀਰਘਕਾਰਜਕਉਬਨਾਇਥੇਛੁਵਕਾਰਜਕਉਬਨਾ
ਏਥੇ। ਤੈਸੇਮਾਨੁਖਾਜਨਮੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਪਾਵਫੇਕਾਰਥੀਅਰੁਬਨਾਇਅ
ਹੈ। ਜਬਮਾਨੁਖਾਜਨਮਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਨਪਾਇਆਮਉਗਮਾਇਅਕੇਕ
ਰਜਕੀਨੇਤਬਮਨੋਹਥੀਅਰੁਜਲਾਇਕਰਿਦਾਲਿਰਿਨਿਖਾਈ। ਮਾਨੁਖ
ਜਨਮੁਬ੍ਰਿਥਾਗਵਾਇਆ। ਮਾਨੁਖਾਜਨਮੁਵਾਲੀਜੇਵਸੇਖਤਾਥੀਸੋਮਾਇ

ਤੁਓਨ

०

०

ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁ ਮਹਿਲਾ ਸਿ ਕਰਿ ਰੁਝਾਇ ਛੋੜੀ॥ ੧੧੦॥ ਅਭਿਰਥ ਚਨਇ
 ਹੁ ਹੈ॥ ਮਨੁ ਖਾਜਨ ਮੁਕੀ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਹੁਤੀ ਰਘਉ ਤਪਤਿ ਕੀਨੀ ਹੈ॥
 ॥ ਜਿਸ ਕਾਰਜ ਕਉ ਬੁਧਿ ਲਾਗਤੀ ਹੈ॥ ਸੁ ਕਾਰਜੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਲੇਤੀ
 ਹੈ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿਲਾ ਗਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ ਉਹੀ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰਿ ਲੇਤੀ ਹੈ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜਿਨ ਸੀਤ ਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਪਾਇ ਅਹੈ
 ॥ ਤਿਨ ਮਨੁ ਖਾਜਨ ਮੁਕੀ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਇ ਅਹੈ॥ ਇਸ ਕਾਰਜ ਕਰਿ ਕੈ
 ਇਸ ਕੀ ਵਸੇਖਤਾ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਇਸ ਕਾਰਜ ਤੇ
 ਨ ਰਹਤੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਮਊਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁ ਬਿਖੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ॥ ਤਬ
 ਪਸੁ ਅਹੁਤੇ ਅਰਸਰ ਪਹੁਤੇ ਭੀਨੀ ਚਗਤਿ ਕਉ ਪਵਤੀ ਹੈ॥ ੧੧੧॥ ਅਭਿ

ਰਬਚਨਇਹੈ॥ ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਇਹੀਬਿਖਿਅਹੁਕੇਰਸਅਹੁਇਦ੍ਰੀਅੰ
 ਕੇਭੋਗਵਸੇਖਜਨੇਹੈ॥ ਅਰੁਥਇਹੋਜੇਇਨਵਿਖੇਦੋਖਾਵਿਸਟਿਨਹੀਰ
 ਖਤੇ॥ ਤਿਨਪੁਰਖਹੁਕੇਬਚਨਤਿਨਕੀਸਿਗਤਿਜਗਿਆਸੀਜਨਕਉਬਿ
 ਖਵਤਹੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੈਸੇਉਹੁਆਪਹੈਤੈਸੇਉਨਕੇਬਚਨਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਤੈਸ
 ਉਨਕੀਸਿਗਤਿਕਾਅਸਰੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੇਉਨਕੀਸਿਗਤਿਸਿਉਪਸੁਅਹੁ
 ਕੀਸਿਗਤਿਵਸੇਖਹੈ॥ ਜਬਪਸੁਅਹੁਕੀਸਿਗਤਿਕਰਿਕੈਲਾਭੁਕੋਉਨਹੀ
 ਹੋਤਾਤਬਤੇਟਾਭੀਤਉਕੋਉਨਹੀਹੋਤਾਕਿਉ॥ **੧੧੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ**
ਹੈ॥ ਜਬਜੀਉਜਾਗਤਵਿਖੇਭਜਨੁਮੇਸਰਕਾਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਿਕਰਤਾ
 ਹੈਹਿਤਿਚਿਤਿਲਾਇਕੈ॥ ਤਬਉਸਪੁਰਖਕਉਸੁਪਨੇਅਹਿਭੀਸਿਤਹੁਹੀ

ਕਾਦਰਸਨੁ ਹੋਤ ਹੈ। ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਸਿਗੀ। ਲਿਕ ਰਿਬੁ ਹਮ ਚਰਚਾ ਕਰਤ ਹੈ
 ਹਰਿਜਸੁ ਕਰਤ ਹੈ। ਅੰਸੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਿਲਾਵਿ
 ਖਪਤ ਨਹੋ ਏ ਜਾਤੈ ਹੈ। ਇਸੀ ਨੀਮਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ।
 ਕਿਆ ਸਵਲਾ ਕਿਆ ਜਾਗਲਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ। ਗੁਰ
 ਮੁਖਹੁ ਕਾ ਸਵਲਾ ਅਰੁ ਜਾਗਲਾ ਸਮਾਨਿ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ੧੧੩। ਅ
 ਉਰਬਚਨਾ ਏਹੁ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਹੁ ਅਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਹੁਕੀ
 ਬਨਾਇਲੀ ਤੀ ਹੈ। ਅਨ ਬਚਕਰਾਮ ਕਰਕੇ ਉਨ ਸਿਉ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋਤੈ ਹੈ।
 ਅਗੁਮਨ ਮੁਖਹੁ ਅਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੁ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਹੁਕੀ ਬਨਾਇਲੀ ਤੀ
 ਹੈ। ਅਨ ਬਚਕਰਾਮ ਕਰਕੇ ਉਨ ਸਿਉ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋਤੈ ਹੈ। ਉਨ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ

ਹੁਕੇ ਅੰਬਾਰ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਕੇ ਦੁਖਿ ਤਹੁ ਕੇ ਅੰਬਾਰ ਹੋਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ॥
 ਤਾਤੇ ਅਨੇ ਕਜੁ ਗਹ ਪ੍ਰਸੀਤ ਮਨੁ ਖੁਦ ਖੁਭੋ ਗਹਿ ਗੇ॥ ਅਰੁ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸੁ
 ਖੁਭੋ ਗਹਿ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕਰਮ ਹੁ ਅੰਨ ਸਰ ਦੁਖ ਸੁ ਖੁਭੋ ਗੀਤ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਸਤ
 ਮਾ ਕੀ ਨੇਤ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਹੈ॥ ੧੧੪॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹ ਹੈ॥ ਇਨ ਛਿਅ
 ਹੁ ਚਾਹੁ ਕਰਿ ਕੈ ਜੀਉ ਦੁਖੀ ਹੈ॥ ਚਾਹੁ ਮਾਇਆ ਕੀ ਚਾਹੁ ਇਸ ਤੀ ਕੀ॥ ਚਾ
 ਹੁ ਭਲੇ ਭੋਜਨ ਹੁ ਕੀ॥ ਚਾਹੁ ਬਸਤ੍ਰ ਹੁ ਕੀ॥ ਚਾਹੁ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕੀ ਚਾਹੁ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਰੂਪ
 ਕੀ॥ ਚਾਹੁ ਦੇਭਾ ਦਿਖਾਲ ਦੇ ਕੀ॥ ੧੧੫॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਅ
 ਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਕੈ ਮਾਇਆ ਵਾਨ ਹੁ ਕਾ ਮੁਹਤ ਜੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪੁਲੇ
 ਕ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੁਹ ਕਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਉਰ ਇਉਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈ ਮੇਰਾ ਅ

ਤੀਤੁਫਕੀਰਕਹਾਇਕਰਿਫਿਰਿਐਸੇਨੀਚਹੁਕਾਮੁਹਤਾਨੁਕਿਉਜਾਇਹੁ
 ਆਜਾਤਉਉਰਿਨੀਚਭੀਤਉਮੇਰੇਹੀਮੁਹਤਾਜਰਹਤੇਹੈ। ਜੇਆਪਮੁਹਤਾ
 ਜਹੈਤਿਨਕਾਮੁਹਤਾਜਜਾਇਹੋਵਣਾਮਾਇਆਕੇਨੀਮਤਤੈਮੇਰਾਬਿਰਦੁ
 ਲਜਾਇਆਹੈ॥੧੧੬॥**ਅਉਰਬਚਨਏਹੁਹੈ॥** ਜੇਮਾਨੁਖਮਾਨੁਖਕੀਅ
 ਸਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਉਸਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਮੇਸੇਕਹਤਾਹੈ। ਥੇਦੁਸਟਿਮੇਤਉਤੇਰੇ
 ਸਦਾਅੰਗਿਸੀਗਿਰਹਤਾਹੈ। ਅਰੁਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਿਤੇਰੀਬ੍ਰਿਥਾਕਾਸਰਬਪ੍ਰ
 ਕਾਰਭੇਦੀਹੈ। ਅਰੁਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸਮਰਥਹੈ। ਅਰੁਅਗੇਜੇਤੇਪਦਾਰ
 ਥਤੇਰੇਪਾਸਿਹੈਸਭਮੇਰੇਦੀਏਹੁਏਹੈ। ਇਸਗਿਅਨਤੇਭੀਹੀਨਹੈਮੇਰੇ
 ਦੀਏਨਹੀਜਾਨਤਾ। ਅਰਅਥਮਾਸਭੀਅਉਰੀਕੀਕਰਦੇਲਾਗਾਹੈ॥

॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਬਦਲਾ ਤੇ ਕਉਨ ਰਕ ਭੁੰਚਾ ਵਉਗਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਸ੍ਰੀ
 ਤੁਹ ਰਿਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਅਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ਤੇ ਨਰ ਦੇ ਜ ਕਿ ਜਾਹਿ
 ਗੇਸਤਿ ਭਾਖਿ ਰਵਦਾਸੁ ॥ ੧੧ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਨੁ ਪੁਰ
 ਜਿ ਅਹੁ ਕੇ ਦਾਸ ਜਾਇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਅਪਣਾ ਸੀਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਨੀਮਿਤਿ ਉ
 ਨ ਕੀ ਭੇਟ ਚਾੜਹੈ ॥ ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅੰਸੇ ਕਹਤ ਹੈ ॥ ਰੇ ਦਸਟ ਮੈ ਤੇ
 ਰੇ ਕਉ ਮਾਤ ਕੇ ਗੁਭ ਮੈ ਤਬ ਹੀ ਬਾਹਰਿ ਕੀ ਆਥਾ ॥ ਜਬ ਤੈ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਭਜ
 ਨ ਕਰਣੇ ਕਾ ਬੋਲ ਕੀ ਆਥਾ ॥ ਅਤੇ ਮੈ ਤੇ ਰੇ ਸਾਥਿ ਰਿਜ ਕਦੇ ਵਣੇ ਕਾ ਬੋਲ ਕੀ
 ਆਥਾ ॥ ਸੋ ਤੈ ਦੇ ਨ ਬੋਲ ਚਾਇ ਬਿਸਾਰੇ ॥ ਤੈ ਤੇ ਦਾਸੁ ਮੇਰਾ ਕਹਾਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ
 ਭਜਨ ਵਿਖੇ ਲਾਗਾ ਆਥਾ ॥ ਤੂੰ ਅਉਰੀ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਿਉ ਜਾਇਹੁ ਆਸਾ

ਸਮੇਰੇ ਦੀ ਏਲੇਤ ਹੈ ਅਰੁ ਰਿਜ ਕੁ ਮੇਰਾ ਦੀ ਆਖਾ ਵਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦਾਸੁ ਅਉ
 ਰੀ ਕਾ ਜਾਇ ਕਹਾਇ ਆ ॥ ਤੇ ਤੇ ਰੇ ਕਉ ਭੀ ਨ ਰਕ ਭੰਚ ਵਤ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥
 ਉਰਥ ਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜਬ ਇਹੁ ਜੀਉ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕਾ ਭਲਾ ਥਾਂ ਛਤ ਹੈ ॥ ਤ
 ਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਪਨੀ ਭਲਾਈ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੈ ਕਿਸੀ
 ਕਉ ਕਛੁ ਦਾਨ ਪੁੰਨੁ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਪਨਾ ਹੀ ਰਿਜ ਕੁ ਬਢਾਵ
 ਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਮੀਠੇ ਬਚਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕਰਤ
 ਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਪਨਾ ਹੀ ਹਿਰਦਾਸੀ ਤਲ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਕਿਸੀ
 ਜੀਵ ਸਾਥਿ ਕਪਟੁ ਅਥਵਾ ਛਲ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਪਟੁ ਅਰੁ ਛ
 ਲੁ ਅਪਨੇ ਹੀ ਸਾਥਿ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਇਹੁ ਨੇਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਰਚੀ ਹੈ ॥

੧੧੯ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੁ ਮਾਇਆ ਜੀ ਵਹੁ ਕਉ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿ
 ਸਕਉ ਜੀ ਵਢਾ ਪਰਖ ਤੇ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਕਾਰ ਹੁਨੁ ਹੀ ਲੇਤੇ ॥ ਮਨੇ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉ ਕੈ ਦਿਕ ਰਿਖ ਤੇ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਕਉ ਨਿਅਾਈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਉ ਕੈ ਦਿਕ ਰਿਖ
 ॥ ਉ ਸਕਉ ਨਿਅਾਉ ਨ ਕਰਣੇ ਦੇਇ ॥ ਤੈ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਨੇ ਕਾਰ ਹੁ
 ਸਿਧੋ ਤੇ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਹੁਨੇ ਸਿਚਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅੰਤ ਰਿਗਾ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ॥ ਮਨੇ ਨਿਅਾਈ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਉ ਕੈ ਦਿਕ ਰਿਛੋ ਤਿਅਾ ॥ ਤਿਨ ਜੀ ਵਹੁ ਕੀ ਇਹ ਦਸਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ
 ਜੋ ਮਾਇਆ ਸਿਤਹੁ ਕਉ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇ ਸਰਬ ਜੀ ਵਹੁ ਕੇ ਵਰਤਣ ਮਹਿ ॥ ੧੨੦ ॥
 ਵਤੀ ਹੈ ॥ ਮਨੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਿਤਰ ਹੁ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਤੁ ਏਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ
 ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਲਗਾਵਣੀ ਨਾਂਗੇ ਕਉ ਪਟਕਰਿ ਦੇਵਣਾ ॥ ਭੂਖੇ ਕਉ ਭੋਜਨ

ਕਉ

ਦੇਵਲਾ ਰੋਗੀ ਕਾ ਅਉਖਸੁ ਕਰਣਾ ਮਨੇ ਸਿਤਾ ਮਾਇ ਅਕੈ ਦਤੇ ਮੁਕਤਿ
ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ੧੨੦॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਨੇ ਸਰਬ ਕਉ ਤਿਆ
ਗਿ ਕਰਿਏ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਉ ਗ੍ਰਹਿ ਲਕੀ ਆਹੈ॥ ਜੇ ਉਨ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਕਉ ਗੋਬਿੰ
ਦ ਹੀ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਅਵਰ ਪਦਾਰਥ ਉਨ ਕਉ ਸੁਖ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਤਾ॥ ਇਸੀ
ਨੀਮਿਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਕਉ ਗ੍ਰਹ ਲਕੀ ਆਹੈ॥ ਅਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਗਲ ਸਿਸਾ
ਰ ਕਉ ਤਿਆਗਿ ਕਰਿ ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕਉ ਗ੍ਰਹ ਲਕੀ ਆਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਕਹਿ ਆਹੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਓਭਗਤ ਨ ਕਉ ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ
ਲਾਹਿਓ॥ ੧੨੧॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਸਤਿ ਬੀਚਰਹੁ
ਪੀਦੀ ਪਕ ਪਸਾਣੁ ਲਗਾਇ॥ ਅਰੁ ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ ਆਹੈ॥

੬੦

ਪਦਾਰਥ

ਬੁਧੇ ਸੁਭਾ ਵਹੁ ਪੀਜੋ ਸੁਪਹੈ ॥ ਅਨਮੰਦਗਮਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਜ
 ਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਬਾਹਰਿ ਕਾਢਿ ਅਹੈ ॥ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਹਮਹਿ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਹਿਭੇ ਦਕਿ ਛਨਾਹੀ ॥ ਉਨ ਕੇ ਕਰਮ ਉਨ ਕੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇਖੰਤ
 ਕਾਘੇ ਨਹੀ ਖੰਡਹੀ ॥ ਜੈ ਸੇਸ੍ਵਰ ਵਨ ਕਾ ਭੂਖਨ ਨਹੀ ਸ੍ਵਰਨਹੀ ॥
 ॥ ਤੈ ਸੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰੁ ਬਰਨ ਕਹ ਲਮਾਤੈ ॥ ਅਰੁ ਹੈ ਓਹੁ ਪਰਮੇਸਰ
 ਰੂਪੁ ॥ ੧੨੩ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਤਜਨ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਦਾ ਅ
 ਪਸਮਹਿ ॥ ਮਲਿ ਬੈਠਤੇ ਹੈ ॥ ਮਲਿ ਕਰਿ ਬਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਜਾਗਤ ਅਰੁ ਸੇ
 ਵਤ ਸਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਉ ਪਦੇ ਸੁਪੜਤੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸ੍ਰੀਤਹੁ ਕਾਭੇ
 ਦੀਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸ੍ਰੀਤਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭੇਦੀਹੈ ॥ ਅਉਰ ਤੀਸਰੇ ਕੀ ਸਮਾਈ ਉਹਨ
 ਕੇ

੦

੬

ਹੀਪਈਜਾਤੀ॥ ੧੨੩॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ॥ ਕਿਸੀਬਾਦਿਸਾਹੁਗੋਬਿ
 ਦਲੋਕੁਸਾਬਿਮੇਲਾਜਾਇਕੀਆ॥ ਬਾਦਿਸਾਹੁਗੋਬਿਦਲੋਕਕੇਬਚਨਸੁ
 ਨਿਕਰਿਪ੍ਰਸਿਨਹੁਆ॥ ਫਿਰਿਕਹਿਆਜੇਜੀਕਛੁਤੁਮੁਸੇਵਾਕੀਆਗਿ
 ਆਮੁਝੇਕਰਹੁਤਮੇਸੇਵਾਕਰਉ॥ ਫਿਰਿਗੋਬਿਦਲੋਕਕਹਿਆਜੁਮ
 ਖੀਫਿਰਿਫਿਰਿਮੁਖਉਪਰਿਬੈਠਤੀਗੈ॥ ਇਸਕਉਬਰਜੇਜੇਮੁਖਉਪਰਿ
 ਨਬੈਠੇ॥ ਤਬਬਾਦਿਸਾਹੁਕਹਿਆਜੇਜੀਮਖੀਤਉਮੇਰਾਅਮੁਨਹੀਮਨ
 ਤੀ॥ ਕਛੁਤੁਮਅਉਰਆਗਿਆਕਰੋਸੇਸੇਵਾਕਰਉ॥ ਫਿਰਿਗੋਬਿਦਲੋ
 ਕਕਹਿਆਜੇਜਿਸਕਾਅਮੁਖੀਨਹੀਮਨਤੀਤਿਸਕਉਕਿਆਆਗਿਆ
 ਕਰਲੀਗੈ॥ ਤਤੇਉਸੀਕਉਆਗਿਆਕਰਹਿਗੇਜਿਸਕਾਅਮਰਚਉਰਾ

ਸੀਲਖੋਜੋਨਿਮਨਤੀਹੈ॥ਸਰਬਪਦਾਰਥਕਾਜੇਦਾਤਾਹੈਪ੍ਰਸਰਤਿਸੀ
 ਕੋਅਗਿਆਕਰਹਿਗੇ॥੧੨੮॥ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ਕਿਸੀਬਾਦੇਸਾ
 ਹਸਤਿਵੈਲਾਇਤਾਜੀਤੀਅੰਫੇਰਿਆਠਵੀਵੈਲਾਇਤਿਉਪਰਿਚੜ੍ਹਿਆ
 ॥ਤਬਅਠਵੀਵੈਲਾਇਤਿਵਾਲੇਬਾਦੇਸਾਹਉਉਕਹਿਭੋਜਿਆਜੋਤੈ
 ਬਾਹਰਿਕਾਮਵਾਸਤਉਸਭਸਾਧਿਆਹੈਪਰੁਪਰੁਕਾਮਵਾਸਨਹੀਸਾਧਿ
 ਆ॥ਦਾੜੀਤੇਰੀਤੇਰੇਮੁਖਉਪਰਿਹਸਤੀਹੈ॥ਅਉਇਉਕਹਤੀਹੈਜੋਮੇ
 ਰਾਤੇਗਾਬਾਦੇਸਾਹਕੀਖਾਤੀਉਪਰਿਹੈ॥ਅਰੁਬਾਦੇਸਾਹਸਿਉਸਦਾਮ
 ਵਾਸਰਹਤੀਹੈ॥ਬਾਦੇਸਾਹਕਾਕਹਿਆਨੈਕੁਭੀਨਹੀਮਨਤੀ॥ਬਾਦੇਸਾ
 ਕਹਤਾਹੈਦਾੜੀਮੇਰੀਕਾਲੀਰਹੇਅਰੁਮੈਧਿਕਾਣੇਸੁਪੈਦਹੋਤੀਜਾਤੀਹੈ॥

॥ ਲੋਕ ਬਾਦਸਾਹ ਕਉ ਬਹਾਦਰ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਮੈ ਤਉ ਇਨ ਕੀ ਬਹਾਦਰੀ
 ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਮਾਨਤੀ ॥ ਸੇ ਦਾ ਵੀ ਤੇ ਹੀ ਮੇ ਸੀ ਆ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇ ਜਉ ਤੈ ਪਰ
 ਕਾਮ ਵਾਸ ਨ ਹੀ ਸਾਧਿਆ ਤਉ ਬਾਹਰਿ ਕਾਮ ਵਾਸ ਸਾਧਿਆ ਕਾਮ ਨ ਹੀ ਆ
 ਵਤਾ ॥ ਜਿਉ ਕਾਰਿ ਦਾ ਵੀ ਤੇ ਹੀ ਤੇ ਰਾ ਕਹਿ ਆਨ ਹੀ ਮਾਨਤੀ ਤੈ ਸੇ ਮੁਤਭੀ ਤੇ ਰਾ
 ਕਹਿ ਆ ਕਛੁ ਨ ਮਾਨੈ ਗੀ ॥ ਜਬ ਤੂੰ ਹੀ ਮਰਿ ਗਇ ਆਤ ਬਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਆ
 ਤੇ ਹੀ ਆ ਕੇ ਸਕਾਮ ਆਵਹਿ ਗੀ ਆ ॥ ਇਹ ਸਨੇ ਹਾਸੁਣ ਕਾਰਿ ਬਾਦਿ ਸਾਹੁ
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਆ ॥ ਕਹਣੇ ਲਗਾ ਉਸ ਬਾਦਸਾਹ ਮੇਰੇ ਕਉ ਸਾਚ ਕਹਿ ਆ ਹੈ
 ॥ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨੀਮਤ ਮੇਜਤ ਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਲੀਨੀ ਆ ਹੈ ਸੇ
 ਸਰੀਰ ਤਉ ਛਿਨ ਭੀ ਗਰਬੁ ਪੂਰੇ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸਾਹਤਿ ਪਲ ਪਲ ਮਹਿ ਨਿ

ਬਲ ਅਗਬਿਧੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਤੋਮੇ ਅਉਰ ਚਾਵੀ ਰਹਾਈ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਅਪਨੇ
 ਆਪ ਉਪਰਿ ਦਿਸਾਇ ਪੜੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਕੀ ਦਿਸਾਇ ਅਪਨੇ ਮ
 ਨ ਕੇ ਸਮਝਾਵਨ ਉਪਰਿ ਪੜੀ ਹੈ ਤੇ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਸਮਝਾਵਨ ਤੇ ਅਲਸਾਇ ਗ
 ਏ ਹੈ॥ ੧੨੫॥ ਅਉਰ ਬਾਕਿ ਨਹੀਂ ਹੈ॥ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਿਤ ਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ
 ਭਉ ਅਧਿਕ ਹੀ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਖੋਟਾ
 ਜਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਮਤੁ ਹਮ ਸਿਉ ਕੋਈ ਓ
 ਹੁਕਮ ਹੋਇ ਜਾਇ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਨ ਭਾਵੈ। ਤਬ ਹਮ ਕਉ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾ
 ਹਮ ਰਿਛੋਈ ਨ ਮਿਲੈ ਗੀ। ਇਸੀ ਕਾਰਿ ਸਿਤ ਸਦਾ ਭਉ ਅਹਿ ਰਹ ਤੇ ਹੈ। ਉਨ ਸਿ
 ਉ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋ ਤੇ ਹੈ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਨ ਹੀ ਹੋ ਤੇ। ਪਰ ਭੀ ਭਉ ਇਤ ਕਾਰਿ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸਬ

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥਿ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਤਉ ਨ ਹਮਾਰੇ ਕਛੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਾਮੋ ਲੁਪੈ ਗਾਨ
 ਹਮਾਰੀ ਕਛੁ ਸਾਮਣ ਕਾਮੋ ਲੁਪੈ ਗਾ ਜੇਹਾ ਸੁਕ੍ਰਤ ਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਪਨੀ ਬੁ
 ਝਿਅਨ ਸਾਗ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭਾਵੈ ਤਉ ਇਉ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ। ਐਸੀ ਸਾਮਣ ਜੇ
 ਸਿਤ ਜਨ ਹੁਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਹੈ ਉਨ ਕੋ ਅਹਿਕਾਰ ਕਾ ਫਰਨ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੀ ਫਰਤ
 ॥ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਅਪੁਨੀ ਠਉ ਵਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਆ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਰੁ ਰੁਦਨ
 ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਲੇਖਾ ਨ ਹੀ ਕਰਣਾ। ਹ
 ਮਸਾ ਸਿਸਾ ਸਿਭੁ ਲੇਹੁ ਏਹੈ। ਅਪਨੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਕਾ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰਿ ਅੰਗੁਰਾ
 ਖਣਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਸਿਤ ਸਦਾ ਭਉ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਕਰਿ ਆਸਿਤ ਹੁਪ ਖੀਕ
 ਉਭਉ ਬਾਜ ਕਾ ਮਿਰਗ ਕਉ ਭਉ ਸੀ। ਗਛੁ ਸਿਤ ਕੋ ਭਉ ਰਾਮ ਕਾਰਤੀ ਅਤੈ ਤੈ

੬੩
 ਕਰਿ

ਸਕ੍ਰਿਤ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਣੈ

੮੧। ੧੨੬। ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ ਹੈ। ਕਿਸੀਸਾਧਸਿਉਸਾਧਪੁਛਿਆਜੇਸੀਤਹੁਕੇ
 ੫ ਬਚਨਪੜ੍ਹਤੇਹੈਬਹੁੜਿਸੁਣਤੇਹੈਸਮਝਤੇਹੈਪੁਰਹਿਰਦੇਕਉਕਿਛੁਅਸੁਰਨਹੈ
 ੩੧। ਸੇਕਿਸਠਮਿਤਹਿਰਦੇਕਉਅਸੁਰਨਹੀਹਿਤ। ਤਬਸਾਧਉਤਰੁਦੀਆਜੇ
 ਇਹਪ੍ਰਸਨਕੇਤੀਨਿਉਤਰਹੈ। ਸੇਤੁਮਉਤਰੁਸੁਨਹੁਪਹਿਲਾਉਤਰੁਇਹੁ ਹੈ। ਆ
 ਨਮੋਹਰੁਪੀਰੋਗਾਜੀਵਹੁਉਪਰਿਪ੍ਰਬਲਪੜ੍ਹਹੈ। ਰੋਗਕੀਪ੍ਰਬਲਾਈਕਰਿਕੈ
 ਸੀਤਹੁਕੇਬਚਨਹੁਰੁਪੀਅਉਖਦੁਅਸੁਰਨਹੀਕਰਤਾ। ਜੈਸੇਜਿਸਕਉਛਰ
 ਦੁਰੋਗਹੋਤਾਹੈਸੋਅਉਖਦੁਸਭਉਕਲੇਦਕਰਿਡਾਰਤਾਹੈ। ਅਉਖਦੁਅੰਤ
 ਰਿਠਹਰੇਤਬਹੀਅਸੁਰਕਰੇਕਿਉ। ਤੈਸੇਮਨਉਪਰਿਮਨਮੋਹਿਰੁਪੀਰੋਗਪ੍ਰ
 ਬਲਪੜ੍ਹਹੁਆਹੈ। ਇਸੀਨਮਿਤਸੀਤਹੁਕੇਬਚਨਹੁਰੁਪੀਅਉਖਧਅਸ

ਰਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ੧॥ ਦੂਜਾ ਉਤਰ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁ ਸਦਾ ਤਿਹੁ ਤਾਪੁ ਕਰਿ ਤਪਤਾ
 ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਕਰਿ ਕੇਤ ਪਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਆਧਿ ਕਹੀਐ
 ਅੰਤ ਰਿਕੀ ਪੀੜਾ ॥ ਬਿਆਧ ਕਹੀਐ ਸਹੀ ਰਕੇ ਭੋਗਾ ॥ ਉਪਾਧਿ ਕਹੀਐ ਬਿਉ
 ਹਰ ਅਰਧਿਯੋ ॥ ਸੋ ਇਨ ਤੀਨ ਤਾਪੁ ਕਰਿ ਕੇ ਸਦਾ ਜੀਉ ਘੇਰਿਆ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥
 ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਭੀ ਇਨ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟਤਾ ॥ ਕਬਹੂੰ ਚਿੰਤਾ ਅਹਿ ਮਗਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਬਹੂੰ
 ਸਹੀ ਰਹੁ ਕੇ ਰੋਗੁ ਅਹਿ ਅਵਰਿ ਅਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਕਬਹੂੰ ਬਾਹਰਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਅਹਿ
 ਅਰੁ ਧੀਧਿ ਆਮਹਿ ਘੇਰਿਆ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਬਚਨੁ ਹੁਪੀ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਅਚ ਵਣ ਕਾ ਵੇਲੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ॥ ੨॥ ਤੀਸਰਾ ਉਤਰ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ
 ਸਿਤਹੁ ਕਾ ਬਚਨੁ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਕਾਢਿ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਅਗ

ਇਹ ਜੋ ਇਹ ਵਚਨੁ ਕਿ ਸੀ ਬੁਧਵਾਨ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਹੁ ਗਾ ਜੋ ਮੋ ਕਉ ਭੀ ਬੁਧਵਾ
 ਨੁ ਜਾਨਹਿ ਗੇ॥ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਬਚਨੁ ਨ ਲਾਇ ਆਬਾਹਿਰਿ ਕਾ ਛੇਈ ਆ
 ॥ ਜੇ ਸੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਭੋਜਨੁ ਭਿਛਕੁ ਕਉ ਦੇਵੈ ਅਤੇ ਭਿਛਕੁ ਬਗਲੀ ਮਹਿ ਰ
 ਹੇਵੈ॥ ਤਬ ਉਸ ਭੋਜਨ ਕਾ ਓਹੁ ਸੁਖੁ ਸੁਆਦਿ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵੈ॥ ਜਬ ਖਾਇ ਲੇਵੈ
 ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸੁਆਦਿ ਪਾਵੈ ਕਿਉ॥ ਸੋ ਬਚਨੁ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਨ ਲਗਾ
 ਇਆ॥ ਇਸੀ ਨੀਮਤਿ ਬਚਨੁ ਅਸਰੁ ਨ ਹੀ ਕੀਤਾ॥ ੧੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ
 ਉਹੁ॥ ਕੋਈ ਸਾਧਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਥਾ॥ ਜੁਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰ ਮੋ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹਿ॥ ਬਾਰੇ ਬਾਹਿਰਿ ਹੀ ਕਹੇ ਸੇ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹਿ॥ ਫਿ
 ਰਿਉ ਸਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਲੀ ਹੁਈ॥ ਜੁ ਜੇ ਸੇ ਤੂੰ ਬੇਨਤੀ ਆਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦਰਸ

ਨਮਾਂਗਤਾਹੈ। ਤੈਸੇ ਸਾਰਾ ਸੀਸਾ ਰੁਦਰਸਨੁ ਮਾਂਗਤਾਹੈ। ਪਰੁ ਮੈ ਦਰਸਨੁ ਆਪਣਾ
 ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਤਾ। ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਆਪਣਾ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਤੇ ਹੈਂ। ਅਰੁ
 ਫੋਕੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹਿ। ਸੇ ਦਰ
 ਸਨੁ ਮੇਰਾ ਤਬ ਹੋਵੈ ਗਾਜ ਬਾਘ ਆਪਣਾ ਆਪਣੇ ਫਿਕੀ ਨਿਆਈ ਪਤਿਗੁ ਵਤ ਮੇ
 ਰੇ ਉਪਰਿ ਜਲਾਵਹੁਗੇ। ਤਬ ਹੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਬਾਤ ਹਸਿ ਉਦਰਸਨੁ ਨ
 ਹੀ ਹੋਤਾ। ਜੈ ਸੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਨਤੁ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਬਹੁਤ ਪਿਲਾ
 ਵਣੇ। ਨਤੁ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਬੇਦ ਪੜਾਵਣੇ। ਪਿਲਾਵਣੇ ਕਹੀਐ ਜੇ ਜ਼ਰੀਆ
 ਤੂੰ ਜੇ ਜ਼ਰੀਆ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। **੧੨੮। ਅਉਰ ਬਹੁਤ ਦਿਹੈ।** ਕਿ
 ਸੀ ਸਾਧਸਿਉ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕੈਸਾ ਹੈ। ਤਬ

ਤੂੰ ਜੇ ਜ਼ਰੀਆ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।

ਸਾਧਉਤ੍ਰਦੀਆ ਜੈਸੈ ਸਾਧ ਦਰਬਹੈ ਤੈਸਾ ਤਿਸ ਕਾ ਮਹਤਮ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਮਹਦੁਰਲੰਭ ਹੈ। ਤਿਸ ਦੁਲੰਭ ਤੇ ਪਰਮ ਦੁਲੰਭ ਹੈ। ਜਿਉ ਕੋ ਦਿਸੀ
ਸਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਉਪਰਹੁ ਵਾਰਿ ਦੀਜੀ ਅਹਿ। ਅਰੁ ਦਰਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੈ। ਤਬ ਇਉ ਜਾਨੀਐ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਮੁਢ ਤਿਹਾ ਥਿਆਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਰਸ
ਨੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੀਤਹੁ ਕਉ ਤਬ ਹੀ ਹੁਈ ਹੈ। ਜਬ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਉਨਹੁ ਨੇੜਿ
ਕੀਨਿ ਆਈ ਰਹਿ ਦੀਆ ਹੈ। ਜਬ ਸੀਤਹੁ ਪਾਸਿ ਉਦੇ ਅਸਤਿ ਕਾਰਜੁ ਹੁਆ।
। ਤਬ ਭੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਦੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੀਮਤਿ। ਅਰੁ ਜਉ
ਸੀਤਹੁ ਪਾਸਿ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਹੁਆ ਏਕੋ ਸਰੀਰ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਬ ਭੀ ਸਰੀਰ ਕੇ ਦੇਵਣੇ
ਮਹਿ ਛੀਲ ਨਹੀ ਕੀਨੀ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਉਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੇਵਣ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਾਉ

ਕੀਨੀਹੈ। ਜੇਉਨਕੈਪਾਸਿਜੋਕੁਛੁਥਾਸੇਤਉਉਨਹੁਨੇਵਾਰਿਦੀਆਕਿਉ। ਤਤੇਉ
 ਨਕਉਦਰਸਨੁਦੀਆ। ਅਰੁਜੀਉਏਕਸੀਸਦੇਵਟੇਮਹਿਭੀਛੀਲਪੜਾਕਰ
 ਤਾਹੈ। ਤਬਉਨਕਉਦਰਸਨੁਕਿਉਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇ। ਏਕਸੀਸਦੇਵਟੇਕੀ
 ਤਉਛੀਲਸਿਤਹੁਕਛੁਨਹੀਕੀਨੀ। ਜੇਸੇਪੀਪਭਗਤਿਸਮੁੰਦਮਹਿਛਾਲਿਆਰ
 ਪੜਾ। ੧੨੯॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਇਕੁਸਾਧੁਤ੍ਰਿਹੁਚਹੁਮਨੁਖਹੁਸਾਥਿ
 ਮਿਲਿਆਚਲਿਆਜਾਤਾਥਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਕਛੁਸ੍ਰਨੁਲਧਾ। ਸ੍ਰਨਕੇਸਾ
 ਥਿਏਕੁਕਾਗਦੁਭੀਲਧਾ। ਉਸਕਾਗਤਉਪਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਾਮਲਿਆਹੁਆ
 ਥਾ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਸ੍ਰਨੁਬਾਦਿਆ। ਸਿਤਕਉਭੀਸ੍ਰਨਕਾਬਾਟਦੇਵਟੇਲਗੇ।
 ॥ ਤਬਸਿਤਕਹਿਆਮੇਸ੍ਰਨਨਹੀਲੇਤਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਨਾਮਵਲਾਕਾਗਤੁਹੈ

ਆ

ਸੋਮੋਹਕਉਦੇਵਹੁ। ਤਬਉਨਹੁਨੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਨਾਮਵਾਲਾਕਾਗਤੁਸੀਤਕਉ
ਦੀਅਤੇਸ੍ਵਰਨਾਪਸਮਹਿਬਾਂਟਲੀਆਫੇਰਿਰੈਨਕਉਸੀਤਸੀਤਸਾਥਸੁਪ
ਨੇਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਮੇਲਾਕੀਆਕਹਿਆਹੇਸੀਤਜੀਤੈਮੇਰਨਾਮਪਿਆਰਕੀਆ
ਹੈ। ਅਤੇਸ੍ਵਰਨਪਿਆਰਨਹੀਕੀਆਸੋਤਿਸਕੇਬਦਲੇਮੇਤੇਰੇਕਉਪਿਆਰ
ਕੀਆਹੈਤੁਝੈਵਧਾਈਹੋਵੈ। ੧੩੦॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹਹੈ। ਜਬਮਾਇਆ
ਵਨਹੁਸਾਥਿਮਿਲੀਮੇਤਬਬੇਪ੍ਰਵਾਹੁਹੋਇਕਰਿਮਿਲੀਐ। ਮਾਇਅਕੀਚ
ਹਵਾਲਾਨਹੋਇਮਿਲੀਐ। ਕਾਹੇਤੇਜਬਮਾਇਆਵਨਹੁਸਾਥਿਮਾਇਆਕੀ
ਚਾਹਵਾਲਾਹੋਇਮਿਲਤਾਹੈ। ਤਬਮਾਇਆਕਉਓਹਿਅਗੈਸਤਿਪਦਾਰਥਜਾ
ਨਤੇਹੈ। ਫਿਰਿਉਨਸਿਉਮਿਲਿਕਰਿ। ਅਤਿਕਰਿਮਾਇਆਕੀਸਤਾਉਨਕੇਹਿ

ਰਦੇ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਸੀ ਗੀ ਨਾ ਹੋਇ ਮਿਲੀ ਐ। ਸ
 ਤਿਸੀ ਗੀ ਹੋਇ ਮਿਲੀ ਐ। ੧੩੧। ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਸੀਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਮਿ
 ਲੀ ਐ ਤਬ ਦੀਨ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਮਿਲੀ ਐ। ਸੇਵਕ ਤਬ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਦੀਨ ਅ
 ਧੀਨ ਹੋਇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਕ ਜੇ ਸੀਤ ਹੁਪਾਸ ਹੁਹਿ ਧਨੁ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਅਪਨੀ
 ਸੇਵਕੀ ਕਰਿ ਕੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਸੀਤ ਹੁਕਾਰਿ ਦਾਜੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਚਿਰਿਆਵਤਾ
 ਹੈ। ਸੁਸੇਵਕੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਹਜੇ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨਿ ਸਹਜੇ ਜਲੁ
 ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਛਰੂ ਕਉ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਗਊ ਸਹਜੇ ਦੂਧ ਸੁਵਿਆਵਤੀ ਹੈ।
 ੧੩੨। ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਜਿਨ ਹੁਪੁਰਖ ਹੁਸੀਤ ਹੁਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲੀਨੀ
 ਹੈ। ਤਿਨ ਹੁਨੇ ਸਰਬਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲੀਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਦੁਤੀਏ ਤੀਏ ਚੰਦ੍ਰਮਾ

ਮੇਜਬਤ ਕੀ ਪ੍ਰਸ
ਨਤ

ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਸਤੁ ਪੁਰਨਾ ਸੀ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮੇ ਮਹਿ ਆਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿ
ਨਤਾ ਬੀ ਚੇ ਆਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਗੁਰ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਜੋ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸਿ
ਨਤਾ ਲੀਨੀ ਸੀ। ਤਬ ਸਰਬਤੁ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਬੀ ਚੇ ਆਈ॥ ੧੩੩॥ ਅਉਰ ਬਚ
ਨਇਹੁ ਹੈ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਪਚ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਖਜਨ ਚੀ ਹੈ। ਆਇ ਆਵਨ ਹੁ ਕੇ ਖ
ਜਨ ਚੀ ਜੋ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਗ੍ਰੀਓਨ ਕੇ ਖਜਨੇ ਕੀ ਆ ਕੁੰਜੀ ਆਂਗ ਖਤੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਉ
ਨ ਕੀ ਇਹੁ ਸਕਤੁ ਨ ਹੀ ਜੁ ਆਪ ਹੁ ਕਿ ਸੀ ਕਉ ਖਜਨਾ ਖਸਮ ਕੇ ਪੁਛੇ ਬਿਨ ਦੇ
ਦਹਿ। ਅਰੁ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਤਹੁ ਕਉ ਖਜਨੇ ਕਾ ਅਖਤੀ ਆਰ ਦੀ ਆਹੁ ਆ
ਹੈ। ਦੇਵ ਹਿਨ ਦੇਵ ਹਿ ਅਪਨੀ ਇਛਿ ਆ ਅਨੁਸਾਰ। ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਖਜ
ਨਾ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਹਵਾਲੇ ਹੁ ਆਹੈ॥ ੧੩੪॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ

ਰਕੇਜੀਵਹੈ॥ ਤਿਨਸਭਉਂਕਉਆਪਸਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਤਾਹੈ॥ ਸਰਬ
 ਤ੍ਰਜੀਵਹੁਕਾਪਤਾਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ॥ ਅਰੁਅਵਰਸਭਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਪੁਤਹੈ॥ ਤਾ
 ਤੇਸਰਬਤ੍ਰਜੀਵਆਪਸਮਹਿਭਾਈਹੁਏਕਿਉ॥ ਭਾਈਅਹੁਸਾਥਿਜੇਤੀਭ
 ਲਾਈਹੋਇਆਵੈਤੇਤੀਥੋਰੀਹੈ॥ ਪਸੁਪੰਖੀਮਨੁਖਕੀਨਾਵੈਤਦੇਵਤਾਸਰ
 ਬਕੇਭਲੇਵਾਛਲੇਵਾਲਾਹੋਵੈ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੁਇਹੁਸਨਬੰਧੁਬਹੁਤਸੁਭਨੀਕਹੈ॥
 ॥ ਇਸਸਨਬੰਧਤੇਅਵਰਸਨਬੰਧੁਅਗਿਆਨਕਾਹੈ॥ ਅਰੁਅਸਮਸ੍ਰਕਾ
 ਹੈ॥ ੧੩੫॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਕੋਈਸਾਧਸਾਥੀਰੈਨਖੜੇਇਕਰਿਭਜ
 ਨੁਕਰਤਾਥਾ॥ ਅਗੁਦਿਨਮਹਿਬ੍ਰਤੁਰਖਤਾਥਾ॥ ਸਰਬਤ੍ਰਆਰਥਲਾਉਸਕੀ
 ਉਭਿਹੀਬਿਤੀਤਹੁਈਥੀ॥ ਤਬਉਸਕਉਕਿਸੀਕਹਿਆ॥ ਈਹਤਸਕਰਹੁ

ਕਾਭਉਤਉਕੋਈਨਹੀ। ਤੁਸਾਰੀਰੈਨਿਖੜੋਤਾਕਿਉਰਹਤਹੈ। ਤਬਸਾਧਉ
 ਤਰਦੀਆ। ਜਿਸਤਸਕਰਕਾਮੇਰੇਕਉਭਉਹੈ। ਸੋਤਸਕਰਮਨਰੁਪੀਮੇਰੀ
 ਬੁਕਲਿਮਹਿਹੈ। ਉਸਕਹੀਅਵਰਠਉਤ੍ਰਸਿਉਨਹੀਅਵਣਾ। ਮੇਰੇਸੀਸਉ
 ਪਰਿਤਲਵਾਰਪੁਹੀਖੜਹੈ। ਜਬਮੇਉਸਤੇਅਚੇਤਹੋਵਹੁਗਾਤਬਹੀਮੇਰੇ
 ਕਉਮਾਰਿਲੇਵੈਗਾ। ਭੁਖਨੰਗਜਾਗਤਕਾਉਸਕਉਤ੍ਰਨਾਦੇਵਉਗਾ। ਤਬ
 ਮੇਰੇਕਉਕਿਸੀਉਸਾਸਥਾਨਿਬੋਚਿਆਵੈਜੋਕੋਟਿਜਤਨੁਹੁਕਰਿਕੋਭੀਮੁਕ
 ਤਿਨਾਹੋਵਉਗਾ। ੧੩੬॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹਹੈ॥ ਕਿਸੀਸਾਧਥੀਸਾਧਪੁਛਿ
 ਆਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਕਿਆਰੁਪੁਹੈ। ਅਰੁਜੀਵਕਾਕਿਆਰੁਪੁਹੈ। ਤਬਸਾਧ
 ਉਤਰਿਦੀਆ। ਜੈਸੇਕਰਮਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਹੈਤੇਸਾਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਰੁਪੁਹੈ। ਅਰੁਜੈ

ਸੇਕਰਮਜੀਵਕੇਹੈਤੈਸਾਰੂਪਜੀਵਕਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਇਕਕਰਮੁਇਹੁ
 ਹੈ। ਜੈਸੇਕਹਿਅਹੈਗੁਰੂਨਨਕਜੀ। ਧਿਆਇਨਨਕਪ੍ਰਮੇਸਰਹਿਜਿ
 ਨਿਦਿਤੀਜਿਦੁ। ਅਰੁਜੀਵਕਾਕਰਮੁਇਹੁਹੈ। ਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸਰਜਿਦੁਦੀ
 ਨੀਹੈ। ਤਿਸਸਿਉਬੇਮੁਖੁਰਹਤਾਹੈ। ਅੰਸੇਹੀਕਰਮਜੀਵਕੇਭੀਬਹੁਤੁਹੈ
 ਅਰੁਅੰਸੇਹੀਕਰਮਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਭੀਬਹੁਤੁਹੈ। ੧੩੭॥ ਅਉਰਬਚਨਇ
 ਹੁੰਦੀ॥ ਅਉਰਸਭਜਗਤੁਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਆਹੈ। ਏਕਸਿਤਉਤਪਤਿਕੀ
 ਏਹੁਏਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਜੇਸਿਤਹੁਮੇਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਨਿਵਾਸੁਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਿਤਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮਹੁਏਕਿਉ। ਸੋਪਾਰਬ੍ਰਹਮਉਤਪਤਿਕੀਆਹੁਅਨਹੀ। ਆਦਿਅੰਤ
 ਅਧਾਰਹੁੰਦੀ। ਸਕਬ੍ਰਹਮਤਾਪਤਾਹੈ। ਅਰੁਤਿਸਕਮਤਾਪਤਾਕੇਉਨ

੬੯

ਸਦ

ਸਰੂਪ

ਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਕਾਸਰੂਪਮਰੁਸਿਤਹੁਕਾਸਰੂਪਏਕੋਹੈ। ਜਬਕਾਪਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਹੈਤਬਕੇਸਿਤਹੈ॥ **ਦੋਹਰਾ**॥ ਪਉਨਪਾਨੀਜਬਨਹਿਹੁਤੇਨਹਿਹੋਤੇਧਰ
 ਨਿਅਕਾਸੁ। ਚੰਦਸੁਰਜਬਨਹਿਹੁਤੇਤਬਕਾਦਾਦੁਦਾਸੁ॥੧॥ ਪਦਮਾਪਰ
 ਮਸੁਚਉਕਰੀਇਤਨੇਦਿਨਕੀਵੇਹਿ। ਚੇਤਨੀਮਲਿਚੇਤਨਭਏਅਸਥਿਤ
 ਪਾਇਓਗੇ॥ **੧੩੮॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥** ਪ੍ਰੀਤਿਵਨਉਹੁਹੈਜਿਸਕਉ
 ਬ੍ਰਹਮਸਿਕਲਪਉਠਣਾਨਪਵੈ। ਅਰੁਜਬਕਬਹੁਉਠੇਭੀਤਉਮਿਟਾਇਛੋਰੇ
 ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੋਸਿਕਲਪਛੁਲਹੈ। ਅਰੁਕਰਮੁਛਲੁਹੈ। ਜਬਛੁਲਹੀਤੇਰਿਰਾ
 ਗੀਐਤਬਛਲਤਉਨਹੀਹੋਤੇਕਿਉ। ਅਰੁਜਉਭਲੇਕਰਮਕਾਸਿਕਲਪਉ
 ਠੇਤਬਉਹਕਰਮੁਤਰਤੁਕਰਿਛੋਰਣਾਪ੍ਰਵਨੁਹੈ॥ **੧੩੯॥ ਅਉਰਬਚਨੁ**

ਇਹੁ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਸੈ ਨਾਇ ਵੀ ਆ ਹੈ ਨਾ। ਮਨ ਇ ਵੀ ਆਂ ਸਿਉ ਮਿਲਿ ਕਰਿ
ਜੀਵ ਹੁਕੁ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਉ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਇ
ਵੀ ਆਂ ਕਉ ਅਪਨੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਇ ਵੀ ਆ ਮਨ ਕੀ ਆਗਿਆ
ਨਹੀ ਮਨ ਤੀ ਆ। ਫਿਰਿ ਇ ਵੀ ਆ ਬਿਨਾ ਮਨ ਭੀ ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਸਿਥਲ ਹੁ ਆਤ ਬਵਸਿ ਹੁ ਆ। **੧੪੦। ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ।** ਜੈ ਸੇ
ਭੋਗ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੋਗਤੇ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਭੋਗ ਮਨ ਮੁਖ ਭੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਗੁਰਮੁਖ
ਹੁਕੇ ਸਰੀਰ ਹੁ ਮਹਿ ਭੋਗੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕੇ ਸਰੀਰ
ਹੁ ਮਹਿ ਭੋਗ ਮਹੁ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੋਗੁ ਭੋਗ ਕਰਿ ਸੁਭ ਕਾਰਜੁ
ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਮਨ ਮੁਖ ਭੋਗੁ ਭੋਗ ਕਰਿ ਅਸੁਭ ਕਾਰਜ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਭੋਗ

੧੦
ਇਹੁ ਹੈ ਮਨ ਕੀ ਸੈ ਨਾਇ ਵੀ ਆ ਹੈ ਨਾ।
ਕਿ ਮਨ ਕੀ ਸੈ ਨਾਇ ਵੀ ਆ ਹੈ ਨਾ।

ਹੁਮੈ ਦੋਖ ਨਹੀ ਦੋਖ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕੇ ਹਿਰ ਦੇ ਮਹਿ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਉਹੀ ਘਾਸ ਗਰਧ
 ਬੁਖਾ ਵਤਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਘਾਸ ਹਰ ਨਖਾ ਵਤਾ ਹੈ। ਹਰ ਨਕੇ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਘਾਸੁ
 ਕਸਤੂਰੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਗਰਧ ਬਕੇ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਘਾਸੁ ਦੁਰਗੰਧ
 ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੧੪੧॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਭੋਗੁ ਜਗਤ ਭੋਗ
 ਤਾ ਹੈ। ਖਲ ਪਨਾਇਕਾ। ਤੈ ਸੇ ਭੋਗੁ ਸਿਤਭੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਜਗਤ ਕਉ ਭੋ
 ਗਾ ਹੁਕਾ ਕਰਮੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਤਹੁ ਕਉ ਕਰਮੁ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਕਾ
 ਹੇਤੇ ਜੋ ਜਗਤੁ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਿਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਿਤ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਤੇਰਹਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਸੁਖ ਹੁਕੀ ਆਸਨ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਅਰੁ ਦੁਖ ਹੁਕਾ ਤਿਆ
 ਗਨ ਹੀ ਕਰਤੇ। ਪ੍ਰਲਭ ਧਾਮਨ ਸਾਰੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈ॥ ੧੪੨॥ ਅਉ

ਰਬ ਚਲਾਇ ਰਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋ ਨਤਿ ਨ ਕਾਲੋ ਕੁਰਹਿ ਆਨਪੁ
 ਲੋ ਕੁਰਹਿ ਆ ॥ ਜੇ ਸੋ ਕਉ ਠਗ ਕੇ ਵਸਿ ਪਰਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭ ਕਿ
 ਛੁ ਖੋਰਿ ਆ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਨ ਕਾ ਅਤਮ ਧਰਮ ਸਭ ਖੋਇਆ
 ਗਇਆਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਨ ਕਉ ਸਦਾ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਅਭਿਲਾ
 ਖਾਰਹਤੀਹੈ ॥ ਜੇ ਸੋ ਗੀਖ ਮਰਤ ਮਹਿ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸ ਬਢਤੀਹੈ ॥ ਇ
 ਤ ਕਰਿ ਭੁੱਖ ਅਭਖ ਕਾ ਭੀ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਬਦਲਾ
 ਨਰ ਕੁਭੰ ਚਤਾਹੈ ॥ ੧੪੩ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨਾਇ ਰਹੈ ॥ ਜਬ ਕਛੁ ਜੀਉ ਬਿ
 ਖਿ ਅਹੁੰਤਿ ਆਗ ਕਰ ਦੇਲਾ ਗਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਮਨੁ ਕਹਤਾਹੈ ਅਜਿਤ ਉਖ
 ਇਹ ਚਾਇਲੇ ਇਕਾਲਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਦੇਈਏਗਾ ॥ ਮਨ ਕਉ ਜੇ ਬਿਖੈ ਭੋਗ

ਮੀਠੇ ਲਗਤੇ ਹੈ ਇਤਕ ਰਿਛ ਰਿਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ਤਬ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮਨ ਕਉ ਇਉ
 ਕਹਤੇ ਹੈ। ਹੇ ਮਨ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਜੇ ਕਲਉ ਪਰਿਭਾਰਤ ਹੈ। ਕਲਤ ਕਜਾਨਤ
 ਹੈ ਜੁ ਜੀਵਤਾ ਰਹੁਗਾ। ਸੇਤ ਉਸਰੀ ਰਕਾ ਬਿਸਾਸੁ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਪਈਤਾ। ਦੂ
 ਜਾਉਤ ਰੁਮਨ ਕਉ ਇਹ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਜੁਤ ਉਬਰਾਈ ਕਉ ਬੁਰਾਈ ਜਾਨੀ
 ਤਾ ਹੈ। ਮਤੁ ਕਾਲ ਬੁਰਾਈ ਹੀ ਸਾਥਿ ਮਿਲਿ ਜਾਈ। ਐ। ਤਤੇ ਸੁਭ ਕਾਰਜੁ
 ਆਜੁ ਆਜੁ ਹੀ ਕਰਲੇ ਵਲਾ ਪ੍ਰਵਾਨੁ ਹੈ। ੧੪੪। ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇਤਾ ਪਵਾਲ ਰੋਗੀ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ। ਅਧਿ ਬਿਆਧ ਉ
 ਪਾਧਿ ਕਰਿ ਸਦਾ ਤਪਤ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੇਰੋ ਗੁਰ ਕੇਤ ਪਕਾ ਅਉਖ ਧੁਬੈ
 ਦਹੁ ਪਾਸਿ ਹੈ। ਤੈ ਸੇਤੀ ਨਤਾ ਪਹੁ ਵਾਲੇ ਗਿਹਤੀ ਕਾ ਅਉਖ ਦੁਸਿਤ ਹੁਪਾਸ

ਸ

ਹੈ॥ ਉਸਕਉਇਹੁਅਉਖਦੁਦੇਤੇਹੈ॥ ਜੇਅਪਨਕਛੂਨਾਮਨੁਸਭਖੇਲਕ
 ਰਤੇਕਾਜਨੁ॥ ਜਗਤੁਅਡੰਬਰੁਸੁਪਨੁਪਛਨੁ॥ ਇਹੁਗੁਰਮੰਤ੍ਰਹਿਰਦੇਅ
 ਹਿਧਾਰਨਵਾਲਾਸੀਤਨੁਹੋਇਜਾਤਹੈ॥ ੧੪੫॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥
 ॥ ਜਿਨਕੀਅਰਦਾਸਿਪ੍ਰਮੇਸਰਅਰੋਸਦਾਲਗੀਹੁਈਹੈ॥ ਤਿਨਕਾਕਾਰ
 ਜੁਹੂਆਚਾਹੀਏ॥ ਜੈਸੇਜੇਨੀਤਿਆਪਨੇਮੁਦਈਉਪਰਿਫਿਰਿਆਈਹੈ
 ॥ ਤਿਸਕਉਨਿਆਉਪਲੇਪਇਆਚਾਹੀਏ॥ ਜੈਸੇਜੇਨਦੀਦਿਨੁਗਤਿ
 ਚਲਤੀਰਹਤੀਹੈਸੇਸੁੰਦਰਉਮਿਲੀਚਾਹੀਏ॥ ਜੈਸੇਕਹਿਆਹੈਕਬੀ
 ਰੀ॥ ਕਬੀਰਕੇਸੋਕੇਸੋਕੁਕੀਐਨਸੋਈਐਅਸਾਗ॥ ਰਤਿਦਿਵਸ
 ਕੇਕੁਕਨੇਕਬਹੁਕੇਸੁਨੈਪੁਕਾਗ॥ ੧੪੬॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਜੁਪੁ

ਰਖਇਕਿਤੋਇਕਰਿਖਮੇਸਰਕੇਆਗੈਬੇਨਤੀਕਰਤਾਹੈ। ਤਬਰੇਲੁਥੈ
 ਨਤੀਕਾਚਿਤ੍ਰਕੁਹੈ। ਜਬਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਬਿਰਹਿਕਰਿਕੈਅੰਨਜਲਕਾਤਿਅ
 ਗਕਰਿਦੇਤਾਹੈ। ਤਬਇਹੁਪ੍ਰਮਕਾਚਿਤ੍ਰਕੁਹੈ। ਜਬਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਸਿਮਰਨ
 ਬਿਨਾਇਕੁਸਾਸੁਭੀਬ੍ਰਿਬਨਹੀਗਵਾਵਤਾ। ਤਬਇਹੁਬੈਰਾਗਕਾਚਿਤ੍ਰ
 ਕੁਹੈ। ਅਰੁਜਬਮਨਬਚਕਰਮਸਰਬਕਾਭਲਾਚਹਲਵਾਲਾਹੋਤਾ
 ਹੈ। ਤਬਇਹੁਭਗਤਿਕਾਚਿਤ੍ਰਕੁਹੈ। ੧੪੭॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥
 ॥ ਜਗਿਆਸੀਕੇਦਸਲਛੁਣਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਤਉਦਇਆਵਾਨਹੋਤਾਹੈ।
 ॥ ਬਹੁਕ੍ਰਿਨਿਮਗੀਭੂਤਹੋਤਾਹੈ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਸਿਤਹੁਸਾਬਿਪਰਮਸਨੇਹਾ॥
 ॥ ਸਰਬਤ੍ਰਜੀਵਹੁਉਪਰਿਦਇਆਲਤਾ। ਬਹੁਕ੍ਰਿਨਿਹਦੀਭੀਹੋਤਾਹੈ

॥ ਫੇਰਿ ਸੀ ਸਾਰੀ ਆਸਾ ਥਿਅਕੁ ਆਣਾ ॥ ਇਸ ਤੀ ਚਿਰਿ ਨੇਤ੍ਰ ਭਰਿਨ
 ਦੇਖਣਾ ॥ ਪਾਂਚ ਬਿਖਿਅਹੁ ਤੇ ਬੈਰਾਗਾ ॥ ਓਦਰ ਭਰਨ ਖਾਵਣਾ ॥ ਇਕੈ
 ਤਬੈ ਠਿਕ ਰਿਹੈ ਵਣਾ ਅਰਜਾਗਣਾ ॥ ਇਹ ਦਸ ਲਛਣ ਜਗਿਆਸੀ
 ਅਕੇਹੈ ॥ ੧੪੮ ॥ **ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ** ॥ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਭਿਮਾਸਕ
 ਰਿਕੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕਉ ਸਰੀਰੁ ਮਾਨਿ ਰਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਚਿਤਿ ਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾ
 ਸਕ ਰਿਕੈ ਅਪਨਾ ਚਿਦਵਪੁ ਮਾਨਿ ਲੈਵੈਗਾ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਜਬ ਜੁਵਾ ਆ
 ਵਤੀਹੈ ॥ ਤਬ ਬਾਲ ਪਨੁ ਛਪ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਬਿਧ ਪਣਾ ਆਵਤਾ
 ਹੈ ॥ ਤਬ ਜੁਵਾ ਛਪਿ ਜਾਤੀਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਜਬ ਚਿਤਿ ਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਸੁ ਪਰਪ
 ਕੁ ਹੋਇਗਾ ॥ ਰੁਬ ਸਰੀਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਸੁ ਲੀਨਤਾ ਪਾਇ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੧੪੯

ਅਉਰ ਬਚਨਾਇ ਹੈ॥ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਇਕ ਤਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬਨਾਇਆ
 ਹੈ॥ ਤਿਸ ਮਹਿ ਆਇਆ ਰੂਪੀ ਚਿਕਤ੍ਰਿ ਹੈ॥ ਚਿਤੰਨ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਮਹਿ ਕਵ
 ਲੁ ਹੈ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰੂਪ ਕਾ ਆਇਆ ਰੂਪੀ ਚਿਕਤ੍ਰਿ ਸਾਥ
 ਪਿਆਰ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਚਿਤੰਨ ਕਵਲੁ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸ
 ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਕਛੁ ਨਹੀ॥ ੧੫॥ ਅਉਰ ਬਚਨਾਇ ਹੈ॥ ਸੁਭ ਕਰਮ
 ਹੁਕਾ ਚੋਰੁ ਏਕੁ ਹੈ॥ ਜਬ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਏਕੁ ਸਾਥਿ ਮਿਲਿਆ
 ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕਾ ਮੋਲੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਪੜਤਾ॥ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮੁ ਹੁਕ
 ਓ ਏਕੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਅੰਧੇ ਕਾ ਆਦਾਸੁ ਅਨਖਾਇ
 ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਗਉ ਕਾ ਦੂਧ ਬਛੁਰੁ ਧੁਪ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਗਉ ਵਾਲੇ ਕੇ

ਹਾਥਿ ਦੂਪ ਕਛੂ ਨਹੀ ਲਾਗਤਾ। ਤੈਸੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੁਕ ਉਦਿ ਭਖਾਇ ਜਾ
 ਤਾਹੈ। ੧੫੧॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਸਹੀਰ ਕੀ ਗਤਿ ਮਹਾਂ ਛਿਨ ਭੰਗ
 ਰੂਪ ਹੈ ਰੂਈ ਕੇ ਬੋਝੇ ਵਤ ਪੋਲੈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੀਪ ਕਰੀ ਨਿਆਈ ਸਾਹੁ ਦਿਤਿ
 ਆਂ ਬੁਝਿ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅੰਧੇ ਸੇਛਿ ਨ ਭੰਗ ਹਸਿ ਉਜਿਨ ਹੁ ਪੁਰਖ ਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ
 ਇਲੀ ਆਹੈ। ਤੀਖਨ ਬੁਝਿ ਵਾਨ ਉਹੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਵਿਜਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਕਰਿ ਕੋਨ ਗਰਬ ਆਰਗੁ ਦੇਖਿ ਲੇਵੈ। ਫਿਰ ਮਾਰਗਿ ਮਾਰਗਿ ਤੁਰ ਕੈਨ
 ਗਰਜਾਇ ਪਹੁਚੈ। ਤਉ ਇਹੁ ਭੀ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ। ਪਰ ਛਿਨ ਭੰਗ ਰਸ
 ਹੀ ਗਸਿ ਉਪ੍ਰਮੇਸਰ ਲੇਵਨ ਬਰਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ। ੧੫੨॥ ਅਉਰ ਬਚ
 ਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇਤੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਦਾਰਥ ਹੋ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਭ੍ਰਮ ਆਤ੍ਰ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ

ਪਾਇ

ਫੁਰਤੇ । ਤੈਸੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਜੀਰਮਾ ਮਾਤ੍ਰੇ ।

ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਭ੍ਰਮਾ ਮਾਤ੍ਰੇ ਹੈ । ਭ੍ਰਮਾ ਮਾਤ੍ਰਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ । ਜੋ ਅਨ
ਉਪਜੇ ਹੀ ਦਿਸਦਿ ਪੜੇ ਆਵਤੇ ਹੈ । ਜਬ ਸੁਪਨ ਮਹਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸੁਪਨ
ਪਦਾਰਥ ਸਤਿ ਮਾਨਤਾ ਹੈ । ਜੈਸੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮਹਿ ਜਤਿ
ਜਨਤਾ ਹੈ । ਜਬ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਉਦੇ ਹੋਇ ਗੀ । ਤਬ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਪਦ
ਰਥ ਅਸਤਿ ਭਾਸਹਿ ਗੇ । ਜੈਸੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਮਹਿ ਸੁਪਨ ਪਦਾਰਥ ਅਸਤਿ ਭਾ
ਸਤੇ ਹੈ । ਤੈਸੇ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕਰਿ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਅਸਤਿ ਭਾਸਹਿ
ਗੇ । ਸੋ ਪਦਾਰਥ ਕਉ ਭ੍ਰਮਾ ਮਾਤ੍ਰਾ ਮਾਨਣਾ ਗਿਆਨ ਜਾਗ੍ਰਤ ਇਹੀ ਹੈ । ਜ
ਬ ਉਸ ਕਉ ਦਿਸਦਿ ਭੀ ਆਵਤੇ ਹੈ ਤਉ ਭੀ ਮ੍ਰਗ ਜਲ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਾਨ
ਤਾ ਹੈ । ੧੫੩ । ਅਉਰ ਖਚਨ ਇਹ ਹੈ । ਕਿਸੀ ਸਾਧਕੀ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਕੀ

ਨੀਥੀ। ਤੁਥਸਾਧਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕਾਰਿਕਹਿਆ। ਜੁ ਤੈਹਮਾਰੀਬਹੁਤਸੇਵਾ
 ਕੀਨੀਹੈ। ਤਾਤੇਤੇਰੇਕਉਹਮਇਕੁਗੁਰਮੰਤ੍ਰਦੇਤੇਹੈ। ਤੈਰਿਦੇਮਹਿਰਾਖਣ
 ਲਾਭਦਾਇਕਹੋਇਗਾ। ਸੋਗੁਰਮੰਤ੍ਰਇਹੁਹੈਤੇਰਾਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਸਹਾਈ
 ਕਉਨਹੀ। ਤਾਂਤੇਗੋਬਿੰਦਹੀਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰਣੀ। ਇਹੁਜੁਤੇਰਾਮਨੁਹੈ
 ਅਰੁਤੇਰੇਸਾਸਹੈ। ਇਹੁਦੇਨੋਅਮੋਲਕੁਮੋਤੀਹੈ। ਇਨਅਮੋਲਕੁਮੋਤੀ
 ਅਹੁਕਾਗਾਹਕੁਗੋਬਿੰਦੁਹੈ। ਗਾਹਕੁਓਹੁਕਹੀਤਾਹੈਜੋਜਿਸਕਉਪਦਰ
 ਥਦੇਈ। ਅੇਅਰਅਗੇਤੇਬਦਲਾਪੁਰਾਦੇਇ। ਓਹੁਗਾਹਕੁਨਹੀਕਹੀਤ
 ਜੋਮੁਲਤੇਖੋਹਿਲੇਵੈ। ਤੈਸੇਸੀਸਾਰੀਅਕਰਿਜਬਮਨਅਰੁਸਾਸਦੇਵਹਿ
 ਗਾ। ਤੁਥਓਹਮੁਲਤੇਖੋਹਲੇਵਣੇਵਲੇਹੈ। ਬਦਲਾਕਛੁਨਾਦੇਵਹਿਗੇ।

ਅਰੁਜਬਤੈਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉਮਨੰਅਰੁਸਾਸਦੀਏਤਬਤੇਰੇਕਉਅਪਨਾਪ
ਰਮਨੀਦੁਦੇਵੈਗਾਤਬਤੁਉਸਅਨੰਦਕੋਪਾਇਕਰਿਅਜਰਅਮਰੋ
ਇਜਾਵਹਿਗਾਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਿਸਦਾਸੁਖੀਰਹੈਗਾ॥ ੧੫੪॥ ਅਉਰਬ
ਚਨੁਇਹੈ॥ ਕਿਸੀਸਾਧਅਪਨੇਗੁਰਦੇਵਕਉਕਹਿਆਜੇਮੇਰਹਿਰਣ
ਰਾਮਤਕਰਣਕਉਹੋਤਹੈ॥ ਪਰਜਬਤੁਮਆਗਿਆਕੋਰੇਗੇਤਬਹੀਰਾਮ
ਤਕਰਉਗਾਤਬਗੁਰਦੇਵਕਹਿਆਰਾਮਤਤਉਅਪਨੇਹਿਰਦੇਆਹਿਕ
ਰਣੀਹੈ॥ ਅਉਰਰਾਮਤਲਾਭਦਾਇਕਕਉਨਾਹੀ॥ ਜੈਸੇਕਮਾਦੁਘਹਤੇ
ਗੀਨਹੋਇਗਇਆਹੈ॥ ਜਿਨਪਾਵਹੁਤੇਘਾਸਥਉਨਹੀਪਾਵਹੁਮਹਿੰਗੀ
ਨਭਉਆਹੈ॥ ਪਰਕਉਰਾਮਤਤਉਉਨਹੁਨੇਕੀਨੀਹੈਕਿਉਜੇਘਾਸਤੇ

ਗੰਨਾ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਉਸਨੇ ਅਪਣੇ ਅੰਤ ਹੁਕਰ ਲਹੀ ਮਹਿਰਾਂ ਮ
 ਤਕੀ ³ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹੀ ਗੰਨਾ ਤੁਸੁਖ ਦਾਇਕੁ ਹੈ। ਜੀ ਅਦਸਾ ਸਿਉ ਗੰਨਾ ਤਕ
 ਰਲੀ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਕਮਾ ਦਕੀ ਨਿਆਈ ਅੰਤ ਹੁਕਰ ਲਹੀ ਮਹਿਰਾਂ ਮ ਤਕਰ
 ਠੀਕ ਹੈ। ਅੰਤੁ ਬ੍ਰਹਮ ਦਸੁ ਕਾ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰ ਲਾ ਹੈ। ੧੫੫॥ ਅਉ ਬਚਨ ਇ
 ਹੁ ਹੈ। ਜੀ ਵਹੁ ਉਪਰਿ ਬਿਵਾਸਤਾ ਦਿਆਲੁ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਮਤਾ ਪਤਾ ਅਪਣੇ
 ਪੂਤ ਉਪਰਿ ਬਿਵਾਸਤਾ ਦਿਆਲੁ ਹੈ। ਐਸੀ ਬਾਤ ਬੁਝੈ ਗਾਤ ਬਇਉ ਜਾਨੈ
 ਗਾ। ਜੇਕਿ ਅਹੁਆ ਜਉ ਪਾਪੀ ਦਿਸਾ ਵਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਜਾਪੇ ਮੇਰੇ ਬੀਭੀ ਅ
 ਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਇਸ ਕਉ ਉਧਾਰਿ ਲੇਵੈ ਗਾ। ਉਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ਸਭ ਕੇ ਅਧ
 ਕਾਰੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਬਾਤਿ ਸਮਝ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੀ ਜੀ ਵਹੁ ਉਪਰਿ ਗਿਲਾਨ

੭੬

੩
ਪਰਮੇਸਰ

॥ ਉਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾ ॥
ਰਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੇ॥ ੧੫੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਗੁਲ ਅਰ ਕੰਡਾ ਏਕ ਹੀ ਬੁ
 ਟਾ ਗੁਲਾ ਬਹੀ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਨ ਭੀ ਅਰੁ ਅਉਗੁਨ ਭੀ ਏਕ ਪ੍ਰ
 ਮਾਤਮਾ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਗੁਨ ਕੇ ਬਿਹਾਰ ਮਹਿਲ ਗਾਇ
 ਆ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕਉ ਅਉਗੁਨ ਹੁਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ਮਹਿਲ ਗਾਇ ਅ
 ਹੈ॥ ਦੋਨੋ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਥਿਕੇ ਹੈ ਬਿਗਨਾ ਤਉ ਕਉ ਨਹੀ॥ ਬਹੁ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਭਾ
 ਵੈ ਤਉ ਇਉਂ ਕਰਿ ਰਹੇ॥ ਜੇ ਗੁਨ ਅਉਗੁਨ ਕਰਿ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅਉਗੁਨ ਗੁਨ
 ਕਰਿ ਰਹੇ॥ ਜਬ ਕਉ ਅਹਿਕਾਰੀ ਰਿਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਅਰੁ ਉਨ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਤ
 ਬਾਇਉ ਹੀ ਕਰਿ ਰਹੇ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਹਿਕਾਰੀ ਅਕੀਖੇ ਪਮਾਰਿ ਭੀ ਲੇਤਾ ਹੈ॥
 ਇਸੀ ਨੀਅਤਿ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਸੋ ਅਹਿਕਾਰ ਕੇ ਫੁਰਦੇ ਤੇ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਦੋਨੋ

ਕਉ ਆਦਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਗੁਨ ਵਾਲੇ ਕਉ ਭੀ ਅਰੁ ਅਉਗੁਨ ਵਾਲੇ ਕਉ ਭੀ।
 ॥ ਨਿਰਾਦਰੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ੧੫੭ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਪਿਤਾ
 ਅਰੁ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਨੋ ਮਿਲੇ ਇਸਨ ਕਉ ਗਏ। ਜਲ ਤੇ ਅਰਟ ਉਪਰਿ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਹਿ ਆਏ ਪਿਤਾ ਬਲਦ ਚ ਕਲੀ ਅਹੁ ਕੇ ਦੁਆਲੇ ਕਿਉ ਪੜ੍ਹੇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਹੈ। ਇ
 ਹੁ ਬਿਸਰਾਂ ਮੁਕਿ ਉਨਹੀ ਕਰਿ ਬੈਠਤੇ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਕਹਿ ਆਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬਲਦੁ
 ਕਹਿ ਦਾ ਬਿਸਮੁ ਕਰਣੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪਰ ਬਲਦੁ ਕੇ ਜੋਖਸਮ ਹੈ। ਸੋਇ
 ਨ ਕਉ ਬਿਸਮੁ ਕਰਣੇ ਨਹੀ ਦੇਤੇ। ਅਪਨੇ ਖਸਮ ਹੁਕੀ ਆਗਿ ਅਮਨ
 ਕਰਿ ਪੜ੍ਹੇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਜੀਵਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਨਹੁ ਕਹਿ ਰਦਾ ਮਨ ਬਚਕੁ ਮ
 ਅਪਨੀ ਕੁਲਾਈ ਕਉ ਚਾਹਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੀ ਪੁਕਾਰਿ ਮਉ ਸੀ ਕਰਮੁ ਕਰਹਿ

੩੩

॥ ਅਰੁ ਉਹੀ ਚਿਤ੍ਰ ਨੀ ਅੰਕ ਰਹਿ ਜੋ ਜਿਸ ਮਹਿ ਹਮਾਰੀ ਭਲਾਈ ਹੋਇ ॥
 ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਨੇਤ ਕਾ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਬੋਹੈ ॥ ਨੇਤ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਾਈ ਕ
 ਰਿ ਕੈ ਜਿਨ ਕਰਮ ਹੁਕੀ ਜੀਵੁ ਕਉ ਰੁਚਿ ਨਹੀ ॥ ਉਹੀ ਕਰਮ ਧਿਕੁ ਦੇਨੇ
 ਤਉ ਨ ਪਾਸ ਹੁਕਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਬਾਤ ਬੁਝਿ ਕਰਿ ਸੰਤ ਜਨ ਸਰਬ ਉ
 ਪਰਿ ਅਪਨਾ ਹਿਰਦਾ ਸੀਤਲ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਦੇਸੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਤੇ ॥ ਜੇ
 ਸੇ ਕਹਿ ਆਹੈ ਗੁਨ ਨ ਕਜੀ ॥ ਇਹੁ ਜਗਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਜਾਇ ਸੋਨੇ ਸੋ
 ਝੀ ਹੋਇ ॥ ਜਾਤਿ ਨ ਸਵਾਲਿ ਆਤਾ ਸਵਰਹਿ ਆਜਗਾਏ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ੧੫੮ ॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਬੂਝੈ ਤੈਸੀ ਤੈਸੀ ਦਸਾ ਹੈ ॥ ਬਾਰਕ ਕੀ ਜੋ

୨୮

五

ਛੁੜੁਝੁ ਝੁਝੇ ਦਸਾਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਛੁੜੁਝੁ ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਅਲਪ ਕਾਰਜ ਕੇ ਨੀਮ
 ਤਿ ਰੋਵਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਖੁਸ਼ਦੀ ਰਖੈ। ਦਸਾਭੀ ਤਿਨ ਕੀ ਦੀਰਘ
 ਹੈ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਕਿਸੀ ਪਦਾਰਥ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੀਤਖੇ ਦਵਾਨ ਨਹੀ ਹੋਤੇ।
 ॥ ਸੋ ਅਸੀ ਦਸਾ ਸੀਤਹੁ ਵਿਖੇ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
 ਲੇਤੇ ਹੈ। ਉਨ ਕੀ ਦਸਾਭੀ ਉਨ ਹੀ ਜੈ ਸੀ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁ
 ਗੰਧ ਲੇ ਕਾਰਿ ਬ੍ਰਿਛ ਭੀ ਚੰਦਨ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ। ॥ ੧੫੯ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਏਹੁ
 ਹੈ॥ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤਬ ਹੀ ਲਭਦਾਇ ਕਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰ
 ਬ ਕਹੋਤੀ ਹੈ। ਸੋ ਜੁਗਤਿ ਪੁਰ ਬਕਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸੇਵਕੀ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਾਹਿਬੁ
 ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਸਾਹਿਬੀ ਕਉ ਛੁੜੁਝੁਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਾਹਿਬੀ ਕਉ ਨਹੀ ਪਾ

ਵਤਾਸਾਹਿਬੀਲਾਇਕਸੇਸੇਵਕਹੋਤਾਹੈ। ਸੋਇਹੁਜੁਗਾਤਿਪੁਰਬਕਹੈ।
 ਆਪੁਮੇਸਰਨੇਤਾਇਸੀਪੁਕਾਰਿਰਖੀਹੁਈਹੈ। ਜਿਪੁਮੇਸਰਕੀਨੇਤਾਅਨਸਾ
 ਰਤੁਰਤਾਹੈਸੋਭੁਲਾਨਹੀਕਹੀਤਾ। ੧੬੦॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਉ
 ਜਿਉਜਗਿਆਸੀਸਿਤਜਨਹੁਕੇਹਿਰਦੇਕਾਭੇਦੀਹੋਤਾਹੈ। ਤਿਉਤਿਉਸੀਸਾਰ
 ਕੇਪਦਾਰਥਹੁਤੇਉਪਰਤੋਤਾਜਾਤਾਹੈ। ਅਤੇਜਿਉਜਿਉਅਸਥੂਲਤਾਤੇ
 ਤੂਟਤਾਜਾਤਾਹੈ। ਤਿਉਤਿਉਸੁਖਮੁਜੋਹੈਚਿਤੰਨੁਸੋਚਿਤੰਨੁਰੂਪਹੋਤਾਜਾਤਾ
 ਹੈ। ਸੋਜੇਤਾਅਕਚਹੈਸਰੀਰਥੀਆਦਿਲੇਕਰਿਸੋਸਭਅਸਥੂਲਹੈ। ਤਿ
 ਸਅਸਥੂਲਤਾਕੇਹਰਖਸੋਗਤੇਨਿਅਰੋਚਿਤੁਰਹਤਾਹੈ। ਪੁਮੇਸਰਕੇਮਾ
 ਰਗਿਆਹਿਜੇਸਿਤਚਲਤੇਹੈਸੋਇਸੀਚਾਲਕਾਰਿਕੈਚਲਤੇਹੈ। ੧੬੧॥ ਅ

ਭਰਬ ਚਨੁਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੀਵਹੁ ਉਪਰਿ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਪ੍ਰਬਲੁ ਹੈ ਉਤ
ਕਰਿ ਜੀਵਹੁ ਪਾਸਹੁ ਸਿਫ ਲੇਖਾ ਪਕਰਾਵਤੈ ਹੈ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਯੋਗੁ ਦਇਆ ਕ
ਰਤੈ ਹੈ ਤਬ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸੀਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੈ ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਸੀਤਹੁ ਕੀ ਸੀਗਤਿ ਹੁ
ਗਮਤਿ ਪਾਵਤੈ ਹੈ॥ ਤਿਸਹੁ ਗਮਤਿ ਕੇ ਬਲ ਕਰਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਕਠਿ
ਜੀਤਿ ਲੇਤੈ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖੁ ਹੁਕੇ ਭਜਨੁ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਖਾ ਹੋਤੈ ਹੈ॥
॥ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਰੂਪੀ ਜੋ ਪੰਖੇ ਰੂਪੈ ਤਿਸ ਖੇਤ ਮਹਿ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਨ ਹੀ ਕਰ
ਤੇ॥ **੧੬੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥** ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮ
ਹੁਕਉ ਕਹਿ ਆਜੇ ਤੁਮ ਕਉ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਠੀਕਰਨੀ ਕੇ ਭਾਸਤੈ ਹੈ ਕੇ ਜਾਗਤ ਕਾ
ਸੁਰਨੁ ਨੀਕਾ ਭਾਸਤੈ ਹੈ॥ ਤਬ ਪ੍ਰੀਤ ਵਨੁ ਹਉਤਰ ਦੀ ਆਜੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ

੭੯

ਸਿਉ

ਕਠੀਕਰ ਅਰਦੂਜੇ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਇਹ ਤਉਹ ਮਕਉ ਨੀਕੇ ਨਹੀ ਭਾਸਤੋ ॥ ਅ
 ਗਇਕ ਸੁਵਰਨ ਦੂਜਾ ਜਾਗਤ ਕਾ ਇਹ ਹਮਕਉ ਬਹੁਤ ਨੀਕਾ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥
 ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਕਹਿਆ ਤੁਮਕੁ ਰੁਕਹ ਤੋਹੋ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਠੀਕਰਨ ਸਵੈ
 ਤਰੁ ਪੁਆਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੁਮ ਈਆਇਆ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਇ ਤਕਰਿਤੁ ਮ
 ਕੁ ਰੁਕਹ ਤੋਹੋ ॥ ਤੁਮਕਉ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਠੀਕਰਨ ਸਤਿ ਭਾਸਤੋ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਾਗ
 ਤਕਾ ਸੁਵਰਨ ਜੁ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਅਸਥਿ ਰੁਪੁ ਸੋ ਤਿਸ ਕੈ ਸਾਥਿ ਤੁਮ ਈ ਪ੍ਰੀ
 ਤਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ੧੬੩ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੁ ਭਾਵੈ ਜੈਸਾ ਪਾਪੀ ਹੋ
 ਵੈ ਭੀ ਭਗਵੰਤ ਸਿਉ ਨਿਰਾਸਨ ਹੋਵੈ ॥ ਇਉਨ ਜਾਨੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਾਪੀਆ ਹੋ
 ਵਣੇ ਕੇ ਨਹੀ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਇਹ ਬਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਪਹੁ ਕਉ ਨਹੀ ਈਆ ਜੋ ਕਿ

ਜਬਹਿਰਦੇਮਹਿਸਾਚਾਦੈਗਗਉਤਪਤਹੋਤਾਹੈ
 ਵੈਨਜਾਵਹਿ। ਸ੍ਰਬਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਉਤਪਤਿਹੋਤੀਹੈ। ਤਿਜਪ੍ਰੀਤਿਕ
 ਰਿਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰੁਕ੍ਰਿਪਾਕਰਤਾਹੈਤਬਪਾਪਢੁਢੇਭੀਨਹੀਲਭਤੋ। ਜਬਅਪੀ
 ਨਹੋਇਕੈਸਰਨਿਪੜਤਾਹੈ। ਤਬਸਭਪਾਪਖਿਮਹੋਇਜਤੋਹੈ। ਜੈਸੇਜਬ
 ਸੁਰਜੁਉਦੇਹੋਤਾਹੈਤਬਰੈਨਿਢੁਢੀਭੀਨਹੀਲਭਤੀ। ਜੈਸੇਕਹਿਆਹੈਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਜੀ। ਘੋਰਦੁਖੀਅਨਿਕਹਤ੍ਰੇਜਨਮਦਾਰਿਦ੍ਰੀਮਯਾਬਿਖਾਦੀ॥
 ਮਿਟਿਤਸਗਲਸਿਮਰਿਤਹਰਿਨਾਮਨਾਨਕਜੈਸੇਪਾਵਕਕਾਸਟਭਜਮੰਕ
 ਰੋਤੀ॥ ੧੬੪॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕਹਤਾਹੈਹੇਮਨੁਖਜਉ
 ਤੇਰੀਪ੍ਰੀਤਿਮੇਰੇਵਿਖੇਕਛੁਨਹੀਤਉਭੀਮੇਤੇਰੇਕਉਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਸੁਖੀ
 ਰਾਖਤਾਹੈ। ਪਰਜਬਤ੍ਰੇਮੇਰੇਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰਹਿਗਾਤਬਤੇਰੇਕਉਉਹਪ

ਦਰਬਦੇਵਉਗਾਜਿਨਕਾਬਿਨਸਕਬਹੁਨਹੋਇੰਗਜਿਨਸਿਤਹੁਮੇਰੇ
 ਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕੀਨੀਹੈਤਿਨਕਉਮੈਅਪਨੇਅਬਿਨਸੀਨਗਰਮੇਬਸਾ
 ਇਆਹੈ।ਨਉਹਾਂਜਨਮੁਹੈਨਮ੍ਰਿਤਹੈਨਆਵਣਹੈਨਜਾਣਹੈਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ
 ਹੀਕਰਿਕੈਸਭਤ੍ਰਿਪਤਿਹੈ।ਅਰੁਸੁਖੀਬਸਤੇਹੈ॥੧੬੫॥ਅਉਰਬਚ
 ਨਇਹੁਹੈ॥ਸੁਭਕਰਮਦੁਜੈਸਾਸਹਾਇਕਇਸਜੀਵਕਾਕਉਨਹੀ॥ਅ
 ਪਨੇਪੁਰਖਚਬਜੈਸਾਸੁਖਦਾਇਕਕਉਨਹੀ॥ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਜੈਸਾਮਤਲਾ
 ਇਕਕਉਨਹੀ॥ਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੁਜੈਸਾਸੰਤਪਾਇਕਕਉਨਹੀ॥ਗੁਰਦੇ
 ਵਜੈਸਾਮਤਾਪਿਤਾਨਿਰਮਾਇਕਕਉਨਹੀ॥੧੬੬॥ਅਉਰਬਚਨਇ
 ਹੁਹੈ॥ਪਾਪਕਰਮਕਉਥੋੜਾਨਜਾਨੀਐ॥ਜੈਸੇਬਿਖਥੇਰੀਭੀਮ੍ਰਿਤਕ

ਰਿਰਹਤੀਹੈ। ਤੈਸੇਦਰਬਾਸਨਾਬੋਰੀਭੀਬੁਰੀਹੈ। ਅਰੁਸੁਭਕਰਮਕ
 ਉਭੀਬੋਰਨਜਾਨੀਐਮਤਉਸੀਬੋਰੇਕਰਮਕਰਿਕੈਕੋਈਜੀਉਪ੍ਰਸੰਨਹੋ
 ਇਜਾਇ। ਉਸਕੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਕਰਿਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਜਾਇ। ਤਬਉ
 ਸੀਕਰਿਕੈਮੁਕਤਿਹੋਇਜਾਇ। ਤਤੇਸੁਭਕਰਮਕਉਭੀਬੋਰਨਜਾਨੀਐ
 ੧੬੭॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਮ੍ਰਿਤਕਪੁਰਖੁਅਪਨਾਕਾਰਜੁਅ
 ਪਿਕੋਉਨਹੀਕਰਿਸਕਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕਪੁਰਖਕੀਕ੍ਰਿਆਸਭਜੀਵਤੇਪੁਰਖੁ
 ਕਰਤੇਹੈ। ਤੈਸੇਇਸਤ੍ਰੀਵਨਪੁਰਖਮਹਿਸੁਭਕਰਮਕੀਸਕਤਿਅਪਨੀਕ
 ਛੁਨਹੀਰਹਤੀ। ਉਸਕਉਤ੍ਰੰਡਕਰਿਕੈਸੁਭਕਰਮਕੋਉਅਉਰਕਰਾਵੈਤਉ
 ਕਰਾਵੈ॥ ਅਪਨੀਸਕਤਿਤੇਹੀਨਹੈ। ਜੇਤੀਮਾਇਆਉਸਕੋਪਾਸਿਹੋਤੀਹੈ

॥ ਤੇਤੀਉ ਸਕਉ ਛੁਦ ਦਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਇਉ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ
 ਪਿਨਿਰਧਨੁ ਹੋ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕੈ ਸੇਕਰਉ ॥ ੧੬੮ ॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇਸੁ ਅਨੁਕਚਾ ਅੰਨੁ ਖਾਇ ਕਰਿ ਫਿਰਿ ਉਗਲੇ ਦਕ
 ਰਿਡਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਅੰਨੁ ਦੇਖਣ ਮਾੜ ਤੋਂ ਜਿਉ ਕਾਤਿ ਉਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤਾ
 ਹੈ ॥ ਪਰ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਹੀ ਨਹੋ ਇਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸਿਸਾਹੀ ਜੀਵ ਦੇ
 ਖਣ ਮਾੜ ਮਨੁ ਖੁਜਿ ਉਕੇਤਿ ਉਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤੇ ਹੈ ॥ ਪਰ ਅਗਨੁ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਵੇਸ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਕਾਰਜ ਹੁਤੇ ਹੀ ਨਹੋ ਇਗਾਇ ਹੈ ॥ ਨਾ ਕਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਕੇ ਭਜਨ ਕੀ ਸਕਤਿ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਨਾ ਕਛੁ ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਕੀ ਸਕਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥
 ਨਾ ਕਛੁ ਸਿਤਹੁ ਸਾਥਿ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕੀ ਸਕਤਿ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥ ਸੁਭ ਕਾਰਜ

ਤੇਹੀਨਹੋਇਗਏਗੇ॥ ੧੬੫॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਏ॥ ਏਕਭਲਸੀਤ
 ਥਾ॥ ਪਰਗ੍ਰਿਹਸਤਮਾਰਗਮਹਿਰਹਤਾਥਾ॥ ਕਿਤੇਉਸਕੇਪੁਤ੍ਰਥੋ॥ ਜ
 ਬਉਸਕਾਸਰੀਰਛੁਟਦੇਲਾਗਾਤਬਆਪਲੀਸਾਗੀਸਰਬੀਸੁਦਨਕ
 ਰਿਦੀਨੀ॥ ਤਬਕਿਸੀਕਹਿਆਸੰਤਜੀਤੁਮਾਰੇਪੁਤ੍ਰਭੀਥੋ॥ ਕਛੁਤਉਓ
 ਨਕੇਨੀ॥ ਤਿਭੀਤਉਮਾਇਆਰਾਖਤੇ॥ ਸਭਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਅਰਥਉਠ
 ਇਦੀਨੀ॥ ਯਹਤੁਮਕਿਆਕੀਆ॥ ਤਬਸੰਤਉਸਕਉਉਤਰਦੀਆ
 ॥ ਜਬਮੇਰੇਪੁਤ੍ਰਹਕੀਪਰਮੇਸਰਜਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਹੁਈਤਬਪ੍ਰਮੇਸਰਉਣ
 ਕਉਸਰਬਪ੍ਰਕਚਸੁਖੀਰਾਖੇਗਾ॥ ਅਰਜਬਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਤੈਹੀਨ
 ਹੁਏ॥ ਤਬਮੇਰੇਦੀਏਗੀਸੰਤਸਟਨਹੋਵਹਿਗੇ॥ ਤਾਂਤੇਇਸੀਨਮਿਤਿਮਾਇ

ਆਭਗਵੰਤ ਅਰਥ ਉਠਾਇ ਦੀਨੀ ਹੈ॥ ੧੭੦॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੀ
 ॥ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਬਚਨ ਹੁਕਾਮ ਹਾਤ ਅਉਰੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਪਾਵਣੇ ਹੀ ਕੀ ਕਛੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਅਰਜਿਸ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਗੋਬਿ
 ਦ ਪਾਵਣੇ ਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਸੋ ਨਾ ਸਿਤਹੁ ਕਾ ਭੇਦੀ ਹੈ॥ ਨਾ ਸਿਤ
 ਹੁ ਕੇ ਬਚਨ ਹੁਕਾ ਭੇਦੀ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਰੋਗਾ ਗਵਾਵਣੇ ਹੀ ਕੀ
 ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਸੋ ਬੈਦ ਹੁ ਸਿਉ ਅਰੁ ਬੈਦ ਹੁ ਕੇ ਅੰਖ ਦਹੁ ਸਿਉ ਬੇਖੁ ਵਾਹੁ ਰਹ
 ਤਾ ਹੈ॥ ਦੂਸਰਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਇਹੀ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਤੀ ਨਹੀ
 ਹੋਤੀ॥ ਤੈਸੇ ਜੋ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਬੇਮੁਖ ਹੈ॥ ਤੈਸੇ ਸਿਤਹੁ ਸਿ
 ਉ ਅਰੁ ਸਿਤਹੁ ਕੇ ਬਚਨ ਹੁ ਸਿਉ ਭੀ ਬੇਮੁਖ ਰਹਤੇ ਹੈ॥ ੧੭੧॥ ਅਉਰ ਬਚ

ਨਹਿ ਹੁੰਦੈ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਆਨ ਦੇਵ ਸੇਵਿ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਚ
 ਹਤ ਹੈ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤਾ॥ ਜੇ ਸੇ ਰੈ ਨਿਕੇਤ ਮ ਕਉ ਦੀਪਕੋ॥ ਸਾਥਿ
 ਟਾਰਿਆ ਚਾਹੈ॥ ਤਉ ਤਮ ਭੀ ਨ ਹੀ ਟਰੈ ਗਾ॥ ਜੇ ਸੇ ਸੁਪਨ ਨ ਰਤੇ ਵਿਦਿਆ
 ਸੀ ਖਾਚਾ ਹੈ ਤਉ ਨ ਸੀ ਖੈ ਗਾ॥ ਜੇ ਸੇ ਮਾਟੀ ਕੀ ਗਉ ਸਿਉ ਦੂਧ ਪੀਆ ਚਾਹੈ ਤ
 ਉਨ ਪੀਵੈ ਗਾ॥ ਤੈ ਸੇ ਆਨ ਦੇਵ ਸੇਵਿ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ਚਾਹੈ ਗਾ॥ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਨ
 ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ੧੭੦॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧਨੁ ਨੀਕਾ
 ਦੁਖ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਜੁਨੀ ਕਾ ਦੁਖ ਕੈ ਸਾਹੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੋ ਕਉ ਸੁਨਾਇ ਦੇਵ
 ਹਾ॥ ਤਬ ਉਸ ਸਾਧਕ ਹਿਆ ਮੇਰੇ ਸਨ ਮੁਖ ਬੈਠ ਜਾਹਾ॥ ਅਤੇ ਉਤਰ ਲੇਵਹੁ
 ॥ ਤਬ ਸਾਧਨੇ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਕਰਿ ਸਹੀਰ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ ਦੀਆ॥ ਤਬ ਉਸ ਸਾਧ

ਇਹੀਉਤਸਮਸ਼ਿਅਮਪਲੇਹਿਰਦੇਮਹਿਜੂਨੀਕਾਦੁਖਚਿਤਿਕਰੀਤਾ
 ਹੈ। ਤਬਪੁਲਨਸਟਹੋਇਜਾਤੇਹੈ। ਅਹਾਂਭਾਗੀਦੁਖਹੈ॥ ੧੭੩॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਨਾਤੇਕਰਿਕੈਜੀਵਹੁਕੀਪ੍ਰਸੰਨ
 ਤਾਲੀਨੀਹੈ। ਤਨੁਮਨੁਪਨੁਅਰਪਿਕੈ। ਤਿਨਕੇਉਪਰਿਪ੍ਰਮੇਸਰਭੀਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੁਆਹੈ। ਜੈਸੇਲਾਵੇਕੇਸਨਬੰਧਕਰਿਕੈਜਨੇਤਕੀਸੇਵਾਕਰਤੇਹੈ। ਤ੍ਰਿਮ
 ਨਾਈਭਟਬ੍ਰਹਮਣਕੀਸਰਬਤਕੀਸੇਵਾਕਰਤੇਹੈ। ਤਬਲਾਵਾਉਨਕੇਉ
 ਪਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਮੇਰੇਹੀਸਨਬੰਧਕਰਿਕੈ। ਇਨਹੁਨੇਸੇਵਾਕੀਨੀਹੈ
 ॥ ਤੈਸੇਜੀਵਹੁਕੀਸੇਵਾਕਰਿਕੈਪ੍ਰਮੇਸਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾਹੈ॥ ੧੭੪॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਮਨਰੂਪੀਚਿਦਮਾਹੈ। ਬੁਰੇਸੁਭਾਵਹੁਰੂਪੀਰਾਹੁਕ੍ਰੇਤ

ਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਉ ਹਰ ਕੇਤ ਦੁਗਾਇ ਲੇਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਦਹ ਦਿ
 ਸ ਅਧੈ ਰਾਹੋਇ ਜਾਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਚੰਦ੍ਰਮਾਰ ਹਰ ਕੇਤ ਤੇ ਛੂਟਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਿਮ੍ਰ
 ਹ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਗਤ ਮਹਿ ਅਪਨੇ ਅਪਕਾ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਮਨੁ ਬੁਰੇ
 ਸੁਭਾਵ ਹੁਤੇ ਛੂਟਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੋਇ ਜਾਤ
 ਹੈ॥ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਅਸਤ ਹੋਇ ਜਾਤ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅ
 ਬਿਨਾ ਸੀਰਹਤ ਹੈ॥ ੧੭੫॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਈ ਕ
 ਰੇਤਿ ਸਕੇ ਸਾਥਿ ਜਗਿਆਸੀ ਫੇਰਿ ਬੁਰਿਆਈ ਨ ਕਰੇ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ ਭ
 ਲਿਆਈ ਕਰੇ॥ ਭਲਿਆਈ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਸਾਥਿ ਭਲਿਆਈ ਕਰਣੀ
 ਪ੍ਰਵਰਤੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੇ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਤ ਬਕਾਸੀ ਨ ਹੋਇ॥

ਹੈ। ਜੁਜਰੂਹਇਹੁਮੇਰੇਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰੈ। ਪ੍ਰਯੋਕੇਈਪ੍ਰੀਤਿਕਰੈਤਬਤਿ
 ਸਕੈਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕਰਣੀਪਵਾਨੁਹੈ। ਕਾਹੇਤੇਜਬਪ੍ਰੀਤਿਕਰਣੇਵਾਲੇਸਾ
 ਥਿਪ੍ਰੀਤਿਨਹੀਕਰੀਤੀਤਬਕਿਸੀਜਨਮੁਇਸਕਉਆਸੁਕਕਰੀਤਾਹੈ।
 ਅਰੁਉਸਕਉਮਸੁਕਕਰੀਤਾਹੈ। ਓਹੁਪ੍ਰੀਤਿਕੀਈਚਾਹਤਾਹੈਓਹੁਪ੍ਰੀਤਿ
 ਨਹੀਕਰਤਾ। ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪਨਾਬਦਲਾਲੇਤਾਹੈ। ੧੧੬। ਅਉਰ
 ਬਚਨਉਚੈ। ਇਕਬੇਰਕੇਈਸਿਖੁਗੁਰੂਕੇਸਨਮੁਖਹਾਥਿਜੋਰਿਖ
 ਰੂਹੇਇਰਹਿਆਹੁਕਮੁਹੋਆਕਿਉਸਿਖਾਕਿਆਕਹਤਾਹੈ। ਤਾਸਿਖ
 ਕਹਿਆਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮੇਸਾਂਤਦਾਨਮਾਂਗਤਾਹੈ। ਫੇਰਿਹੁਕਮੁਹੋਆਸਿ
 ਖਤ੍ਰਿਗੁਰੂਕੀਮੰਜੀਖੋਹਦਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਸਿਖਕਹਿਆਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮੇ

ਤੇ ਸਾਂਤ ਦਨ ਮਾਂਗਤ ਹੋ ॥ ਮੰਜੀ ਤਨ ਹੀ ਖੋਹਵਾਂ ॥ ਹੁਕਮ ਹੋ ਆਸੁ ਦਿਸਿ
 ਖਾਜੇ ਬਿਨਾ ਸੇਵਾ ਸਾਂਤ ਮਾਂਗਤ ਹੋ ॥ ਸੋਗੁ ਰੁਕੀ ਮੰਜੀ ਖੋਹਵਾਂ ॥ ਭੁਲਾ
 ਇਕ ਗਲ ਦਸੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਹਥਿ ਜੋੜ ਜਾਣ ਦਾਸੀ ਕਿਨਾ ਜਾਣ ਦਾਸੀ ॥
 ਤਾਸਿ ਖਕਹਿ ਆਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਸਰ ਬਥਿ ਧੰਪੁ ਬੀਨਥਾ ॥
 ॥ ਫਿਰਿ ਜੋੜ ਨਾਮੁ ਪਨੁ ਗੁਰੂ ਕਉ ਅਗੰ ਪਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਿਉ ਕੀ
 ਨੀ ॥ ਪਰੁ ਚਹੁ ਜਨ ਤਾਥਾ ਜੁ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੀ ਪਾਤਿ ਹੋਤੀ ॥ ਜੇ ਇਉ
 ਹੀ ਹਥਾ ਜੋੜਿ ਆਤੇ ਸਾਂਤਿ ਮਿਲਤੀ ਤਾਂ ਸਭ ਕੋਈ ਸਿਤਾ ਪਾਸੁ ਸਾਂਤਿ ਲੈਲੇ
 ਵਦਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਹਥਾ ਜੋੜਿ ਆਤੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੀ ਮਿਲਤੀ ॥ ਜਬ ਸੇਵਕ ਸੇਵਕ
 ਰਤ ਹੋ ॥ ਭਬਾ ਬਜੇ ਰੇ ਭਾਵੇ ਨਾ ਜੇ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਸ ਕਉ ਸਾਂਤਿ ਦੇਤ ਹੋ ਪਰੁ

ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ

ਦੇਤਾਹੈ॥ ਜੈਸੇਕੀਨਿਆਕਾਅਕਾਰੁਬਾਪਕਉਉਦਮਵਿਵਾਹੁਕਾਪਨੁ
 ੧੧੧ ਦੇਤਾਹੈ॥ ਜੈਕੀਨਿਆਕਉਵਿਵਾਹਉਕੀਨਿਆਕਉਵਿਵਾਹਉ॥ ਅ
 ਉਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਸਪੁਰਖਕੇਹਿਰਦੇਅਹਿਪ੍ਰਮੇਸਕੁਭਜਨੁਹੈ॥
 ੧ ਸੇਸਰਬਪੁਰਖਹੁਵਿਖੇਸੇਸਟਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਸਰਬਦੈਵਤਿਅਹੁ
 ੨ ਬਿਖੇਬਿਸਨਜੀਸੇਸਟਹੈ॥ ਜੈਸੇਸਰਬਨਦੀਅਹੁਬਿਖੇਸਮੁੰਦ੍ਰਸੇਸਟ
 ੩ ਹੈ॥ ਜੈਸੇਸਰਬਪ੍ਰਬਤਹੁਬਿਖੇਸੁਮੇਰਪ੍ਰਬਤੁਸੇਸਟਹੈ॥ ਤੈਸੇਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ੪ ਕੇਭਜਨਵਾਲਾਪੁਰਖੁਸਰਬਪੁਰਖਹੁਬਿਖੇਸੇਸਟਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਅਉ
 ੫ ਰਬਚਨਾਇਹੁਹੈ॥ ਗੁਨਅਰੁਅਉਗਨੁਦੋਨੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਤੇਉਤਪਤਿਭ
 ੬ ਏਹੈ॥ ਜੈਸੇਪ੍ਰਕਾਸੁਅਰੁਕਾਜਰੁਦੋਨੋਏਕਦੀਪਕਤੇਉਤਪਤਿਹੁਏਹੈ॥ ਸੁ

ਕਈ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਹਿ ਰਾਖੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਕਈ ਕਾਰਜੁ ਕਜ ਰਾਹਿ ਰਾ
 ਖੇ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਿ ਕਰਿ ਜਗਿ ਆਸੀ ਜਨ ਹੁ ਵਿਧਿ ਨਿਖੇ ਧਰਿ
 ਇਛੋ ਗ੍ਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਲਗੇ ਰ
 ਹਤੇ ਹੈ। ੧੭੮੧ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਸੁਪਨ ਪਦਾਰਥ ਸੁਪਨੇ
 ਮਹਿ ਸਤਿਭਾਸਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਬਣੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਤੈ ਸੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡਿ ਬ੍ਰ
 ਹਮੰਦ ਕੀ ਚਿਤਿ ਨਤਾਵਿਖੇ ਖਵੇ ਹੈ। ਪਰੁ ਓਹੁ ਭੀ ਅਸਤਿ ਹੀ ਹੋ ਬਣੇ ਕਿ
 ਛੁ ਨਾਹੀ। ਇਸੀ ਨਾਮਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਪਨ ਕਿ ਆ ਅਰੁ ਜਾਗਤ ਕਿ
 ਆਸਭ ਭ੍ਰਮਾ ਤ੍ਰੈ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਕਰਨ ਭਾਸਤ ਹੈ। ੧੮੦੧ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਗ੍ਰਿਹ ਸਤੀਸ

ਧਰੋਬਿੰਦਲੋਕਕੀਸੇਵਾਕੀਨੀਥੀ॥ ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦਲੋਕਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕ
 ਰਿਕਹਿਆ॥ ਜੇਤੈਹਮਾਰੀਬਹੁਤੁਟਹਿਲਸੇਵਾਕੀਨੀਹੈ॥ ਤੁੰਤੋਤੁਮਕਉ
 ਇਕੁਗੁਰਮੰਤ੍ਰਦੇਤੇਹੈ॥ ਹਿਰਦੇਮਹਿਰਖਣਤੇਰੇਜੀਅਕੇਕਾਮਆਵੈ
 ਗਾ॥ ਸੋਗੁਰਮੰਤ੍ਰਾਇਹੁਹੈਜੇਤੇਰਾਗੋਬਿੰਦਬਿਨਸਹਾਈਕੋਊਨਹੀ॥ ਫਿਰ
 ਉਸਸਾਧਕਹਿਆਸੁਆਮੀਜੀ॥ ਇਸਬਾਤਕਾਪਤਾਮੋਕਉਕਛਨੇਤ੍ਰਹੁਸਥ
 ਦਿਖਾਈਐ॥ ਜੇਮੈਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਿਜਾਨਉਜੇਮੇਰਾਗੋਬਿੰਦਬਿਨਕੋਊਨਹੀ
 ॥ ਮੇਰੇਕਉਤਉਕੁਟਬਕੇਮਾਨੁਖੀਮਤ੍ਰਭਾਸਤੇਹੈ॥ ਮੇਰਾਹਿਰਦਾਪਤਾਦੇਖੇ
 ਬਿਨਮਨਤਨਹੀ॥ ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆਭਲਾਤੂੰਅਪਨੇਨੇਤ੍ਰਹੁਸ
 ਥਿਪਤਾਦੇਖਿਲੇਹਿ॥ ਕੁਟਬਬੀਚਿਕੋਈਮਾਨੁਖਤੇਰਾਬਹੁਤੁਪ੍ਰੀਤਮਭੀਹੈ॥ ੩

ਬਉਸੁਕਹਿਆਜੀਮੇਰੀਬਹੁਤਪ੍ਰੀਤਮੁਇਸਤੀਹੈ॥ਅਰੁਮਾਤਾਪਿਤਾਤੇਹ
 ਮਾਰਗੇਹੁਭੀਨਿਆਰਾਹੈ॥ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆਭਲਾਤੁਇਉਕ
 ਗਿ॥ਤੂੰਤ੍ਰੈਚਾਰਦਿਨਰੋਗੀਥਲੁ॥ਫਿਰਕਛੁਕਾਲਪਾਇਕਰਿਬੁਲਵੈਤ
 ਓਕਲੈਨਹੀ॥ਨੇਤ੍ਰਮੁੰਦਿਕਗਿਬਿਸੁਰਤਿਹੋਇਦਿਖਰਾਵਹੁ॥ਅਰੁਐਸ
 ਹੋਇਦਿਖਰਾਇਜੋਇਸਤੀਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਜਨੇਜੋਇਹੁਅਬਮਰਤਹੈ॥
 ਪਰਅੰਦਰੋਸੁਚੇਤਰਹੁ॥ਅਤੇਉਸਵੇਲੇਦੇਖਿਲੈਜੋਦਿਖਾਂਇਸਤੀਕਿ
 ਆਕਰਤੀਹੈ॥ਤਾਂਉਸਸਾਧਉਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕੀਆਜਿਉਉਸਕਉਗੁਵੈਦ
 ਲੋਕਕਹਿਦੀਆਥਾ॥ਰੋਗੀਬਢਿਆਮੁਖਪੀਅਰਾਕਹਿਦਿਖਰਾਇਆ
 ॥ਉਸਤੀਬੁਲਾਇਰਹੀਥੋਲਿਓਨਹੀ॥ਕੇਤੇਦਿਨਪ੍ਰਸਾਦਨਪਾਇਆ॥

॥ ਤਾਇਸਤੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਇਹ ਅਥ ਮਰਤ ਹੈ ॥ ਮੈਥੈ ਚਾਰਿ
 ਨਰ ਵਣੈ ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਰੇਦੀ ਭੀ ਨ ਖਾਵਣੀ ਹੋਇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਕਵਾਨੁ ਖਾਇ ਲੇ
 ਵੀਐ ॥ ਤਾਂ ਇਹ ਗਿਣਕਾ ਹੋਇ ਸਤੀ ਕੋਠੇ ਮਹਿ ਵੜਿ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਪਕਵਾਨੁ
 ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਖਾਇ ਲੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਭੁਲੇ ਭੂਖਨ ਉਤਾਰੇ ਭਲੇ ਬਸਤ੍ਰ
 ਉਤਾਰੇ ਮੋਟੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ ॥ ਜੇ ਮੈ ਮਰਣੇ ਮਹਿ ਬੈਠਣਾ ਹੋਇ ਗਾ ਮੈਲੇ ਮੋਟੇ ਹੀ
 ਬਸਤ੍ਰ ਹੋਵਹਿ ॥ ਜਬ ਕੋਠੇ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਸੀਤ ਬਾਹਵੇਲੀ ਮਹਿ ਨ ਦਰਿ ਕੀ
 ਨੀ ॥ ਜੇ ਜੋ ਬਸਤ੍ਰ ਬਾਹਰਿ ਧਰੀ ਥੀ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਲੇ ਰਖੀ ॥ ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਬਹੁਤ ਕਾ
 ਰਜ ਕੀ ਨੇ ਜੋ ਇਹ ਅਥ ਮਰਤ ਹੈ ॥ ਈਹ ਲੋਕੁ ਬਹੁਤੁ ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਕਾਈ ਬ
 ਸਤ੍ਰ ਛਪੀ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਬਹੁਤ ਜੇ ਵਾਕੁ ਜੀਸ ਮਾਲਿ ਰਾਖੇ ॥ ਜਬ ਸਤ੍ਰ ਕਾਰ

ਜਮੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕੇ ਕਰਿ ਰਹੀ ਤਬ ਭਰਤਾ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪਾਸਿ ਜਾਇਖ
 ਵੀ ਹੋਈ। ਕਹਿਅ ਜੇ ਬੇਦਾ ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਸਿ ਭਾਲ ਪੜਾਹੈ ਮੈ ਬੁਲਾਇ ਰਹੀ ਹੈ
 ਬੋਲਤਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਉੜੇ ਆਏ। ਫੇਰਿ ਕੇਤੇ ਅਉਗਮਾਨੁ ਖੁ
 ਦਉੜੇ ਆਏ। ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਆ। ਇਸ ਤੀਕ ਭੀ ਸਭ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਿ
 ਆ। ਜਿ ਬਲੇ ਕਾ ਆਏ ਦੇਖੇ ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਮਰੇ ਗੀ ਹੋਇ ਦਿਖ ਗਾਇਆ।
 ਫੇਰਿ ਉਹਾਂ ਤੇ ਉਠਿ ਕਰਿ ਗੁਵਿੰਦ ਲੋਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਭ ਯਕੀਕ
 ਤ ਅਪਨੀ ਇਸ ਤੀਕੀ ਕਹਿ ਸੁਨਾਈ। ਬਹੁ ਕਹਿਅ ਜੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ
 ਤੁਮ ਸਾਚੁ ਕਹਿਅ ਥਾ ਜੇ ਤੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਸਹਾਈ ਕਉ ਨਹੀ। ਸੋਇ ਹੀ
 ਤਮਾਸਾ ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਅਪਨੀ ਅਖਹੁ ਸਿਉ ਦੇਖਿ ਆਇ ਅਹੀ। ਫੇਰਿ

ਨ

ਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਆਜਬਇਸਤੀਤੇਰੀਮਿਤ੍ਰਹੋਤੀਤਬਤੇਰੋਕਉਮਰਤਾਏ
 ਖਿਕਰਿਕੋਈਥੈਦੁਬੁਲਾਵਤੀਯਕੈਕਛੁਦਨੁਪੁਨਕਰਾਵਤੀਸੋਇਹੁਕਰ
 ਜਕੋਉਨਕੀਨਾਅਪਨੇਪ੍ਰੋਜਨਕੇਕਾਰਸਿਧਿਕਰਤੀਰਹੀਜਉਤ੍ਰਿਸਭ
 ਕੁਟਿਬਤੇਪਰਮਮਿਤ੍ਰਜਨਤਾਥਉਸਕਉਤਉਭੀਤੇਰੇਜੀਅਕੀਭਲਾਈਕ
 ਛੁੰਚਿਤਵਤਿਭਈਸੋਅੰਰਜੋਕੁਟਿਬਹੈਸੋਤਉਤੇਰੋਸਿਉਆਗੇਹੀਬੇਪ੍ਰਵਾਹੁ
 ਹੈਉਨਹੁਕੇਕਿਆਭਲੀਤੇਰੀਚਿਤਵਣੀਹੈਸਤਾਂਤੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਤ੍ਰਿਜਨਲੇ
 ਹਿਜਿਮੇਰਾਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਸਹਾਈਕੋਉਨਹੀਤੁਮਹੀਕਉਇਹੁਤਮਾਸਾਇ
 ਖਾਵਣਾਥਾਸਮਤਉਆਗੇਜਨਤੇਥੇਜੋਕੁਟਿਬਕੇਲੋਕਪ੍ਰਮੇਸਰੁਦਗਾਥ
 ਜਬਨਾਏਹੈਸੋਇਹੁੰਬਾਤਹੁਈਹੈਜੋਤੁਏਅਪਨੀਆਂਖਹੁਸਿਉਤਮਾਸਾਏ

ਕੁਲੀ

ਖਿਲੀਆਹੈ। ਪਤਾਏਕਕਾਲੇਕਰਿਸਭਕੁਟਿਬਕਉਐਸਾਹੀਜਨਾਜਿ
 ਸਭਅਪਨੇਮਨੇਰਬਕੇਹੇਤੀਹੈ। ਮੇਰੇਜੀਅਕਾਸਹਈਗੋਬਿੰਦੁਹੈ। ਤਾਂ
 ਤੇਅਥਾਇਉਕਰਲਾਪ੍ਰਵਾਨੁਹੈ। ਅਪਣਾਤਨੁਮਨੁਧਨੁਗੋਬਿੰਦਨਤੇ
 ਉਪਰਿਖਰਚੁਕਗੀਐ। ਅਰੁਵਰਤਣਕੁਟਿਬਹੀਕੇਬੀਚਿਹੋਇ। ਸਬ
 ਉਹੁਸਾਧਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਾਉਪਦੇਸੁਹਿਰਦੇਮਹਿਲਿਆਇਆ। ਜਿਉ
 ਉਸਕਉਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕਹਿਦੀਆਤੈਸੇਕੀਆ। ਵਰਤਣਕੁਟਿਬਸਿ
 ਉਮਿਲੀਰਾਖੀਅਰੁਮਾਇਆਪਰਮੇਸਰਕੇਨਤੇਉਪਰਿਖਰਚੁਦੀਨੀ।
 ੧੮੧। ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ। ਮਨਰੂਪੀਜੋਬ੍ਰਿਛਹੈ। ਤਿਸਕੇਉਪਰਿ
 ਦੋਇਪ੍ਰਕਾਰਕੇਫਲਪ੍ਰਤੀਹੈ। ਇਕਸੁਭਦੁਜੇਅਸੁਭ। ਸੁਭਹੀਫਲਪ

ਰਹਿਅਰੁਅਸੁਭੁਫਲੁਕੇਉਨਪਵੈ॥ਪਰਜਬਰਾਖਾਸੁਚੇਤਹੋਇ॥ਜਿਨ
 ਪੁਰਖਹੁਤੇਰਾਖੀਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਹੁਈਹੈ॥ਮਨਰੁਪੀਬ੍ਰਿਛਉਪਰਿਤਿਨਕੇਥਿ
 ਛਉਪਰਿਸੁਭਰੀਫਲਲਾਗੇਹੈ॥ਅਸੁਭੁਫਲੁਨਹੀਲਾਗੇ॥ਬਹੁਤ੍ਰਿਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਰੁਪੁਜਾਇਹੁਈਹੈ॥ਅਰੁਜਿਨਹੁਤੇਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਰਾਖੀਨਹੁਈ
 ਤੇਕੋਟਿਕਲਪਕਲਪਾਂਤਰਦੁਖਦੇਖਤੇਫਿਰਹਿਗੇ॥ਅਰੁਸੰਸਾਰਸਾਗ
 ਰਾਹਿਕ੍ਰਮਤੇਫਿਰਹਿਗੇ॥੧੮੩॥ਅਓਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ਅਵਰਬ੍ਰਿ
 ਛਹੁਉਪਰਿਜੋਫਲੁਲਾਗਤਾਹੈਜੋਈਸਰਾਇਛਿਆਅਨਸਾਰਫਲੁਲਾ
 ਗਤਾਹੈ॥ਅਰੁਮਨਰੁਪੀਬ੍ਰਿਛਸਾਥਿਜੋਫਲੁਲਾਗਤਾਹੈਜੋਜੀਵਨੁਕੀਇ
 ਛਿਆਅਨਸਾਰਫਲੁਲਾਗਤਾਹੈ॥ਜਬਜੀਵਕੀਇਛਿਆਅਨੁਸਾਰ

ਫਲੁ ਨ ਲਾਗੈ। ਤਬ ਜੀਵ ਕਉ ਨ ਰਕੁ ਸੁਰਹੁ ਕਉ ਨ ਭੀ ਚਾਵੈ। ਨ ਰਕੁ
 ਸੁਰਹੁ ਜੇ ਭੀ ਚਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਹੀ ਭੀ ਚਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਜੀਵ ਕੀ ਇਛਿ ਆਸਾ
 ਬਿਮਿਲਤੀ ਹੈ। ਸੁਭਾਇ ਛਿ ਆਕਾਫਲੁ ਸੁਭੁ ਭੀ ਚਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਸੁ
 ਭਾਇ ਛਿ ਆਕਾਫਲੁ ਅਸੁ ਭੀ ਚਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਿ ਆਸੀ ਕਉ ਬਹੁ
 ਤਹੀ ਸੁਚੇਤੀ ਚਹੀਤੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਸੁਚੇਤੀ ਹੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵ
 ਨਾਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਕਾਰਿ ਆਹੈ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ। ਏਮਨਾ ਮੇਰਿ ਆਤਾ ਛੁਟਸੀ
 ਜਾਭੁ ਮਚੁ ਕਾਇਸੀ ਰਾਮਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਿ ਕੈ ਮਨ ਸਿਉ ਪੁ
 ਰਖੁ ਪ੍ਰਜਤਨ ਕਰਾਵਣਾ ਪ੍ਰਵਨੁ ਹੈ। ੧੮੩॥ ਅਭਿਰਥ ਚਨਾਇਹੁ ਹੈ॥
 ਅਵਗਥਿ ਛਹੁ ਕਾਫਲੁ ਖਟਿ ਮਾਸ ਬੀਤਿ ਆਪ ਰਪ ਕਹੋਤਾ ਹੈ। ਮਨ ਰੁਪੀ

ਕਰਮ

ਥਿਛਸਾਥਿਥਿਸਾਜਿਸਕਾਲਿਛਲੁਪਤੁਤੇਹੈ। ਉਸੀਕਾਲਮਹਿਛਲੁਹੈ
ਤੇਜਾਤੇਹੈ। ਸੋਛਲਸੀਕਲਪਹੈ। ਅਰੁਛਲਕਰਮਹੈ। ਮਨਉਪਰਿਸੀਕ
ਲਪਹੁਕਾਬਜੋਰੁਖੁਲਾਬਹਤਹੈ। ਜਬਸੀਕਲਪਕਿਸੀਕਰਮਕਾਉਠ
ਤਹੈ। ਤਬਤਤਕਾਲਹੀਉਸਸੀਕਲਪਕਉਂਕਰਤਹੈ। ਤਾਂਤੇਉਸ
ਸੀਕਲਪੁਕਉਆਦਰੁਦੇਵੈ। ਅਰੁਉਸੀਸੀਕਲਪੁਕਾਕਹਿਅਆਨੇ
ਜੋਸੀਕਲਪੁਸਤਿਬੀਚਾਰਸਾਥਿਮਿਲਿਅਦੇਖੈ। ਅਰੁਲੋਕਪੁਲੋਕ
ਮਹਿਅਪਨੀਪਤਿਰਹਿਅਵਦੀਦੇਖੈ। ਅਵਰਸੀਕਲਪੁਕਉਰਾਹਿਦੇ
ਵਲਾਪੁਵਾਨੁਹੈ। ੧੮੪॥ ਅਉਰਬਚਨਉਰੁਹੈ॥ ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਪੁਰ
ਖਪੁਜਤਨਕੀਆਹੈਸੁਭਕਰਮਹੁਕਾਰਿਨਕਾਸੁਜਸੁਖੰਰਹੁਬ੍ਰਹਮੰਰ

੫

੮੯

ਹੁਮਹਿਬਰਤਿਆਹੈ। ਜੈਸੇਸੁਕਦੇਵਸੁਆਮੀਥੀਆਵਿਲੇਕਰਿਰਾਜੇ

ਗੋਪੀਚੰਦਰਾਜੇਕੁਰਥਗੀਥੀਆਵਿਲੇਕਰਿਅਵਰਅਨੇਕਸਿਤਹੁਜੇ

ਪੁਰਖਜਤਨਕਾਰਿਕੈਬਿਖਿਅਹੁਕਾਤਿਆਗੁਕੀਆਹੈ। ਤਿਨਕੀਆਂ

ਸਾਖੀਆਂਬੇਦਹੁਸਾਸਤੁਹੁਮਹਿਬਰਤੀਆਹੈ। ਅਰੁਉਨਕੀਆਂਸਾ

ਖੀਆਕਰਿਕਰਿਜਗਤੁਪ੍ਰਸੰਨਪ੍ਰਾਪਤਹੈ। ਅਰੁਜਿਨਪੁਰਖਹੁਤੇ

ਪੁਰਖਾਰਥਨਹੋਆਤੇਥਾਂਤਰਹੋਇਕੈਘਰਘਰਨਚਤੇਫਿਰਤੇਹੈ।

ਅਰੁਮਛਲੀਆਹੋਇਕੈਬਜਾਰਿਥਿਕਾਵਤੇਫਿਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਉ

ਨਕੇਸਰੀਰਹੁਕਉਜਗਤਭਛਨੁਕਰਤਹੈ। ਐਸੇਹੀਅਨੇਕਦੁਖ

ਅਨੇਕਜੁਨਿਜਨਮਕੇਦੇਖਤੇਫਿਰਤੇਹੈ। ੧੮੫। ਅਉਰਬਚਨੁਇ

ਹੁੰਦੇ। ਕੁਸੀਗਕਾ ਦੁਖ ਬਰਨਨ ਹੋਇ ਗਏ ਕਗਉ ਵਟੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਥੀ।
 ॥ ਉਸ ਕਉ ਏ ਕੁਖੇ ਤਪਗਇਆ ਖੇਤੁ ਖਾਵਤਾ ਦਿਸਿਆਇਆ ਅਤੇ ਖੇ
 ਤੇ ਕਉ ਗਉ ਦਿਸਿਆਈ ਤਾ ਖੇ ਤੇ ਕਹਿਆ ਹੋਗਉ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਨਿਆਈ ਅਉ
 ਹਰਿਆ ਖਾਹੁ। ਜਬ ਹਰਿਆ ਖਾਵਹਿ ਗੀਤ ਬੰਦੋਇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ
 ਰਹੇਗੀ। ਗਉ ਕੇ ਅੰਤ ਰਿਜੋ ਹਰੇ ਖਾਵਣ ਕਾਲੇ ਭਉਤ ਪਤਿ ਭਾਇਆ ਖੇਤੋ ਕਾ
 ਬਚਨੁ ਮਾਨਿ ਕਰਿ ਖੇਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕੀਆ ਏ ਕਗਾ ਸੁਖਿ ਲੀ
 ਆਬਾ। ਤਬ ਖੇਤ ਕਾ ਖਸਮੁ ਆਇ ਪੜਾ ਖੇਤੇ ਨੁ ਖਸਮ ਕਉ ਆਇੰਦੀ ਖ
 ਆਉਹੁ ਤਉ ਛਾਲ ਮਾਰਿ ਕੈ ਚਲਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਗਉ ਉਸ ਨੇ ਫੜਿ ਲੀ
 ਨੀ। ਗਉ ਕਉ ਫੜਿ ਕਹਿ ਕਿ ਸੀ ਗੁਹ ਜਇ ਸਥਾਨ ਉਸ ਨੇ ਉਹਾ ਡਿਗਾਇ ਛੇ

ਰਿਮਾਜੋਮਤਿਗਊਕਾਖਸਮੁਗਊਕਉਦੇਖਿਕਰਿਛਰਾਇਲੇਜਾਵੈ॥
 ॥ਤਤੇਦੇਖੇਹੀਕੋਉਨਹੀ॥ਭੂਖਤਿਖਾਕਰਿਦੁਖੁਪਾਵੈਜੋਫੇਰਿਖੇਤਖਾਵ
 ਦਿਨਆਵੈ॥ਤਬਕੇਤੇਦਿਨਗਊਉਹਾਰੀਗੀਰਹੀ॥ਅਤੇਭੂਖਤਿਖਾਕ
 ਰਿਦੁਖੁਪਾਇਆ॥ਟਿਰਿਖਸਮਾਕਉਦਿਸਟਿਆਈਰਿਛਰਾਇਲੇਗ
 ਏ॥ਅਰੁਅਪਨੇਗਿਹਮਹਿਲਿਆਏ॥ਤਬਉਨਹੁਇਹਗਨੀਜੋਗਊ
 ਪਰਾਏਖੇਤਖਾਵਣਹਿਲੀਏ॥ਤਤੇਇਸਕਉਕਿਸੀਦ੍ਰਿੜਬੰਧਨਸਾਥਿ
 ਬਾਂਧੀਐ॥ਜੋਮਤੁਰੈਨਿਕਉਛਰਾਇਨਜਾਵੈ॥ਤਬਉਨਹੁਨੇਦ੍ਰਿੜਕ
 ਰਿਕੈਬਾਂਧਿਛੋਰੀ॥ਅਰਜਬਦਗਸਾਥਿਮਿਲਾਇਜਾਵਹਿਤਬਕਿਸੀ
 ਪੁਖਤੇਬਲਦਸਾਥਿਗਲਜੇਰੁਕਰਿਜਾਵਹਿ॥ਜੇਦਗਸਾਥਿਮਿਲੀਰਹੈ

ਕਉ ਹਰਿਆਖਾ ਵਲੇਹਿ ਲੀਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਕਸਿਨ ਜਾਵੈ। ਪਰ ਚਿਹ ਬਲ ਦੁਬ
ਲੀਥਾ। ਅਰੁ ਗਉ ਨਿਬਲ ਥੀ। ਬਲ ਦੁਅਪਨੀ ਇਛਿ। ਅਮਨੁ ਸਾਰ
ਗਉ ਲੀਤੀ ਫਿਰੇ। ਨਗਉ ਕਉ ਪਲੀਪੀ ਵਲ ਦੇਇ ਨਗਉ ਕਉ ਪਾਸੁ
ਖਾਵਾਇ ਦੇਇ। ਫਿਰ ਜਿਸ ਕਿਸ ਸਮੇ ਉਨ ਕਉ ਭੁਤੇ। ਬਿਸਮੁ ਕਰਣੇ
ਦੇਇ ਨਹੀ। ਤਬ ਗਉ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਗੈ ਪੁਕਾਰ
ਕੀਨੀ। ਜੁਹੇ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੇਏ ਕੁ ਬਚਨੁ ਕੁ ਸੀਰੀ ਕਾ ਮਾਨਿ ਆਥਾ।
। ਸਮੇਏ ਤਦੁ ਖਪਾਇ ਆਪੈ। ਜੇ ਉਸੁ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕਾ ਜਾਤ ਵਾਤੁ ਹੀ ਹੋਅ
ਉਰ ਕਉ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕੈਸਾ ਦੁਖ ਦੇਵਹਿ ਗਾਜਿ ਨਕੀ। ਅਰ
ਜਾ ਕੁ ਸੀਰੀ ਆਮਾਹਿ ਬੀਤੀ ਹੋ। ਅਰ ਸਰਬ ਅਰਜ ਉਨ ਹੀ ਕੇ ਬਚਨ

ਹੁਕਉ ਮਾਨਤੇ ਰਹੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਕੈਸਾ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ਗਾਮੈ ਤੋਏ ਕਬ ਚਨੁ

ਮਾਨਿ ਕੈਏ ਤਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ। ੧੮੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਆਇਅ

ਰੂਪੀ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਹੈ। ਜਿਨ ਪੁਰਖ ਹੁਕੈ ਅੰਤਰਿ ਕਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀ

ਤਿਨਾ ਹੀ। ਤਿਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮਾਹਿ ਕੈ ਦਿਕ ਰਿਛੋਰੇ

ਮਾਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮਾਹਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਪਗੁ ਮਾਹਿ ਬੇੜੀਆ

ਹੋਤੀਆਂ ਹੈ। ਅਰੁ ਗਲਾ ਮਹਿਤ ਉਕਹੋਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪੈਧੇਇ ਹੀ

ਪਗੁ ਮਾਹਿ ਬੇੜੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮਾਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਗਲਿਤ ਉਕਿ ਹੈ। ਅ

ਰੁਜੇ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮਾਹਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਤਮਾਸਾ ਭੀ ਦੇਖਣ ਕੋ ਉਨ ਹੀ ਮਿ

ਲਤਾ। ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗਤਿ ਰੂਪੀ ਤਮਾਸਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਹੀ ਨਹ ਹੋ

ਹੈ॥ ਬਹੁ ਰਿਬ ਦੀ ਖਨੇ ਵਾਲੇ ਸੀਤਲ ਪਉਨ ਤੇ ਭੀ ਹੀਨ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਸੋ ਸੀਤ
 ਲ ਪਉਨ ਪੁਸੇ ਸਰਕੀ ਬਾਰਤ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਹੀਨ ਰਹੇ ਹੈ॥
 ਅਰੁ ਜੇ ਬੀਖਨੇ ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਸੁਭ ਲੇਭੋ ਜਨ ਹੁਤੇ ਭੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਹੇ ਹੈ॥
 ਸੁਭ ਲੇਭੋ ਜਨੁ ਸਾਂਤਿ ਸਮਾਧ ਕਾ ਸੁਖੁ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਅਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਰਹੇ ਹੈ॥ ੧੮੭॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿ ਸੀਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧ
 ਸੀਤ ਹੁਕੀ ਰਹਤ ਪੁਛੀ ਜੋ ਸੀਤ ਹੁਕੀ ਕਿ ਆਰਹਤ ਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰੁ ਦੀ
 ਆ॥ ਅਰੁ ਕਹਿ ਆ ਜੁ ਸੀਤ ਹੁਕੀ ਇਹੁ ਰਹਤ ਹੈ॥ ਸਿਤ ਜਨ ਬਾਸੀਤ ਉਸਚ
 ਦੇ ਸਕੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਗਰੁ ਸਿਤ ਹੁਕਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪੁਰੁ ਸਿਤ ਹੁਕਾ
 ਸੀਤੋ ਖਰੂਪੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਕਟਿ ਬਸੀਤ ਹੁਕਾ ਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਹੈ॥ ਅਗਇਸ

ਤੀਸਾਂਤਿਹੈ। ਸਾਂਤਿਸੁ ਖਸਿਉਮਿਲਿ ਕਰਿਕਲੋਲਕਰਤੇਹੈ। ਅਰੁਸੁ
 ਭਗੁਦਰੁਪੀਸਿਤਹੁਕੀਸਿਪਤਾਹੈ। ਅਰੁਹਰਿਜਸੁਸਿਤਹੁਕਾਬਿਹਾਰੁਹੈ
 ਅਰੁਦਹਲੁਆਸਿਤਹੁਕਾਪ੍ਰਮੇਸਰੁਹੈ। ਸਿਤਹੁਕੀਇਹਰਹਤੇਹੈ॥ ੧੮੫
 ਅਉਰਬਚਨਇਹਹੈ। ਏਕੁਸਿਤਪ੍ਰਮੇਸਰਅਗੈ। ਐਸੀਅਰਦਾਸਿਕਰ
 ਤਾਥਾ। ਜੁਹੇਪੂਰਨਪ੍ਰਮੇਸਰਤੈ। ਮੇਰੇਕਉਬਹੁਤਸੁਭਨੀਕਖੇਪਭਰਿਦੀਨੀ
 ਹੈ। ਜੋਮਨੁਖਜਨਮੁਦੀਨਹੈ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਇੰਦ੍ਰੀਆਦੀਨੀਆਹੈ। ਬੁਧਿਦੀ
 ਨੀਹੈ। ਤਿਸੁਬੁਧਿਕਉਸਿਤਹੁਕੇਬਚਨਸੁਦਨਕਰਾਏਹੈ। ਜੋਇਹਤੈਮੋਕਉ
 ਸਭਅਮੋਲਕਪਦਾਰਥਦੀਨੇਹੈ। ਐਸੀਖੇਪਕ੍ਰਿਪਕਰਿਕੈਤੁਮੇਰੇਕਉ
 ਭਰਿਦੀਨੀਹੈ। ਆਇਆਕੀਖੇਪਕਾਲਭਾਇਆਮਿਲਤੀਹੈ। ਅਰੁਇਸ

ਖੇਪਕਾਲਾਭੁਤਮਾਰਾਦਰਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਫਿਰਿਮਾਇਆਕੀਖੇਪ
 ਕਉਜੇਤਸਕਰਲਾਗਤੇਹੈਸੋਦੂਰਹੁਆਇਕਾਰਿਲਾਗਤੇਹੈ। ਅਗੁਇਸਖੇ
 ਪਕੇਤਸਕਰਪਾਸਹੀਖੜੇਹੈ। ਮਨਅਰੁਮਾਇਆਰੂਪੀਤਸਕਰਪਾਸਿਹੀਖ
 ਝੇਹੈ। ਸੋਜਿਸਉਪਰਿਤੁਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਹੋਤੀਹੈਤਿਸਕਉਮਨੁਅਰੁਮਾਇਆ
 ਨਹੀਖੋਹਤੇ। ਉਨਸਿਉਬਚਕਾਰਿਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨੁਆਨਿਪਾਵਤੇਹੈ। ਅ
 ਰੁਜਿਸਕਉਮਨੁਅਰੁਮਾਇਆਖੋਹਿਲੇਤੇਹੈ। ਸੋਤੁਮਾਰੇਦਰਸਨਤੇਅਪ੍ਰ
 ਪਤਿਰਹਤਾਹੈ। ਤਿਸਕਉਨਕਛੁਮਨੁਖਾਜਨਮਲਾਭੁਕਰਤਾਹੈ। ਨਾਇਦੀ
 ਯਥੁਧਿਕਛੁਲਾਭੁਕਰਤੀਆਹੈ। ਸੋਮਾਇਆਕੀਖੇਪਜਬਤਸਕਰਮਾਰ
 ਤੇਹੈ। ਤਬਦੋਨੋਚਿਤਾਵਨੁਹੋਤੇਹੈ। ਨਾਲੇਸਾਹੁਨਾਲੇਵਣਜਾਰਾਸੋਇਸਖੇ

ਪਰਮਾਰੀਕੇਸਾਹੁਤਉਤਮਹੀਹੋ। ਸੋਤਮਕਉਤਉਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਪਰਮਕ
 ਲਿਆਨੁਹੋ। ਖੇਪਕਾਬਚਣਅਰੁਮਰੀਵਣਾਤਮਕਉਦੋਨੋਤੁਲਹੈ॥੫
 ਰਖੇਪਕੇਮਰੀਵਣੇਕਰਿਕੈਹੈਮਰੇਜਾਤੇਹੈ। ਜਬਤੁਮਾਰੇਦਰਸਨੁਤੇਅ
 ਪ੍ਰਪਤਿਰਹੇਤਬਚਉਰਾਸੀਲਖਜੋਨਿਕੇਸੰਕਟਕਉਤੀਚਤੇਫਿਰਹਿਗੇ॥
 ਤਾਂਤੇਹੇਪੂਰਨਪ੍ਰਮੇਸਰਓਹਕ੍ਰਿਪਕਰੀਐਜੋਮਨੁਅਰੁਮਾਇਆਹਮਾਰੀ
 ਖੇਪਨਾਮਾਰਹਿ। ਇਨਸਿਉਬਚਾਇਕਰਿਅਪਨਾਦਰਸਨਪ੍ਰਪਤਿਕ
 ਰੀਐ। ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਖੇਪਸਹੀਸਲਾਮਤਿਪਹੁਚਾਈਐ॥ ੧੮੯॥ ਅਉ
 ਹਬਚਨਾਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਤੇਬਿਖਿਆਕੇਭੋਗਪ੍ਰਮੇਸਰਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈ। ਜੋ
 ਪ੍ਰੀਤਿਵਨਹੁਅਰੁਬਿਪ੍ਰੀਤਹਕੇਪਤੇਲੇਵਣਕਉਉਤਪਤਿਕੀਏਹੈ। ਜੋਪ੍ਰ

ਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਵਾਲੇਮਨੁਖਹੈ॥ਤਿਨਕੈਅੰਤਿਰਿਬਬੇਕਕੀਪ੍ਰਬਲਾਈਹੈ
 ॥ਬਬੇਕਕੇਬਲਕਰਿਬਿਖਿਅਹੁਤੇਅਪਨਆਪਬਚਈਰਾਖਤੇਹੈ॥ਇ
 ਤਕਰਿਉਨਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਦਰਸਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ਅਰੁਜੇਪੁਰਖ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰੀਤਿਤੇਹੀਨਹੈਤਿਨਕੈਅੰਤਿਰਿਬਬੇਕਕਛੁਨਹੀਜੋਮਨੁ
 ਲਤੇਕਉਬਿਰਾਖਾਹਿ॥ਦੇਖਣਹੀਸਿਉਪਤਿਗਕੀਨਿਆਈਮਹੇਜਾਤੇਹੈ
 ॥ਇਤਕਰਿਉਹੁਬਿਪ੍ਰੀਤੇਜਨੇਜਾਤੇਹੈ॥੧੯੦॥ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ
 ਸੁਗੁਣਿ॥ਅਉਰਅਕਾਸੁਭਾਉਅਰੁਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਦੋਨੋਜੀਵਕੀਚਿਤਵਨੀਮਹਿ
 ਖਾਏਜਾਤੇਹੈ॥ਏਕਚਿਤਵਨੀਮਾਇਆਰੂਪਹੈ॥ਅਰਏਕਚਿਤਵਨੀਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਰੂਪਹੈ॥ਜਬਸੁਧਾਚਿਤਵਨੀਕਰਤਹੈਤਬਪ੍ਰਮੇਸਰਰੂਪਹੋਇਜ

ਤਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਅਸੁ ਭਾਚਿਤ ਵਨੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੋ ਜਤਾ
 ਹੈ॥ ਵੇਨੋ ਲਖਣਾ ਚਿਤ ਵਨੀ ਮਹਿ ਪਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਵੇਨੋ ਲਖਣਾ ਚਿ
 ਤ ਵਨੀ ਕੋ ਪਾਸਿ ਹੀ ਖੜੇ ਹੈ॥ ਦੂਰ ਤਉ ਨ ਹੀ॥ ਜੈ ਸੇ ਜਲ ਕੇ ਵੇਨੋ ਸੁਭਾਉ
 ਜਲ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਖੜੇ ਹੈ॥ ਭੋਬਣ ਭੀ ਅਰੁ ਤਾਰਨ ਭੀ॥ ੧੯੧॥ ਅਭਿ
 ਥਾਚਨਾਇ ਹੁ ਹੈ॥ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਸਦਾ ਸੁਖ ਭੋਗ
 ਉ॥ ਦੁਖੁ ਕਬਹੂੰ ਨ ਦੇਖਉ॥ ਸੋਇ ਹੁ ਬਾਂਛਾ ਜੀਵ ਕਉ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਕਾ
 ਹੇਤੇ ਇਸ ਚਿਹੁ ਪਦੁ ਪਵਣਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਜਾਵਹੀ॥ ਸੋ ਦੁ
 ਖ ਸੁਖ ਸਮਾਨ ਤਬ ਹੋਵਹੀ ਗੇਜ ਬਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਕੈ ਦੁਖੁ
 ਕਾ ਅੰਗੀ ਕਾਰੁ ਕਰੈਗਾ॥ ਅਰੁ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਖੁ ਹੁਕਾ

ਤਿਆਗੁ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਤਬ ਹੀ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮਾਨ ਹੋਵਹਿ ਗੇ ॥ ਜੈ ਸੇ ਕਰੁ ਏ
 ਅਉਖ ਦੁਖ ਏ ਬਿਨ ਰੋਗੁ ਨ ਹੀ ਦੁਖਿ ਹੋਤਾ ॥ ਤੈ ਸੇ ਮਾਇਆ ਕੋ ਭੋਗੁ ਰੋਗ
 ਦੁਖ ਹੈ ॥ ਇਨ ਕਾ ਅਉਖ ਦੁਖ ਇਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਖਿਅ ਹੁਕੇ ਤਿ
 ਆਗ ਕੀ ਬਾਂਛਾ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਹੈ ॥ ੧੯੧ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਦੁਖ
 ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਇਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਜੀ
 ਵਦੁ ਕਉ ਪੜ੍ਹਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਗੁ ਇਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ
 ਨ ਬਦੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਸਿਤੁ ਭੀ ਕੋ ਉਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵਦ
 ਸਾਜੇ ਨੀਚ ਪਦੁ ਹੈ ॥ ਸਭ ਕੋ ਈ ਇਸੀ ਨੀਚ ਦਸਾ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮਦ ਕਉ ਕੋ ਉਨ ਪਹੁਚਤਾ ॥ ਸਿਸਾਰ ਜੇ ਜੀਵਦੁ ਕਉ ਪੀੜਾ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਇਤ

ਦਿਖੇ

ਕਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦੇਸ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਚਿਤ ਕਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਤਨ ਕ
 ਰਿ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਦਸ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਉਸ ਦਸ ਅਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰ
 ਦ ਕਉ ਭੋਗ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਅਰੁ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪ ਹੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ
 ਹੋਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਹੈ ॥ ੧੮੩ ॥ ਅਮਰ ਬਚਨਾਇ ਹੁ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਕਉ ਉਚੇ ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰ
 ਬੁਲਾਵੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਖ ਹੁ ਦੁਆਰੇ ਉਚਾ ਪੁਕਾਰਿ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਕਾਰ
 ਜੀਵ ਹੁ ਕਉ ਜੋ ਮੇਰੀ ਚਿਰਿਆ ਵਹੁ ਮੇਰੀ ਚਿਰਿਆ ਵਹੁ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ॥ ਸ
 ਰੀ ਗਬਿਨਾ ਜਿਹ ਵਾ ਬਿਨਾ ਸਬਦ ਬਿਨਾ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਾਹੇ ਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਚਿਹੁ ਸਬ
 ਦੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਨ ਤੇ ਹੈ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਨਹੀ ਸੁਨ ਤੇ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਦੁਖ ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਪਾਵ
 ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕਾ ਅਰੁ ਬੰਨੀ ਨਹੀ ਸਮਝੇ ॥ ੧੮੪ ॥ ਅਮਰ ਬਚਨਾਇ

ਹੁੰਗੈ। ਏਕਮਨੁ ਪੁਨਿ ਰਧਨ ਬਾਯਾਇਆ ਕੇ ਨੀਮਤਿ ਉਸੇ ਬਹੁਤੁ ਜਤਨ
 ਕੀਨੇ। ਪਰਉਨਕ ਉਪਾਪਤਿ ਨ ਕੁਈ। ਫਿਰਿ ਉਨਉ ਉਕੀਅਤੋ ਉਦਿਆਨ
 ਮਹਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਈਧਨ ਏਕਠ ਕੀਆ। ਮਰੁਈਧਨ ਕਉ ਅਗਨਿ ਲਗਾ
 ਇਦੀਨੀ। ਉਸ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਉਸਕੁਾਇ ਪਰਨ ਕੀਵੀਛਿਅ ਕੀਨੀ। ਜੋ
 ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬਿਨ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਾਲਿ ਮਰਣਾ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੋ। ਤਬ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੈ। ਇਕ ਗਿਦੜ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਗਿ
 ਆਕੀਨੀ। ਜੋ ਹੋਗਿ ਦੜਾਇਸ ਮਾਨੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਕਉ ਜਾਇ ਕਰਿ ਗਿਅ
 ਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਿ। ਤਬ ਗਿਦੜ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀਆਗਿ ਆਪਾਇ ਕਰਿ ਉਸ
 ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦਿਖਾਈਆ। ਨਿਦੀਨੀ। ਗਿਦੜ ਕਹਿ ਆਹੇ ਮਾਨੁਖ ਤੈ ਅਗਨਿ

ਕਿਉ

੯੮

ਪ੍ਰਜਲਤ ਕੀਨੀਹੈ। ਤਬ ਮਨੁਖ ਕਹਿਆ ਮੇਨਿ ਰਧਨ ਤਾਈ ਕਰਿ ਕੈ ਬਹੁ
ਤੁਦੁਖੁ ਪਾਇਆਹੈ। ਅਭਿਆ ਕੇਨੀ ਮਤਿ ਮੈ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਕੀਨੇ ਪਗੁ
ਇਆ ਮੇ ਕਉ ਪ੍ਰਪਤਿ ਨ ਭਈ। ਤਤੇ ਮੇ ਅਭਿਆ ਕੀ ਪ੍ਰਪਤਿ ਬਿਨ ਜ
ਲਾ ਮਰਲਾ ਸੇਸਟਿ ਜਾਨਿਆਹੈ। ਅਗਨਿ ਪਰ ਜਲਤ ਕੀਨੀਹੈ। ਅਰ
ਇਸ ਮਹਿ ਕੁਟ ਪੜਤਾਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਗਿਦੜ ਉਪ ਦੇਸ ਕੀਆਹੈ
ਮਨੁਖ ਮਗਿ ਮਾਨੀ ਤੇ ਦੇਖਿਆਹੈ ਜਲਾ ਮਰਲੇ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਖੀ ਹੋਵਉ
ਗਾ। ਆਗੇ ਤੇ ਰੇ ਕਉ ਨ ਰਕਾ ਮਰ ਜੁਨੀ ਨਹੀ ਸੁਝਤੀਆ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ
ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਮਗਿ ਮਾਨੀਆਂ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਜਮ ਕੀ ਕਰਹੁ ਕੀਤਾ ਨਾ ਕਰਾ
ਵਤਾਹੈ। ਬਹੁਤਿ ਨ ਰਕਾ ਮਰ ਜੁਨੀ ਭੀ ਵਤਾਹੈ। ਜਿਨ ਕਾ ਕਉ ਅੰਤ

ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਅਬ ਤਉ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਖਾਜਨਾ ਮੁਹੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸਬ ਤੁਹੈ॥ ਬੁਧ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਨੀ ਹੈ॥ ਆਰਥ ਲਾ ਦੀਨੀ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਤ੍ਰਿਅਪਾਰਗਿਆਨੁ ਰਾਖ
 ਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਗਿਆਨੁ ਰਾਖ ਤਾ ਹੈ॥ ਭਲਾਈ ਬੁਰਿਆਈ ਕਾਗਿਆ
 ਨੁ ਰਾਖ ਤਾ ਹੈ॥ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਲਾਥ ਧਾਮਨੁ ਸਾਚ ਭੁੰਚ ਤਾ ਹੈ॥ ਜਲੁ ਸੀਤਲੁ ਅ
 ਚ ਵਤਾ ਹੈ॥ ਕੁਟਿ ਬਹੁ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ਹੈ॥ ਨਗਰਹੁ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ਹੈ॥ ਬਸਤ੍ਰ
 ਹੁ ਅਰੁ ਅਸਥਾਨੁ ਕਾ ਸੁਖ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਮਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੁ ਸੁਖੀ ਹੋ
 ਵਉਗਾ॥ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਨਾ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਜੋਗਿ ਦਰੁ ਕੀਜੁ ਨਿੰਹੈ॥ ਤੇਰੀ ਨਿਅ
 ਈ ਹਮ ਭੀ ਮਨੁ ਖਾਜਨਾ ਮਪਾਇ ਕਰਿਆ॥ ਇਆ ਕਉ ਢੂੰਢ ਤੇ ਫਿਰਤੇ ਥੇ
 ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਰਹੇ ਥੇ॥ ਇਤ ਕਰਿ ਚਉਗਾ ਸੀਲ ਖੋਜੇ

ਪਾਈ

ਨਉਂ ਬਤੇ ਤੇ ਬਤੇ ਅਬ ਗਿ ਦੜ ਕੀ ਜੁ ਨਿ ਪਾਈ ਹੈ। ਜੁ ਨੀ ਤਉ ਸਭ ਨ ਹਮਰਿ
 ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਥਾ। ਪਰ ਗਿ ਦੜ ਕੀ ਜੁ ਨਿ ਹਮ ਕਉ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ।
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹਮ ਕਉ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਦੀਨੇ। ਹਾਥ ਹੁ ਬਿਨ ਹਮ ਨੇ ਬਹੁ
 ਤੁ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਅਖ ਮਛਰ ਰੇ ਸਤੇ ਹੈ ਹਾਥ ਹੁ ਬਿਨ ਕੈ ਸੇ ਉਰ ਵਉ। ॥੫॥
 ਸੂਜੁ ਅੰਗੇ ਮਾਹਿ ਦਉ ਰੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ। ਹਾਥ ਹੁ ਬਿਨ ਕੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬਾਹਰਿ
 ਕਰਉ। ਬਹੁ ਹਿਜੇ ਕਛੁ ਖਾਵਤੇ ਹੈ ਸੇ ਮਾਟੀ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ ਖਾਵਤੇ ਹੈ। ਹਾ
 ਥ ਹੁ ਬਿਨ ਕੈ ਸੇ ਸੁਧੁ ਕਰਿ ਖਾਵਉ। ਬਹੁ ਹੁ ਜਬ ਕਾ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਹੈ। ਤ
 ਬ ਕੀ ਮੇਲ ਸਰੀਰ ਉਪਰਿ ਠਹਰਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਹਾਥ ਹੁ ਬਿਨ ਕੈ ਸੇ ਮੇਲ ਉਤਰ
 ਉ। ਬਹੁ ਹੁ ਅਉਰ ਦੁਖ ਸਨਹ ਅਹਾਰੰ ਸਿ ਅਨ ਜਹੈ। ਜਬ ਨਗਰ ਹੁ
 ਜਮਾਨਾ।

ਕੇਨਿਕਟਿਮੁਆਸਖਵਣਹਮਜਤੇਹੈ।ਤਬਮੁਏਮਿਸਕੇਦੁਆਲੇਸੁ
 ਅਨਹੋਤੇਹੈ।ਓਹੁਹਮਕਉਦੇਖਿਕਰਿਹਮਾਰੇਪਾਛੈਪੜਤੇਹੈ।ਉਹਗੀਹ
 ਮਕਉਖਵਣਨਹੀਮਿਲਤਾ।ਅਰੁਅਨਜੁਤਉਹਮਕਉਦੁਰਲੀਭੁ
 ਹੈ।ਤਤੇਬਿਸਟਾਖਾਇਕਰਿਸਮਾਬੀਤਵਤੇਹੈ।ਬਹੁਕਿਅਉਰਦੁਖ
 ਸੁਨਹੁ।ਪਰਜਬਬਰਸਾਤਹੋਤੀਹੈਤਬਛਪੜਾਮਹਿਜਲਸੁਖੈਨਪੀ
 ਵਤੇਹੈ।ਪਰਜਬਅਉਕਿਲਾਗਤੀਹੈਤਬਛਪੜਾਮਹਿਜਲਨਹੁ
 ਆ।ਅਰੁਪਿਰਹੁਮਹਿਵੜਨਾਨਾਹੁਆ।ਜੇਮਾਰਲੇਤੇਹੈ।ਤਬਨ
 ਦੀਆਕੇਕੀਠੇਉਦਿਅਨਮਹਿਜਾਇਕਰਿਸਮਾਬੀਤਵਤੇਹੈ।ਉਹਜ
 ਇਕਰਿਜਲਤਉਸੁਖੈਨਪੀਵਤੇਹੈ।ਪਰਭੁਛਨਕਛੁਨਹੀਪਾਈਤਾ॥੬

ਤਕਾਰਿਉਹਾਂਭੀਦੁਖੀਰਹਤੇਹੈ। ਅਉਰਦੁਖਸੁਨਹੁਜਬਸੀਤਕਾਲੁਕਾ
 ਸਮਾਆਵਤਹੈ। ਤਬਸੀਤਕਾਰਿਦੁਖੀਹੋਤੇਹੈ। ਬਸਤਨਹੀਨੁਪਹਰਿਕ
 ਰਿਸੀਤਉਤਾਰਉ। ਅੰਗਨੁਨਹੀਜੇਉਸਕੀਉਸਨਤਾਲੇਕਾਰਿਸੀਤਉਤ
 ਰਉ। ਅੰਦੁਨਹੀਜੇਉਹਾਂਬੈਸਿਕਾਰਿਸੀਤਉਤਾਰਉ। ਬਹੁਤਿਜਬਗੀਖ
 ਮਰਤਿਆਵਤੀਹੈ। ਤਬਬੂਟੇਸ਼੍ਰਾਵਤੇਬਾਹਰਿਹੋਇਕਾਰਿਸੀਤਲਪਉਨ
 ਨਹੀਲੇਸਕਤੇ। ਇਹੁਭਉਰਹਤਾਹੈਜੋਮਨੁਖਸਿਕਾਰੀਮਤਿਹਮਕਉਕੋਉ
 ਬਾਵਚਲਾਵੈ। ਕੈਕੋਉਸਿਘਬਘਿਆਫੁਫਹਿਲੇਜਾਵੈ। ਅਉਰਦੁਖ
 ਸੁਨਹੁ। ਹਮਾਰੇਜੇਬੇਟੇਬੇਟੀਆਂਹੈ। ਉਨਕਉਜਬਖੁਧਿਆਕਾਰਿਕੋਬਿ
 ਆਕਲਹਏਦੇਖਤੇਹੈ। ਤਬਮਨਮੈਸੋਗੁਬਝਿਜਾਤਾਹੈ। ਬਲਕੋਉਚ

ਲਤਨਹੀਜੋਓਨਕਾਦੁਖਨਿਵਰਤਕਰੀਐ॥ ਇਤਕਰਿਮਨੁਭੀਹਮਰ
 ਦੁਖੀਰਹਤਹੈ॥ ਅਰੁਤਨਭੀਹਮਰਾਦੁਖੀਰਹਤਹੈ॥ ਭੁਖਜੋਬਿਆਪ
 ਤੀਹੈਨਨਪ੍ਰਕਾਰਕਾਭੁਛਨੁਚਿਤਵੀਤਪੜਾਹੈ॥ ਪਰੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕਛੁਨ
 ਹੀਹੋਤਾ॥ ਅਵਰਦੁਖਅਨੇਕਹੈਜੁਕਹਿਲਮਹਿਨਹੀਆਵਤੋ॥ ਅਰ
 ਤੇਰਾਤੇਅਬਮਨੁਖਾਜਨਮੁਹੈ॥ ਦੇਹਅਰੋਗਹੈ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਸਾਬਤੁਹੈ॥
 ॥ ਬੁਧਿਹੈਬਲਹੈ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭਜਨਕਰਹਿਤਬਹੋਤਹੈ॥ ਸੀਤਹੁਕਾਸੀ
 ਗੁਕਰਹਿਤਬਹੋਤਹੈ॥ ਜਬਮਰਿਕਰਿਹਮਾਰੀਨਿਆਈਜੁਨੀਪਾਵਹਿਗ
 ਤਬਮਨੁਖਾਜਨਮਵਾਲੀਪ੍ਰਸੰਨਤਕਹੂੰਚਲੀਜਾਵੈਗੀ॥ ਸਦਾਦੁਖੀ
 ਅਰੁਚਿਤਤਰੁਹੈਗਾ॥ ਜਭਿਮਾਇਆਕੀਪ੍ਰਸੰਨਤਤੇਰੇਪਾਸਿਨਹੀਤੁਓ

੦

੦

੧੦

ਮਨੁਖਾਜਨਮੁ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੈ ਕਿਉ ॥ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
 ਇਅਨ ਪਕਰਿ ਕੈ ਕਿਉ ਗਵਾਵਤ ਹੈ ॥ ਬਾਂਤਰ ਵਾਲਾ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿ ॥ ਬਾਂ
 ਤਰ ਉਕੈ ਰਾਪੁ ਰੂਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬਾਂਤਰ ਕੇ ਹਾਥ ਚਿਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤ
 ਉਖੁਰ ਕਿਕਰਿ ਲੋਹੁ ਕਢਿਛੋ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਖੁਰਕਤਾ ਹੈ ਤਬ ਘਾਉ ਹੋਇ
 ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਖੁਰਕਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨੀਕ ਢਿਛੋ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਬਾਂਤਰ ਮ
 ਰਿਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਮਾਇਆ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਸਾਰਾ ਮਨੁਖਾਜਨਮੁ ਗ
 ਵਾਇਛੋ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਹੇਇ ਅਨੇ ਮਨੁਖਾਜਨਮ ਚਉਰ ਸੀਲ ਖੋਜੇ ਨਿਕਾਪ
 ਤਿਸਾਹ ਹੈ ॥ ਇਸ ਜਨਮ ਅਹਿ ਸਤੁ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਇਸ ਜਨਮ ਕ
 ਉਸੁਰ ਗਕੇ ਦੇਵਤੇ ਬਾਂਛਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਮਨੁਖਾਜਨਮੁ ਪਾਇ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭੁਜ

ਪੁਰਕ

ਨਕਰੀਆਂ ਤੇ ਰੇਕ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਿਰਧਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜਿਤੇ ਰੇਸਾ ਬਿਉ ਪਕਾਰ ਕੀਆ
 ਹੈ। ਅਪਨੇ ਭਜਨ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਖਿਆ ਹੈ। ਜਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰੇਕ ਉੱਤੇ
 ਲਤੀਤ ਬਭੋਗ ਹੁਮਹਿ ਅਰੁ ਧੀਧਿ ਅਹੁਮਹਿ ਲੀਨੁ ਰਹਤਾ। ਅਬ ਤਉ ਸਤੁ ਉ
 ਪਾਧਹ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਸਤਿ ਸੰਗ ਕਰਣ ਕਉ ਮਨੁ ਖਜਨ ਮੁਚਾ ਹੀਤਾ ਬਾਸਿ ਤੇ
 ਰੇਖਾ ਸਿਧੈ। ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕਉ ਬੁਧਿ ਚਹੀਤੀ ਥੀ ਸੋ ਤੇ ਰੇਖਾ ਸਿਧੈ। ਤਤੇ ਤੂੰ
 ਇਹੀ ਕਾਰਜੁ ਕਰਿ ਲੇਹਿ। ਜੇ ਚਉਗਾ ਸੀਲ ਖਜਨੀ ਕੇ ਦੁਖ ਹੁਤੇ ਛੁਟਹਿ। ਕੋਇ
 ਜਤਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੈ। ਇਹੁ ਸਮਾਹਾ ਬਿਨ ਅਵੈਗਾ। ਸੋ ਤੇ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਰੇਖਾ
 ਮਾਂਗੇ ਤੇ ਦੀਆ ਹੈ। ਤਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਲੇਹਿ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿਗਾ। ਤੇ ਰੇਕ
 ਉਮਾਇਆ ਕਿਆ ਕਰਿ ਦੇਵਣਾ ਬਾ। ਇਹੁ ਨੀਚ ਸੰਕਲਪੁ ਮਨ ਤੇ ਦੁਰਿਕਰਿ

ਅਰੁਗੋਬਿੰਦੁ ਜਨੁ ਕਰਿ ਲੇਹਿ। ਤਬ ਉਸਾਨੁ ਪਕਹਿ ਮਾਹੇ ਗਿਦੜ
 ਤੂੰ ਮੇਕਉ ਪਗਮਗਰੁ ਮਿਲਿ ਅਪੈ। ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨੀ ਪੜੇਹੈ। ਮੇਰੀਆ
 ਇਅਕੀਅਭਿਲਾਖਾ ਚਲਤੀ ਰਹੀਹੈ। ਜਿਉ ਅਗੇ ਜਲਾਮਰਣਾ ਸ੍ਰੇਸਟ
 ਜਨਤਾਥਾ। ਤਿਉ ਅਬਜੀਵਣ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜਾਣਿਆਹੈ। ਜੋ ਜੀਵ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸ
 ਰ ਕਾ ਭੁਜਨੁ ਬਹੁਤ ਕਰੀਐ। ਅਰੁ ਸਤਸੰਗ ਬਹੁਤ ਕਰੀਐ। ਇਹ ਨਿਰ
 ਧਨਤਾਈ ਭੁਲੀਥੀ ਜਿਤ ਕਰਿ ਤੇਰਾ ਮੇਲਾਹੋਆਹੈ। ਮੇਸੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਕਉ
 ਆਗੈ ਕਿਸੀ ਨ ਸੁਨਾਏਥੋ। ਇਨ ਬਚਨ ਹੁਕੇ ਸੁਵਣ ਕਰਿ ਕੈ ਆਕਤ ਚੰਦ
 ਨੁ ਭੁਇਆਹੈ। ਅਰੁ ਮਨੁ ਰਤੇ ਕੰਚਨੁ ਭੁਇਆਹੈ। ਧੀਨ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਧੀਨ ਮੇ
 ਰੇ ਭਾਗ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੈ ਪਗਮਪੁਨੀਤ ਭੁਇਆਹੈ। ਗਿਦੜ ਕੇ ਬਚ

ਨਹੁ ਉਸਕ ਉਇਤ ਕਰਿ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਕੀਆ ॥ ਜੁਗਿ ਵੜਕੇ ਉਨਥਾ ਉਸਕ ਉ
 ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆ ॥ ਗਿਰਦੜ ਕਾ ਅਕਾਰ ਦੇਖਣੇ ਮਾਤ੍ਰਥਾ
 ॥ ਸੋ ਦੇਖ ਲਾਮਾਤ੍ਰ ਅਕਾਰ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਲੀਨ ਤਪਾਈ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਮਾਤ੍ਰ
 ਖਭੀ ਫਿਰਿ ਪਰਿਗਏਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸੁਭ ਕਾਰਜੁ ਕਰ ਦੇਲਗਾ ॥ ਅਰੁ
 ਮੁਕਤਿ ਹੁਆ ॥ **ੴ ਪਾਅਉਰਬਚਲਇਹੁ ਹੈ ॥** ਕਿਸੀ ਸਾਧੁ ਮਾਇਆ ਕ
 ਉਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਮਹਿ ਦੇਖਿ ਮਾਥਾ ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਵਾਲਸੀ ਸਕੇ ਅਗਲੇ
 ਨਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਭੁਰੇ ਹੁਏ ਦੇਖੇ ॥ ਤਬ ਸਾਧੁ ਪੂਛਿ ਆਹੇ ਮਾਇਆ ਤੇ ਰੇਸੀ ਸ
 ਕੇ ਵਾਲ ਅਗਲੇ ਪਿਛਲੇ ਕਿਉ ਭੁਰੇ ਹੋਏ ਹੈ ॥ ਤਬ ਮਾਇਆ ਉਤਰਦੀਆ
 ॥ ਜੋ ਅਗਲੇ ਵਾਲ ਮੇਰੇ ਸੀ ਸਕੇ ਤਉਇ ਉਕਰਿ ਭੁਰੇ ਹੈ ॥ ਜੁਸ ਦਾ ਸਿਤਹੁ ਕੇ

ਆਗੈ ਮਸਤ ਕੁਟੇ ਕਿ ਅਰਾਖਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਸੀਸ ਦੇ ਕਿਟੇ ਕਿ ਕਹਤੀ ਹੈ ਜੁ ਕ
 ਛੁਤੁ ਮੇਰਾ ਅੰਗੀ ਕਰੁ ਕਰਹੁ। ਅਤੇ ਸੀਤ ਮੇਰਾ ਅੰਗੀ ਕਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਕ
 ਹਤੇ ਹੈ ਹੈ। ਆਇਆ ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸੀਤੁ ਸਟਹੈ। ਤਤੇ ਤੇਰਾ ਅੰਗੀ ਕਰੁ
 ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਇਸੀ ਕਰਿ ਸੀਸ ਕੇ ਅਗਲੇ ਵਾਲ ਭੁਰੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਵਾਲ
 ਸੀਸ ਕੇ ਇਉਂ ਭੁਰੇ ਹੈ। ~~ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਵਾਲ ਜੀਸ ਦੇ ਇਉਂ ਭੁਰੇ ਹੈ।~~ ਜੇ ਜਗਤ
 ਮੇਰੇ ਕਉ ਪਕੜਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਈ ਨਹੀ ਦੇਤੀ। ਓਹੁ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਫੜਤੇ ਹੈ
 ਨਿ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਿ ਕਸਿ ਜਤੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਰਿ ਸੀਸ ਕੇ ਪਿਛਲੇ ਵਾਲ ਭੀ ਮੇਰੇ ਭੁਰੇ
 ਹੈ। ੧੮੬। ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ। ਬੀਜ ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤਬ ਹੀ ਹੋਤ ਹੈ। ਜਬ
 ਬੀਜ ਸਾਥਿ ਸਾਧਨ ਕਰੀਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਬੀਜ ਕਉ ਪਰਤੀ ਸਾਥਿ ਮੇਲੀਤ ਹੈ।

॥ ਫੇਰਿ ਪਾਈ ਦੇਵੀ ਤਹੈ ॥ ਬਹੁ ਹਿੰਦੁ ਸ਼੍ਰੀ ਕਰੀਤੀਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਪਸੁ ਅਹੁਤੇ
 ਰਾਖੀ ਕਰੀਤੀਹੈ ॥ ਜੇ ਪਸੁ ਨ ਖਾਇ ਜਾਵਹਿ ॥ ਫੇਰਿ ਸੁਰਜ ਕੀ ਧੁਪ ਕਰਿ
 ਹਰਿ ਅਹੋਤਹੈ ॥ ਜਬ ਬ੍ਰਿਛੁ ਦੀਰਘ ਹੋਤਹੈ ॥ ਤਬ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਕਾ ਮੁਹਤ ਨੁ
 ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਉਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਹਸਤੀ ਭੁੰਚਤੇਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੀਜਹੈ
 ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀਹੈ ॥ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਲਜਾ ਰੂਪੀ ਵਾੜਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਾ
 ਇਆ ਰੂਪੀ ਪਸੁ ਤੇਰੇ ਖਿਆ ਕਰੀਤੀਹੈ ॥ ਬਚਨਹੁ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮਿਲਤਹੈ ॥
 ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਉ ਰੂਪੀ ਧੁਪੀ ਮਲਤੀਹੈ ॥ ਤਬ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬੀਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ
 ਬ੍ਰਿਛੁ ਜਾਇ ਹੋਤਹੈ ॥ ਜੇ ਮਾਇਆ ਦੁਖ ਦੇਵ ਦੇਵਾਣੀ ਬੀਜੁ ਸੁਖ ਦੇਵ ਦੇਵ
 ਲੀਹੈ ॥ ਇਜਾਤੀਹੈ ॥ ਮਨੋ ਛਾਇਆ ਹਸਤੀ ਭੁੰਚਤੇਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਅਉਰ ਬਚ

ਨਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਗਿਆ ੧੦੪
ਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਕੈ ਸਾਚੀ ਤਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰ ਦੀਆ ਜਗਿਆਸੀ ਧਿਆਨ
ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਐਸਾ ਚਹੀਤਹੈ॥ ਜੇਕਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾਰਿ ਆਨੁ ਅਪਨੇ
ਪਟਾਹਿ ਰਾਖਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਬਰੀਬਾਰ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਵਧਾ
ਵੈ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਿਧ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਧਿਆਨੁ ਜਗਿਆਸੀ ਕਉ ਇਉ ਚਹੀਤਹੈ॥
॥ ਜਿਉ ਇਸ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜਾਨਤਾ ਹੋਤੈ ਸੇਏਹ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਜਨੈ॥ ੧੯
੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਸਿ
ਮਰਨ ਕਾਰੁ ਪੁਛਿਆ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰ ਦੀਆ ਜਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ
ਸਿਮਰਨ ਕਾਇਹੁ ਰੂਪੁ ਹੈ॥ ਜੇਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਹੈਂ ਸੁਭ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੁ ਹੈ

ਮਾਇਆ ਜੇਹਾ ਰੋਪਾ ਸੁਹਾਈ ਹੈ ਸੋ ਹਮਰਾਖ ਨਹੀ ਜਾਨੀ। ਇਸਨੀਮ
 ਤਿਹਾਈ ਹੈ। ਜਬ ਮਾਇਆ ਕਉ ਹਮ ਅਮਕੀ ਜਾਗਾ ਰਾਖ ਤੇਤ ਬਾਇਆ
 ਨ ਜਾਤੀ। ਅਮੇਸੀਆ ਚਿਤ ਵਨੀਆਂ ਤਬ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ
 ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ। ਅਪਨੀ ਚਤਰਾਈ ਕਾ ਅਸਰਾ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ
 ਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਉ ਪਰਨ ਦਰਿ ਹੈ। ਨ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਉਪਰਿ ਨ ਦਰਿ ਹੈ।
 ਜਬ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਉਪਰਨ ਦਰਿ ਕਹਹਿ ਤਬ ਇਉ ਜਾਨਹੀ। ਜਿਹ ਵਾਇ ^{ਸੇ}
 ਅਕਾਸ ਉਪਰਿ ਤਬ ਲਗੁ ਠਹਰਤੀ ਹੈ। ਜਬ ਲਗੁ ਉਸਮਹਿ ਦਾਰੂ ਕਾ ਬ
 ਲੁਹੇਤ ਹੈ। ਦਾਰੂ ਕੇ ਬਲ ਬਿਨਾ ਹਵਾਇ ਅਕਾਸ ਮਹਿ ਨਹੀ ਠਹਰਤੀ। ਤੇ
 ਸੇ ਮਾਇਆ ਜੀਵ ਹੁਪਾਸਿ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਅਨਸਾਰ ਠਹਰਤੀ ਹੈ। ਜੀਵ ਹੁਕੀ

॥ ਤੁਸੇ ਅਥਿਰਾਤਾ ਅਕਾਰ
ਕਉ ਬਿਨਾ ਸਕਰੀ ਹੈ ॥

ਚਤਰਾਈ ਤਕਿ ਕਾਮ ਕਉ ਨਹੀ ਰਾਖਿਆ ॥ ੨੦੦ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥
ਜੇ ਸੇਰੈ ਨਿਕਉ ਪਰਿ ਦਿਨ ਪ੍ਰਬਲ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜੁ ਰੈ ਨਿਕਉ ਬਿਨਾ ਸੁ
ਕਰਿ ਛੋਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਦਿਨ ਉਪਰਿ ਰੈ ਨਿ ਪ੍ਰਬਲ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦਿਨ ਕਉ
ਰੈ ਨਿ ਬਿਨਾ ਸਕਰਿ ਛੋਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਦਾਰਥ ਹਉ ਪਰਿ ਅਥਿਰਾ
ਪ੍ਰਬਲ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਥਿਤਾ ਅਕਾਰ ਹਉ ਕਉ ਗਵਾਇ ਛੋਰਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸ੍ਰਿਤ
ਸਰੀਰ ਹਉ ਕਉ ਬਿਨਾ ਸੁਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨੦੧ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜਿਨ
ਕਉ ਸਿਤਹੁ ਕੀ ਸੀ ਗਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਇਹ ਪੰਚ ਲਾਭ ਮੁਖਿ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਤਉ ਉਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਗੁਰ ਸਬ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਲਾਭ ਇਹ ਹੈ ॥ ਜੇ
ਮਾਇਆ ਕਉ ਅਰੁ ਮਨ ਕਉ ਅਪਨ ਬੈਰੀ ਜਲ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੀਜਾ ਲਾਭ ਇਹ ਹੈ ॥

॥ ਜੇ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਹਾਰ ਕੇ ਵੇਤੇ ਹੈ। ਚੋਥਾਲਾ ਭਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਪਾਂਚਵਾਂਲਾ ਭਇਹੁ ਹੈ। ਮਨੁ ਖਾਜਨਾ ਕਉ
 ਅਰੁ ਕੁਟਿਬ ਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਵਣੇ ਕੇ ਸਾਥਿ ਕਿਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈ। ੨੦੩ ॥ ਅਉਰ
 ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਉ ਕਛੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰੀ। ਐਤ ਬਬਦਲਾ ਤੁਰਤੁ ਨ ਮਾਂਗੀ ਐ
 ॥ ਤੁਰਤੁ ਮਾਂਗਣ ਮਹਿ ਦੇਇ ਅਉਗਣਹੇਤੇ ਹੈ। ਏਕਤਉ ਅਹਿ ਕਾਰੁ ਸਿਧਹੇਤਾ
 ਹੈ। ਜੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮੇਕੀ ਨਹੈ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਫਲ ਚਿਰਾ ਕਿਉ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਸ
 ਰਾ ਅਧੀਰਜੁ ਸਿਧਹੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਪ ਜੇ ਧੀਰਜ ਵਾਨੁ ਹੈ। ਉਸ ਕਉ ਸ
 ਭ ਕਾਰ ਜੁ ਧੀਰਜ ਕੇ ਹਿਤ ਆਵੇਤੇ ਹੈ। ਜੇਤੇ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸ
 ਭ ਧੀਰਜੁ ਸਾਥਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਜੀਵ ਅਧੀਰਜੁ ਵਾਲਾ ਹੋਇ। ਮਿਲਤਾ ਹੈ

ਸਤਿਸਕੇਉਪਰਿਪ੍ਰਸੰਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਤਤੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕਉਉਹੀਕਰਮਹਿਤਾ
 ਵਤਹੈ॥ ਜਿਸਮਹਿਨਅਹੀਕਾਰੁਮਾਵੈਅਰੁਨਅਧੀਰਜੁਮਾਵੈ॥ ੨੦੩॥
ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਬਹੁਤਜੀਵਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖੀਹੈ॥ ਜੁਕਾਰਜੁ
 ਗੁਰਹੁਕਰਿਹੋਵਲਾਹੈ॥ ਅਰੁਆਪਕਰਿਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਬਹੁਤਜੀ
 ਵਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖੀਹੈ॥ ਜੋਬੋਵਤੇਹੈਬਿਖੁਅਰੁਚਾਹਤੇਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॥ ਅਰੁਬਹੁ
 ਤੇਜੀਵਇਤਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖੀਹੈ॥ ਜੋਉਨਕਾਰਜੁਕਾਲਿਹੋਵਲਾਹੈ॥ ਅਰੁਆਜੁ
 ਹੀਕੀਆਚਾਹਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਬਹੁਤੇਜੀਵਇਸਪ੍ਰਕਾਰਦੁਖੀਹੈ॥ ਜੁਪ੍ਰਲਬਧਉਨ
 ਕੀਹੈਪਾਉਅਰਮਾਂਗਤੇਹੈਸੇਗ॥ ੨੦੪॥ **ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥** ਜਿਨਹੁਗੁ
 ਰਮੁਖਹੁਦਕ੍ਰਿਤਅਰੁਸੁਕ੍ਰਿਤਅਪਨੇਵਿਖੇਨਹੀਮਾਨੇ॥ ਸੇਪੁਰਖਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ

ਮਸੂਕਹੈ। ਆਸਕੁ ਅਪਨ ਚਾਹਿ ਆਕਰਹੁ ਕੇਉ ਕਰਤੈ ਕੋਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ।
 ਪਰ ਮਸੂਕ ਕਾ ਚਾਹਿ ਆਕਰਹੁ ਸੁਭਹੀ ਕਰਤਹੈ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖ ਹੁਉ ਪਰਿਪ੍ਰੇ
 ਸਰੁ ਆਸਕੁਹੈ। ਤਿਨ ਹੁਜੇ ਕਛੁ ਪਵਣਾ ਸੋ ਪਾਇ ਚੁਕੇਹੈ। ਇਸੀ ਉਪਰਿ ਇ
 ਕਵਾਰਤਹੈ। ਕੋਈ ਸਾਧ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਇ ਆਤਲੇ ਸੁਤਾ ਪੜਾਥਾ। ਉਹਾਇ ਕੁਸਾਧੁ
 ਅਉਰਗੀ ਆਇਆ। ਤਬ ਸੁਤੇ ਸਾਧ ਕਉ ਆਇ ਜਗਾਇਆ। ਜਗਾਇ ਕਰਿ
 ਇਹੁ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਉਸ ਸਾਧ ਉਤਰੁ ਦੀਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ। ਤਬ
 ਹੁਸਾਧ ਸਾਧ ਕੀ ਚਰਨੀ ਉਠਿ ਪੜਾ। ਅਰੁ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰਾ ਅਪਰਾਧੁ ਖਿਮਕ
 ਰਣਾ। ਮੈ ਤੋ ਕਉ ਸੁਤੇ ਤੇ ਜਗਾਇ ਆਹੈ। ਜਿਨ ਕੇਉ ਪਰਿਪ੍ਰੇਸਰੁ ਆਸਕੁਹੈ ਤੇ

ਉਸ

ਸਭ ਕਰਣੀ ਅੰਕਰਿ ਚੁਕੇ ਹੈ। ਜਾਗਹਿ ਅਥਵਾ ਸੋਵਹਿ ਉਨ ਕੀ ਸਭ ਬਾਤ
 ਪਵਨੁ ਹੈ॥ ੨੦੫॥ **ਅਭਿਰਥਾਨੁ ਇਹੁ ਹੈ।** ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕਲੇਸ ਹੁਤੇ ਉਹੀ ਪੁਰਖ
 ਛੂਟੇ ਹੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅਹਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਉਤ ਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕ
 ਲੇਸ ਹੁਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਇਉ ਬਿਨਾ ਸੁਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੇਸ ਮੁੰਦ੍ਰ ਕਉ ਅਗ
 ਸਤੁ ਮੁਨਿ ਏਕੁ ਅਚਮਾਣੁ ਕਰਿ ਲੀਆ ਥਾ। ਬਹੁੜਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਉ ਜੀਵਹੁ
 ਉਪਰਿ ਅੇਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ। ਜੈ ਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਰੁਕਮਣਿ ਉਪਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੀ
 ਥੀ। ਜਬਰਾਜਾ ਸਿਸਪਾਲ ਰੁਕਮਣਿ ਕਉ ਵਿਦਾਹੁਣਿ ਆਇਆ ਸੀ ਤਬ ਉ
 ਸ ਕੇ ਸਾਥਿ ਜਹਾ ਸਿੰਧ ਥੀ ਆਵਿਲੇ ਕਰਿ ਸਹਸ੍ਰ ਹੀਰਾ ਜੇਥੇ। ਰੁਕਮਣਿ ਹਨੀ
 ਕਾ ਜੇਨ ਗਰਥਾ ਸੋਫਉ ਜਾ ਕੇ ਥੀ ਚਿਹੋਇਆ। ਦੁਆਲੇ ਰਾਜੇ ਸਿਸਪਾਲ ਕੀ

ਗਇ

ਆਫ ਉਜਾਹੋਇਗਈਆਂ। ਜਿਨਕਾਕਛੁਅੰਤੁਨਪਾਇਆਜਾਵੈ। ਲਖ
 ਗੰਗਸਤੀਘੋਰੇਲਾਖਹੀਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀਮਨੁਖਾ। ਉਨਕੇਸਾਥਿਥੇ। ਦੋਇਅਥ
 ਵਤੀਨਪਹਰਿਦਿਵਾਹਮਾਹਿਰਹਤੇਥੇ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਨੇਤਕਾਕਾਰਨੁਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀ
 ਕੀਨਿਰਤਿਮਹਿਥਾ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਰਥਉਪਰਿਚੜ੍ਹਿਕੈਦੁੱਅਚਕਾਤੇਥੇਗਕ
 ਰਿਕੈਆਏ। ਰੁਕਮਣਿਕੇਨਗਰਆਇਪਹੁਚੇ। ਤਬਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀਕਉਆਇ
 ਆਵੇਖਿਕਰਿਰੁਕਮਣਿਕੇਨਗਰਕੇਦੁਅਲੇਸਭਰਾਜੇਸਸਤ੍ਰਕਾਢਿਕਰਿ
 ਮਿਆਨਤੇਨੀਗੇਕਰਿਖੜੇਜੇਮਤੁਰੁਕਮਣਿਰਾਣੀਕਉਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਲੇਜਾਇ। ਏ
 ਤਕਰਿਸਸਤ੍ਰਕਾਢਿਖੜੇਹੋਇ। ਤਬਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀਸਭਹੁਕੈਦੇਖਤੇਦੇਖਤੇਰੁ
 ਕਮਣਿਰਾਣੀਕਉਅਪਣੇਰਥਉਪਰਿਬੈਠਾਇਲੀਆ। ਤਬਸਭਹੁਰਾਜੇਅ

੧੦੮

ਤੁਹਤਹੀ

ਹੁਆਪਨੇਬਲਅਨਸਾਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਸਾਥਜੁਪੁਆਨੀਕੀਆਸਸਤੁਫ
 ਰਿਕੈਬਰਾਜੁਪੁਕੀਆਪਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਬਰੇਸੁਰਬੀਰਬੋਸਤੁਹਿਗਜਿਅ
 ਹੁਕੇਮੁਖਮਹਿਛਰੁਦੇਕਰਿਰੁਕਮਦਿਰਾਣੀਕਉਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਲੇਗਏਹੁਅ
 ਰਕਾਮਹਿਜਾਇਕਰਿਰੁਕਮਦਿਰਾਣੀਸਾਥਿਵਿਵਾਹੁਕੀਆਜੈਸੇਕਰਿਆ
 ਹੈਗੁਰੁਨਨਕਜੀ।ਕੰਗਨਾਸਿਸਪਾਲਕੇਹਾਥਰਹੋਭਿਧਨਕਛੁਅਉਰਕੀ
 ਅਉਰਰਚੀ।ਤੈਸੇਸ੍ਰੀਸਾਰਕੇਕਲੇਸਹੁਰੁਪੀਸਿਸਪਾਲਕੀਜਨੇਤਹੈ।ਅਰੁਜੀ
 ਵਰੁਪੀਰੁਕਮਦਿਕਉਸ੍ਰੀਸਾਰਕੇਕਲੇਸਹੁਤੇਕਾਢੇਵਾਲਾਸੁਰਬੀਰੁਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਨੁਪੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭਉਹੈ।ਇਸਜੁਗਤਿਕਰਿਸਿਸਾਰਕੇਦੁਖਹੁਤੇਪਾਰਿਹੋਤ
 ਹੈ॥ ੨੦੬॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਅਗਿਆਨੀਜੀਵਪਾਸਹੁਜੇਪਾਪਕ

ਮੁਤਿਸਨੀਵਰੁਪੀਰੁਕਮਦਿ ੩

ਰਸਹੋਤੇਹੈਸੋਇਸਨਮਿਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਜੋਉਨਕੇਹਿਰਦੇਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਤੀ
 ਤਕੀਹੀਨਤਾਹੈ। ਅਰਥਇਹਜੋਉਨਕੇਹਿਰਦੇਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਿਸਚਾਹੀਕ
 ਛੁਨਹੀ। ਇਸੀਨੀਮਤਿਉਨਸਿਉਪਾਪਕਰਮਬਹੁਤੇਹੋਤੇਹੈ। ਅਰੁਗਿਆਨੀ
 ਪੁਰਖਕੋਅੰਤਰਿਐਸੀਪ੍ਰਤੀਤਹੈ। ਜੈਸੇਇਸਤ੍ਰੀਭਰਤੇਕਉਪ੍ਰਤੀਖਿਦੇਖਿਕ
 ਰਿਪਾਪਕਰਮਤੇਲਜਾਕਰਤੀਹੈ। ਜੈਸੇਨਿਆਈਰਾਜੇਕਉਪ੍ਰਜਾਪ੍ਰਤੀਖਿਦੇ
 ਖਿਕਰਿਪਾਪਕਰਮਹੁਮਹਿਨਹੀਬਰਤਤੀ। ੨੦੭। ਅਉਰਬਚਨਇਹੁੰ
 ਕੋਈਸਾਧੁਆਪਨੇਗੁਰਦੇਵਕਉਚੁਪੀਕਰਤਾਥਾ। ਤਬਉਸਨੇਗੁਰਹੁਸਾ
 ਖਿਇਹਬਾਤਚਲਾਈ। ਜੋਸੁਆਮੀਮੋਕਉਪਰਵਾਲੇਵਿਵਾਹਤੇਥੇ। ਪਰ
 ਮੇਤਮਾਰੀਆਗਿਆਉਪਰਿਇਹਬਾਤਰਾਖੀਹੈ। ਜਉਤੁਮਆਗਿਆਦੇਵ

ਭਾਇਓਜ ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਹੁਗੇਤਬਹੀਵਿਵਹੁਜਾਇਕਰਓਗਾ। ਤਬਗੁਰਦੇਵਸਿਖਉਪਰਿਲਤਚਲਾ
 ਈ। ਅਰੁਕਹਿਆਸੁਨਹੁਕਾਉਤਰੁਏਹੀਥਾਜੇਤੇਰੇਉਪਰਿਲਤਚਲਾਈਰੈ
 ॥ ਇਹੁਗ੍ਰਿਹਸਤਮਹਾਅੰਧਕੂਪਹੈ। ਚਉਰਾਸੀਲਖਜੋਨਕਾਕੂਪਹੈ। ਜਉ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਮੇਰੇਕਉਬਲਦੇਇਤਬਇਸਕੂਪਰੇਕਿਸੀਜੀਵਕਉਬਾਹਰਿਕਾਛ
 ਉ। ਅਤੇਉਲਟਾਇਹੁਕਾਮੁਤਉਮੇਰੇਪਾਸਹੁਨਹੀਹੋਤਾ। ਜੇਤੇਰੇਕਉਚਉਰਾ
 ਸੀਲਖਜੋਨਿਕੇਕੂਪਕੀਆਗਿਆਦੇਵਉ। ਜੁਜਾਹੁਇਸਕੇਬੀਚਛਾਲਮਾ
 ਰਹਾ। ਇਹੁਮਦਰਕੂਪਜੋਹੈਜੋਇਨਕੇਬੀਚਿਗਿਫ਼ਤਹੈ। ਤਬਉਸਕੇਸਾ
 ਥਿਜਗਤੁਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਰੁਕਾਛਤਾਹੈ। ਅਤੇਚਉਰਾਸੀਲਖ
 ਜੋਨਿਕੇਕੂਪਮਹਿਗਿਫ਼ਤਵਾਲੇਸਾਥਿਸਹਾਇਤਾਕਉਨਹੀਕਰਤਾ। ਜਬਅ

ਪੁਨੇ ਆਪੁ ਉਪਰਿ ਆਪਸਹਾਇ ਤਨ ਕੀਨੀ। ਤਬ ਅਉਰਸਹਾਇ ਤਕਰਵੇ ਵਾ
 ਲਕੋ ਉਨਹੀ। ਅਰਥਾਇ ਹਜਾਨਿ ਬੁਝਨ ਰਕੁ ਪਪਰਤਹੈ। ਦੀਪਕ ਲੀਨੇ ਹਾ
 ਥਿ। ੨੦੮। ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੈ। ਕਿਈ ਸਾਧ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਗੈ ਐਸੀ ਅਰ
 ਦਾ ਸਿਕਰਤਾ ਥਾ। ਜੁਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਅਨਿਤ ਸਕਤਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸ
 ਰਬ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਸਭ ਖੰਡ ਹੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹੁ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਆਹੀ ਸਕਤੀ ਬਿਆਪਿ ਰਹੀ
 ਆਹੈ। ਸਭ ਜੀ ਅਹੁ ਜੇਤ ਹੁ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਕਤਿ ਬ੍ਰਤਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥੁ ਦਿ
 ਸਿਆ ਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੋ ਪਦਾਰਥੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਭਰ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਸਭ
 ਪਦਾਰਥੁ ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੋ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਸੁਖ ਦਾਇਕ
 ਬਨੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਹੁ ਉਪਰਿ ਤੈ ਆਪਨੀ ਸਕਤਿ ਬ੍ਰਤਈ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਠਹੁ

ਤੇ ਮੇਵੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਤਿਨ ਹੁਓ ਪਰਿ ਤੈ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਬ੍ਰਤਾਈ ਹੈ। ਤ
 ਉਤਿਨ ਅਨ ਜਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ। ਅਰੁ ਲੋਹੁ ਓਪਰਿ ਤੈ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਵਰਤ
 ਈ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਹੁ ਦੁਧ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ। ਮੰਸ ਓਪਰਿ ਤੈ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਬ੍ਰਤ
 ਈ ਹੈ। ਤਬ ਮੰਸ ਰੂਪ ਸਿਵ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ। ਅਲੀਨ ਬੂਟ ਓਪਰਿ ਤੈ ਅਪਨੀ ਸ
 ਕਤਿ ਬ੍ਰਤਾਈ ਹੈ। ਤਬ ਬੂਟ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹੁਬਨਿ ਗਇਆ ਹੈ। ਅਹ ਦੁਰਲਭਾ ਅ
 ਰੁਜੀਵ ਓਪਰਿ ਤੈ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਬ੍ਰਤਾਈ ਹੈ। ਤਬ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਦਸਕਾ ਅੰਗੀ
 ਕਾਰ ਕਰਿ ਲੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਜੇ ਤੇ ਕਾਰਜ ਜਗਤ ਮਹਿ ਪਛੋਹੋ ਤੇ ਹੈ। ਸਭ ਕਾਰਜ ਤੇ ਹੀ ਸ
 ਕਤਿ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਤੇ ਹਉ ਭੀ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਸਕਤਿ ਕਾ ਅਸਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ। ਜਬ ਤੈ
 ਵਿਆਲੁ ਹੋਇ ਗਾ ਤਬ ਮੇਰੇ ਓਪਰਿ ਭੀ ਅਪਨੀ ਸਕਤਿ ਵਰਤਾਵਹਿਗਾ। ਜਬ ਤੇ

ਗੀਸਕਤਿਮੇਰੇਹਿਰਦੇਉਪਰਿਬਰਤੇਗੀਤਬਮੇਰੇਹਿਰਦੇਕਉਉਸਤਤਿਨਿੰਦਿਆ
 ਸਮਾਨਹੋਇਜਾਵੈਗੀ॥ ਨਾਮਪਮਨਾਸਮਨਹੋਇਜਾਵੈਗੀ॥ ਮਨਾਮਪਮਾ
 ਨਸਮਾਨਹੋਇਜਾਵੈਗਾ॥ ਕੰਚਨੁਮਾਟੀਸਮਾਨਹੋਇਜਾਵੈਗੀ॥ ਜੇਤੇਅਗਿ
 ਅਨਕੇਦੁਖਹੈ॥ ਅਰੁਸੀਸਾਰਕੇਕਲੇਸਹੈ॥ ਮੇਰੇਕਉਕਉਨਪੈਗਾ॥ ਸੋਦਿਨ
 ਅਰੁਗਤਿਉਸੀਤੇਗੀ॥ ਸਕਤਿਕੀਓਰਿਦੇਖਤਾਰਹਤਾਹੈ॥ ਜੇਕਥਮੇਰੇਉਪਰਿਬ੍ਰ
 ਤੇਗੀ॥ ਸੋਓਹੁਸਕਤਿਜੈਅਪਨੀਕ੍ਰਿਪਕਰਿਕੈਬ੍ਰਤਾਵਣੀਹੈ॥ ਅਉਰਉਪਾਉ
 ਕਉਨਹੀਸੁਝਤਾ॥ ੨੦੫॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹਹੈ॥ ਮੇਰਾਇਕੀਨਿੰਦਾਅ
 ਰੁਸਖੋਪਤਿਨਿੰਦਾਕਾਪੇਰੁਏਕੈਹੈ॥ ਤਿਸਪੇਰੁਕਨਾਮਅਚੇਤਤਾਹੈ॥ ਤਿਸੀਅ
 ਚੇਤਤਾਤੇਦੋਨੀਨਿੰਦਾਉਤਪਤਿਹੋਤੀਆਹੈ॥ ਸਖੋਪਤਿਛੁਦਨਿੰਦਾਹੈ॥ ਅਗੁਮੇ

੧੧੧

ਜਉ

ਆ

ਕੀ

ਹਮਾਇਆਕੀ ਦੀਰਘਾਨਿ ਦੁਹੈ। ਕਹੇਤੇਜੋਸਖੋਪਤਿ ਤਨਕੀਨਿ ਦੁਹੈ। ਇ
ਸਨਿ ਦੁਮਹਿਤਨੁ ਸੁਤਾਦਿਸਆਵਤਾਹੈ। ਇਸਨੀਮਤਿਮਨਨਿ ਦੁਦੀਰਘਾਨਿ
ਦੁਹੈ। ਅਰੁਤਨਕੀਨਿ ਦੁਛੁਦੁਨਿ ਦੁਹੈ। ਜਬਜਗਿਆਸੀਜਨਮਾਇਆ
ਕੇਮੋਹਕਉਤਰਿਜਾਤਾਹੈ। ਤਬਇਤਿਕਰਿਉਸਕਾਮਨੁਜਾਗਤਾਹੈ। ਜਿਸਕਾ
ਮਨਜਾਗਤਾਹੈ। ਤਿਸਕੀਸੋਖਪਤਿਨਿ ਦੁਭੀਬਿਲਾਇਜਾਤੀਹੈ। ਬਹੁਰਿ
ਜਿਨਪੁਰਖਹੁਕਾਮਨੁਜਾਗਿਆਹੈ। ਤੇਪੁਰਖਸੂਤੇਭੀਭਜਨੁਕਰਤੇਹੈ। ਸੁ
ਪਨੇਮਹਿਪ੍ਰਮੇਸਰਉ^ਨਕਉਰੇਗਾ^{ਨੂੰ}ਦਿਖਾਵਤਾਹੈ। ਸਿਤਹੁਸਾਥਿਉਨਕਾਮੇਲਾਰੇ
ਤਾਹੈ। ਉਨਕੇਸਾਬਬ੍ਰਹਮਚਰਚਾਕਰਤਾਹੈ। ਭੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਉਨਕਾਦਰਸਨੁਕ
ਰਤਾਹੈ। ੨੧੦॥ ਸਾਖੀਭਾਈਅੰਤਰੀਕੀ॥ ਕਿਸੀਸਾਧੁਇਹਪ੍ਰਸਨਕੀਆ

॥ ਜੇ ਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰਬ ਗੁਰੈ ॥ ਅਰੁ ਇਹੁ ਜੈ ਤੁਓ ਸੀ ਸਰਬ ਗੁਪਾਰਬੁ
 ਹਮ ਕੀਲੀ ਲਾਹੈ ॥ ਸੋ ਜੈ ਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਤੈ ਸੀ ਉਸ ਕੀਲੀ ਲਾਸਾ ਜੀਹੈ ॥ ਤੁ
 ਤੇਲੀ ਲਾਹੁ ਪੀ ਜੇ ਜਗਤੁ ਹੈ ਇਸ ਮਹਿ ਸਰਬ ਗੁਰੀ ਸਰਬ ਗਤਾ ਕੈ ਸੀਹੈ ॥
 ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਬੁਧ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖੋਲਿ ਸੁਨਾਈ ਐ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਅਰੁਣ ਜੀ ਉਸ ਸਾ
 ਧਕ ਉਓ ਤਰੁ ਦੀਆ ॥ ਪਾਸਿ ਅਰੁਣ ਬਲਦ ਚਲਾਵ ਤੇ ਥੋ ॥ ਕਹਿ ਆਇਨ
 ਬਲਦ ਹੁ ਕੀਓ ਰਿਦੇਖਹੁ ॥ ਇਨ ਕੀਓ ਰਿਦੇਖਿ ਕਰਿ ਸਰਬ ਗੁਰੀ ਸਰਬ
 ਗਤਾ ਪਛਾਣਿ ਲੀਜੀ ਐ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਉ ਇਹੁ ਬੋਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਆਸਾ ਬਿ
 ਕੀ ਆਹੁ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਜਬ ਤੁਮ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਜਤਨ ਕਰਿ ਕੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਕਵ
 ਸਿ ਕੀਏ ॥ ਤਬ ਹੀ ਤੁਮ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਕਰਿ ਛੋਡੁ ਓਗਾ ॥ ਜੇ ਇਨ ਬਲਦ ਹੁਨ ਪੁ

ਗਾਪੀ

ਰਖਾਰਬੁਕਰਿਕੈਕਾਮਕੋਧਾਵਿਕਜੀਤੇਹੈ।ਨਮੁਕਤਿਕੀਏਹੈ।ਇਤਕਹਿਸੰ
ਸਾਰਕੀਜੂਨਿਜਨਮਤੇਛੂਟਤੇਨਹੀ।ਦੂਸਰਾਮੰਗਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਨਿਆਉਜ
ਗਤਮਹਿਬ੍ਰਤਤਹੈ।ਇਹਬਲਦਕਿਸੀਜਨਮਕਾਵੇਵਲਾਵੇਤੇਹੈ।ਗਲਿਪੰ
ਜਾਲੀਆਹੈ।ਨੇਤ੍ਰਉਪਰਿਖੋਪੇਚੜੇਹੁਏਹੈ।ਪੀਠਉਪਰਿਛਮਕਾਪ
ੜਤੀਆਹੈ।ਦੁਰਬਚਨਬੋਲਿਕਰਿਸਭਕਾਰਜਕਰਾਵਤੇਹੈ।ਅਰੁਦਿੜਕ
ਰਿਚਕਲੀਅਹੁੰਸਾਬਿਬਾਧੇਹੈ।ਜਲੁਘਾਸਿਅਪਦੀਇਛਿਆਅਨਸਾ
ਰਖਵਾਵਤੇਪੀਵਾਵਤੇਹੈ।ਉਨਕੀਇਛਿਆਕੀਓਰਿਕਛੁਨਹੀਦੇਖਤੇ।
ਅਉਰਕਾਰਜਭੀਸਭਹੀਅਪਨੀਇਛਿਆਅਨਸਾਰਕਰਾਵਤੇਹੈ।ਸੋਬੁਧ
ਵਨਪੁਰਖਇਉਜਨਤੇਹੈ।ਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਘਰਅਨਿਆਉਨਹੀਕੋਈਕਰਮ

ਬਲ ਦੁਹੁਪਾਸਹੁਮੇਸਾਹੀਹੁਆਹੈ। ਤਬਹੀਇਹਫੜੇਹੈ। ਕਰਮਕੀਏਬਿਨਾਫ
 ਰਾਈਕੋਉਨਹੀਦੇਤਾ। ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਪਰਨਿਆਉਹੈ। ਬਿਨਾਦੇਸਕਿਸੀਕਉਨਹੀ
 ਫੜੀਤਾ। ਤੀਸਰਾਅੰਗਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਜਗਤਮਹਿਬ੍ਰਤਤਾਹੈ। ਜੇਇਹੀਬਲਦੁਕ
 ਰਤਨਹੀਕਰਤਾਕੋਉਔਰਹੈ। ਜਉਇਹੀਬਲਦਕਰਤਾਹੋਤੇਤਬਮੇਸੀਸਜਾ
 ਇਕਿਉਪਾਵਤੋ। ਅਪਣੀਸਮਰਥਤਾਅਪਣੇਕਰਤਬਹੁਦਾਅਰੇਜੀਵਉਕ
 ਉਲਖਾਵਤਾਪੜ੍ਹਾਹੈ। ਸੁਖਦੀਆਚਾਹਤਾਹੋਤਉਸੁਖਦੇਤਾਹੈ। ਦੁਖਦੀਆਚ
 ਹਤਾਹੋਤਉਦੁਖਦੇਤਾਹੈ। ਤਤੇਕਰਤਾਕੋਉਔਰਹੈ। ਚਉਥਾਅੰਗਜਗਤਮਹਿ
 ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਦਇਆਕਾਬ੍ਰਤਤਾਹੈ। ਸੋਪ੍ਰਤੱਖਬ੍ਰਤਤਾਦਿਸਿਆਵਤਾਹੈ। ਬਲ
 ਦਾਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰੀਗਮਹਿਬਲਦੀਆਹੈ। ਜੀਉਜਾਮਾਦੀਆਹੈ। ਪਾਸੁਅਰੁ

ਪਾਨੀ ਦੀ ਆਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਲੁ ਦੀ ਆਹੈ। ਪਾਛੈ ਦੇਵ ਦਾ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪਾਂਚਵਾਂ ਅੰਗੁ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜਗਤ ਮਹਿ ਇਹੁ ਬ੍ਰਤ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਛੁ ਨਹੀਏ ਕੋ ਚੇਤਿ ਨਹੈ। ਅਹੁ
ਆਪੇ ਆਪ ਹੈ। ਬਲ ਦੁਭੀ ਆਪਿ ਬਣਿ ਆਹੈ। ਅਤੇ ਤਮਾਸਾ ਤੈਖਲ ਕਤ
ਦਾ ਦੇਖਿ ਹੈਰਾਨੀ ਆਵੈ। ਆਪੇ ਆਹੁ ਤੇ ਅਪੇ ਚੀਤਾ ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਪਾਵੈ। ਆਪੇ
ਖਾਵਦੁ ਤੇ ਆਪੇ ਬਰਦਾ ਆਪੇ ਮੁਲੁ ਵਿਕਾਵੈ। ਚੁਹਨ ਅਲਛੁ ਹੈਰਾਨਾ ਪ੍ਰਿਧੁਲ
ਖਿਆਨ ਜਾਵੈ। ਛਿਹਵਾਂ ਅੰਗੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸਾਖਵਰਤ ਹੈ। ਇ
ਸਕਾਜੇ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਹੈ ਚੇਤਿ ਨੁਪੁਰ ਖੁਸੇ ਸਦਾ ਨਿਆਰਾ ਬਸਤ ਹੈ। ਨਓਹੁ ਬ
ਲ ਦੁਬਣਿ ਆਹੈ। ਨਾਕਿ ਸਾਣਿ ਬਣਿ ਆਹੈ। ਚਿਤਿ ਨਕਾ ਕਚਨੁ ਸਭ ਕਾਰਜ ਕ
ਰਤ ਹੈ। ਆਪ ਸਦਾ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਬਲ ਦੁਭੀ ਭ੍ਰਮ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦਿਸਿ ਆਵਤ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼

ਦੁਭੀਭ੍ਰਮਮਾਤ੍ਰਦਿਸਿਆਵਤਾਹੈ। ਅਰਥਇਹੁਜੇਸਭਪਦਾਰਥਅਨਉ
 ਪਜੇਹੀਦਿਸਾਟਿਪੜੇਆਵਤੇਹੈ। ਜੈਸੇਸਿਖੀਵਿਖੇਰੂਪਜੈਸੇਮ੍ਰਿਗਜਲਦਿ
 ਸਿਆਵਤਾਹੈ। ਅਰੁਹੈਹੀਕਛੁਨਹੀ। ਜੈਸੇਸੁਪਨਪਦਾਰਥਅਨਉਪਜੇ
 ਦਿਸਾਟਿਆਵਤੇਹੈ। ਤੈਸੇਜਾਗ੍ਰਤਵਿਖੇਭੀਸਭਜਗਤੁਅਨਉਪਜਿਆਦਿ
 ਸਾਟਿਆਵਤਾਹੈ। ੨੧੧॥ **ਅਉਰਸਾਖੀਭਾਈਅਰੁਣਜੀਕੀ॥** ਜਿਸਦੇਸ
 ਮਹਿਪ੍ਰਥਮੇਭਾਈਅਰੁਣਜੀਰਹਤੇਥੇ। ਤਿਸਦੇਸਕੇਚਹੁਜਗੀਕਾਦੀਵਨੁਖ
 ਤੀਓਹੁਭਾਈਅਰੁਣਜੀਕੇਦਰਸਨਕਉਆਇਆ। ਤਬਦੀਵਨਦਸਾਅ
 ਰਟਾਕੇਮਾਫੀਕਾਪਟਾਅਨਿਭੇਟਕੀਨਾ। ਅਰੁਕਹਿਆਜੈਮਿਹਰਵਨਤੁਮਾਰੇ
 ਪਾਸਿਬਹੁਤਸਿਤੁਸਾਧਰਹਤੇਹੈ। ਉਨਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਕੀਜੁਗਤਿਸੁਖੈਨਹੋਇਗੀ॥

ਕਾਰਿ

॥ ਇਹੁ ਪਦਾ ਦਸਾ ਅਰਟਾ ਦੇ ਮੈਲਿ ਪਿਆਇਆ ਹੋ ਚਉ ਪਗੀ ਕੀ ਮੁਹਰ ਭੀ
 ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਅਪਨੀ ਮੁਹਰ ਭੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ਤੁਮਾਇ ਹੁ ਪਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਰਿ ਕੈ ਰਾਖੋ ॥ ਤਬ ਭਾਈ ਅਰੁਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਬ ਤੁਮ ਬਾਤ ਕਰਿ ਰਹੋਗੇ ॥
 ॥ ਤਬ ਹਮ ਭੀ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਕਛੁ ਉਤਰੁ ਕਹੁ ਭੀ ॥ ਫੇਰਿ ਦੀਵਨ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਮੈ ਬਾਤ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੋ ॥ ਅਬ ਅਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹਣਾ ਹੋਇ ਸੁਕ
 ਹੀਏ ॥ ਤਬ ਅਰੁਣ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹੁ ਦੀਵਨ ਜੀ ਬਧਵਾਨੁ ਚਿਹੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ
 ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਅੰਗੀ ਕਰੁ ਕਰਣਿ ਲਾਗੇ ॥ ਤਬ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸੁਖ ਕਭੀ
 ਜਾਤ ਵਹੈ ਵੈਦਖ ਕਾ ਭੀ ਜਾਤ ਵਹੈ ਵੈ ॥ ਆਦਿ ਹੀ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਛਾਨਣਾ ਭਲਾ
 ਹੈ ॥ ਜਬ ਆਦਿ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅੰਤ ਤਕਿ ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਹਰਖੁ ਸੇ

ਗੁਨਗੀਉਤਪਤਿਹੋਤਾ। ਸੋਇਨਅਰਟਹੁਕੀਬਾਤਿਇਉਹੈ। ਤੁਮਾਰੀਨਿ
 ਰਤਿਮਹਿ। ਇਨਅਰਟਹੁਕਾਸੁਖਹੈ। ਦੁਖੁਨਿਗਤਿਮਹਿਨਹੀ। ਕਾਹੇਤੇਤੁਮ
 ਜੋਪਟਾਲਿਖਿਲਿਅਏਹੋਸੋਸੁਖਰੁਪਜਾਨਿਕਰਿਲਿਖਿਲਿਅਏਹੋ।
 ਅਰੁਗਮਾਰੀਨਿਗਤਿਮਹਿ। ਇਨਅਰਟਹੁਕਾਸੁਖਬੋਨਾਹੈਦੁਖਬਹੁਤਹੈ।
 ਤਤੇਇਹੁਪਟਾਹਮਨਹੀਰਖਤੇ। ਤੁਮਦੀਆਅਰੁਹਮਲੀਆਤੁਮਾਰਾ
 ਭਾਉਪ੍ਰਮੇਸਰੁਲੇਖੇਲਾਏ। ਪਰੁਹਮਾਇਸਪਟੇਕਾਮੀਗੀਕਾਰੁਨਹੀਕਰਤੇ
 ਤਬਦੀਵਨਕਹਿਆਭੁਲਜੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੈਕਛੁਮੋਕਉਭੀਖੋਲਿਸੁਨ
 ਈਐ। ਤੁਮਜੋਕਹਤੇਹੋਇਸਪਟੇਮਹਿ। ਦੁਖਬਹੁਤਹੋਸੋਕਿਆਦੁਖਹੈਹਮ
 ਕਉਭੀਸਮਝਾਈਐ। ਤਬਭਾਈਅਰੁਣਜੀਕਹਿਆਭੁਲੀਬਾਤਤੁਮਾਰੀ

ਸਮਝਹਾ ਪ੍ਰਥਮੇਤਉ ਦੁਖ ਸੁਨਹਾ ਜਬਹਮ ਅਰਟਹੁਕਾ ਮੰਗੀਕਾਰੁਕ
ਰਉਗਤਬਘਰਿਘਰਿਇਹਬਾਤਚਲਿਪੜੈਗੀਹਰਿਦੂਭੀਸੁਨਹਿਗੇਤੁ
ਰਕਭੀਸੁਨਹਿਗੇਜੋਭਈਅਰੁਣਕਉਦਸਅਰਟਸਰਕਾਰਥੀਚਲਤੇ
ਮਿਲੇਹੈਜੋਤੁਮਾਰੇਦੇਸਮਹਿਕਈਸਈਅਦਰਹਤੇਹੈਕਈਕੁਰੇਸੀਰਹਤੇ
ਹੈਕਈਮੁਲਾਮੁਲਵਾਦੇਰਹਤੇਹੈਸਭਹੀਚਉਧਰੀਆਗੈਆਇਕਹੈਗੇ
ਜੋਜੀਹਿੰਦੂਫਕੀਰਕਉਦਸਅਰਟਚਲਤੇਦੀਏਹੈਅਰੁਹਮਕਉਏਕ
ਭੀਨਹੀਮਿਲਤਾਹਿੰਦੂਚੰਗੇਰਾਕਿਸਕਰਿਜਾਨਿਆਹੈਇਹਬਾਤਹਮ
ਭੀਸੁਨਹਿਗੇਅਰੁਸੁਨਿਸੁਨਿਬੈਠੇਕ੍ਰਿਹਮਹਿਕਪਹਿਗੇਅਤਿਚਉਧ
ਰੀਉਨਕਾਕਹਿਆਸੁਨਿਕਰਿਹਮਸਿਉਅਰਟਫੇਰਿਲੈਲੇਵੈਬਹੁਤ੍ਰਿਐਸੀ

ਆਬਾਤਾਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਕਉ ਅਪਨਾ ਬੈਰੀ ਜਾਨਹਿਗੇ। ਸੋ ਜਬ ਹਮ ਅਰ
 ਟਹੁਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਬੈਰ ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਕਪਲੇ ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅਉਰ ਦੁਖ ਸੁਨਹਾ ਅਬ ਜੋ ਪਰਮ ਸਾਲਾਹਿ
 ਆਈ ਸੁਰਤਿ ਸਿਉ ਭਾਉ ਸਾਧਕ ਰਤੇ ਹੋ। ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਤੇ ਕਾ ਭਾਉ ਕਰਤੇ
 ਹੋ। ਜਬ ਹਮ ਅਰਟ ਲੇਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਜੇ ਆਵੈਗਾ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥਿ ਇਸ ਮਨ
 ਸਾਕਰਿ ਕੈ ਭਾਉ ਕਰੀਐਗਾ। ਜੇ ਮਤੁ ਇਹੁ ਖਨ ਦੀ ਵਲ ਕਾਨਿਕਟ ਵਰਤੀਐ
 ਵੈ। ਅਰੁ ਹਮਾਰੀ ਉਨ ਕੇ ਆਗੇ ਨਿੰਦਿਆ ਜਾਇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਟਹਲ
 ਕਰੀਐ। ਜੁ ਉਨ ਕੇ ਆਗੇ ਹਮਾਰੀ ਉਸਤਤਿ ਜਾਇ ਕਰੇ। ਅਉਰ ਆਵੈਗਾ
 ਉਸ ਕੇ ਸਾਥਿ ਭੀ ਇਹੀ ਮਨ ਸਾਕਰ ਕੈ ਭਾਉ ਕਰੀਐਗਾ। ਅਉਰ ਆਵੈਗਾ ਉ

ਸਕੈਸਾਥਿਭੀਇਹੀਮਨਸਾਕਰਿਕੈਭਾਉਕਰੀਐਗਾਅਉਰਾਵੈਗਾਉਸਕੈ
 ਸਾਥਿਭੀਇਹੀਮਨਸਾਕਰਿਕੈਭਾਉਕਰੀਐਗਾਤਤੋਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਪ੍ਰਜਾਰਹੀ
 ਅਰੁਅਰਟਹੁਕੀਪ੍ਰਜਾਚਲੀਅਰਟਕੇਅੰਗੀਕਾਰਕਰਨਸਿਉਅਗੈਸਾਧ
 ਹੁਕੀਦਸਾਭਲੀਹੈਅਉਰਦੁਖਸੁਨਹੁਜਿਅਰਟਕੇਅੰਗੀਕਾਰਕਰਨਮ
 ਹਿਰੋਤਹੈਅਬਜੇਹਮਉਦਿਆਨਮਹਿਰਹਤੇਹੈਸੋਪ੍ਰਮੇਸਰਸਰਬਤ੍ਰਜੀਵ
 ਹੁਕੇਹਿਰਦੇਮਹਿਗਮਾਰੀਦਇਆਪਾਇਦੀਨੀਹੈਕੋਈਰੋਜਨੁਲਿਆਵ
 ਤਹੈਕੋਈਗਮਾਰੇਪਾਸਿਦਹੀਦੁਪੁਲਿਆਵਤਹੈਕੋਈਗੰਨੇਸਿਟੇਲਿਆ
 ਵਤਹੈਗਮਬਦੇਬਣਾਏਭੋਜਨੁਗ੍ਰਿਹਮਹਿਬੈਠੇਖਾਵਤੇਹੈਅਰੁਜਬ
 ਅਰਟਹੁਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕਰਹਿਗੋਤਬਜੇਪ੍ਰਜਾਣਵਾਲੇਹੈਸੋਸਭਹੀਪ੍ਰਜਾ

ਵਣੇਵਾਲੇਹੋਇਜਾਵਹਿਗੇ। ਕੋਈਕਹੇਗਾਤੁਮਾਰੇਅਰਟਹੁਕੇਹਮਗੰਨੇਨਦੇਖੇ
 ॥ ਕੋਈਕਹੇਗਾਤੁਮਾਰੇਤੁਮਾਰੇਅਰਟਹੁਕਾਸਰਾਨਖਾਇਆ। ਕੋਈਕਹੇਗਾ
 ਤੁਮਾਰੇਅਰਟਹੁਕਾਹਮਪ੍ਰਸਾਦਿਨਕਬਹੁਪਾਇਆ। ਅਤੇਅਰਟਹੁਕੇਅੰ
 ਗੀਕਾਰਕਰਨਸਿਉਆਗੈਹਮ ਸੁਰਸਿਉਲਹਣੇਵਾਲੇਬੈਠੇਹੈ। ਅਉਰਦੁਖ
 ਸੁਨਹੁ। ਹਮਜੋਕੁਟਬਸਿਉਛੁਟੇਹੈ। ਸੋਬਾਵਰੇਹੋਇਕਰਿਛੁਟੇਹੈ। ਉਨਹਿ
 ਤਿਆਵਤਾਕਾਰਜੁਕੇਉਨਕਰੀਐ। ਇਤਕਰਿਉਨਹੁਕਹਿਅਜੋਜਾਹੁਤੰ
 ਹਮਾਰੇਕਾਨਹੀ। ਅਰੁਜਬਅਰਟਹੁਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕਹਿਗੇ। ਤਬਸਭਹੀਕੁਟਿ
 ਬਕੇਲਕਦੁਆਲੇਆਇਭਵਹਿਗੇ। ਅਹੁਇਉਕਹਿਗੇਜੋਹਮਜੋਪੀਛਾ
 ਤੇਰਾਛੋਰਿਅਥਾਸੋਬਾਵਰਾਜਾਨਿਕਰਿਪੀਛਾਤੇਰਾਛੋਰਿਅਥਾਸੋਅਬਤੰ

ਫੇਰਿ ਅਰਟ ਚਲਾਏ ਹੈਂ। ਤਤੇ ਹਮ ਕਉ ਕਿਉ ਦੂਰਿ ਕਰਤ ਹੈ। ਹਮ ਕਉ ਭੀ
 ਦੁਕ ਖਾਵਣ ਦੇਹਿ। ਸੋ ਜਬ ਚਿਹ ਠੀਠ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦਰ ਵਾਜੇ ਉਪਰਿ ਆ
 ਇਪੜਹਿਗੇ। ਤਬ ਕਿਸ ਸਿਉ ਦੂਰਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਤਤੇ ਅਰਟ ਹੁਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕ
 ਰਨ ਸਿਉ ਆਗੇ ਕਟਿ ਬਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਭੀ ਛੂਟੇ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਅਉਰ ਦੁਖ ਸੁਨਹੁ
 ਾਹਮ ਜੋ ਉਦਿਅਨ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਸੋਈ ਹਤ ਸਕਰ ਹੁਕਾ ਭਉ ਤੋ ਰਹਤ ਹੈ।
 ਜਬ ਤਸਕਰ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਿਹਮ ਹਿ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਰੈਨਿਕ ਉਹਮ ਦੀਪਕ ਜ
 ਗਾਇ ਰਾਖਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਿਹ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਿਜਤੇ ਹੈ। ਚਿਹ ਹਮ ਕ
 ਉਮਿਤ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਹਮ ਉਨ ਕਉ ਮਿਤ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਬ ਹਮ ਅਰਟ
 ਹੁਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਮਾਇਆ ਕਾਰਖਾਨ ਬਛਤ ਜਾਵੈਗਾ।

॥ ਤਬ ਸਸਤ੍ਰੁ ਬਿਨ ਤਸਕਰ ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਵਹਿਗੇ ॥ ਤਬ ਸਸਤ੍ਰੁ ਭੀ ਰਾਖ ਲੇਖ
 ਰਿਗੇ ॥ ਸਸਤ੍ਰੁ ਕੇ ਰਾਖ ਲੇਵ ਲੇ ਭੀ ਰਾਖ ਲੇਖ ਰਿਗੇ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਸਾਧਤ ਉਸ ਸ
 ਤ੍ਰੁ ਨ ਹੀ ਮਾਰਤੇ ਕਿਉ ॥ ਤਬ ਜੁ ਧਭੀ ਹੁਏ ਚਾਹੀਏ ॥ ਕੋਈ ਮਨੁ ਖਭੀ ਮੁਆ ਚਾਹੀ
 ਏ ॥ ਜਉ ਕੋਉ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਖਮਰੇ ਤਉ ਭੀ ਦੁਖਾ ॥ ਜਉ ਕੋਉ ਤਸਕਰ ਮਰੇ ਤਉ
 ਭੀ ਦੁਖਾ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਹਮ ਰਾਬਾ ਸਾਉ ਦਿਆਨ ਮਹਿ ਹੁਆ ॥ ਸਾਧ ਲਕੜੀ ਕਖ
 ਕਉ ਗਏ ਚਾਹੀ ਅਹਿ ॥ ਅਤੇ ਤਸਕਰ ਹੁਆਪਨਾ ਬੈਰ ਲੇਵਨਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਉ ਤ
 ਸਕਰ ਕੋਉ ਮਰੇ ਤਉ ਭੀ ਦੁਖਾ ॥ ਅਤੇ ਅਰਟ ਹੁਕੇ ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕਰਨ ਸਿਉ ਆ
 ਗੈ ਤਸਕਰ ਹੁਕਾ ਭੀ ਹਮ ਕਉ ਭਉ ਕੋਉ ਨ ਹੀ ॥ ਅਉਰ ਦੁਖ ਸੁਨ ਹੁਆ ॥ ਅਬ ਜੇ ਤੇ
 ਬੈਰਾਗੀ ਸੀਨਿਆ ਸੀਆ ਵਤੇ ਹੈ ॥ ਹਮ ਉਨ ਕਉ ਨਿਰਪਨ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਗੇ

ਇਤਕਰਿਓਹੁਵਦੇਚਲੇਜਤੇਹੈ। ਹਮਸਿਉਬਾਦਬਿਬਾਦਕਛੁਨਹੀਕਰਤੇ
 ਅਰੁਜਬਇਉਸੁਨਹਿਜੋਇਨਕੇਦਸਅਰਟਚਲਤੇਹੈ। ਤਬਸਭਹੀਹਮ
 ਸਿਉਆਇਆਇਸ੍ਰਗਰਾਕਰਹਿ। ਭੁਲੇਭੋਜਨੁਮਾਂਗਹਿ। ਅਮਲਹਰੀ
 ਮਾਂਗਹਿ। ਬਸਤ੍ਰਮਾਂਗਹਿ। ਇਕਪਰਚਾਇਤੋਰੀਅਹਿ। ਇਕਅਉਰਅ
 ਵਹਿ। ਇਸੀਸ੍ਰਗਰੇਅਹਿਅਉਧਬਿਘਾਇਜਾਇ। ਤਤੇਅਰਟਹੁਕੇਅੰਗੀਕਾ
 ਰਕਰਨਸਿਉਆਗੈਬੈਰਾਗੀਸਿਨਿਆਸੀਕੇਸ੍ਰਗਰੇਸਿਉਭੀਛੁਟੇਬੈਠੇਹੈ। ਅ
 ਉਰਦੁਖਸੁਨਹੁ। ਜਬਬੀਜਬੀਜਦੇਕਾਸਮਾਅਵੈਗਾ। ਤਬਸਭਕ੍ਰਿਸਾਣ
 ਭੀਹਮਸਿਉਕਾਣਿਕਢਾਵਹਿਗੇ। ਕੋਈਕ੍ਰਿਸਾਣੁਕਹੈਗਾਮੇਰੇਪਾਸਿਬੀਜਨਹੀ
 ਮੇਕਉਬੀਜਦੇਵਹੁ। ਕੋਈਕ੍ਰਿਸਾਣੁਕਹੈਗਾਮੇਰੇਪਾਸਿਬਲਦੁਨਹੀ। ਮੇਕਉ

ਬਲਦੁਦੇਵਹੁ। ਕੋਈ ਕਹੈਗਾ ਮੇਰਾ ਅੰਨਥੋੜ੍ਹਾ ਆਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁਮੰ
 ਗਤੇ ਬਹੁਤਾ ਚੈ ਮੈਛੋ ਰਿਜਤਾ ਹੋ। ਬਹੁਤਿ ਲੋਕ ਹੁਕੇ ਗਊਆਂ ਗਰਧਬਖੇਤ
 ਹੁਮੈ ਆਇ ਪੜਹਿਗੇ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਸਾਲ ਬਾਂਧਛੋ ਰਹਿਗੇ। ਅਰਉ
 ਨ ਕੇਖਸਮਹ ਮਾਰੇ ਪਾਸ ਫਰਿਆਈ ਆਇ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਜਬ ਉਨ ਕਉ ਛੁ
 ਰਾਇ ਦੇਵਉ ਤਬ ਕ੍ਰਿਸਾਲ ਰਾਜੀ ਨ ਰਹਹਿ। ਅਰਜਬਨ ਛੁਰਾਵਉ
 ਤਬ ਨ ਗਰੀਵਾਲੇ ਮਨੁ ਖਹਮ ਕਉ ਬੈਰੀ ਜਾਨਹਿਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਅਰਟਹੁਕੇ
 ਮੰਗੀ ਕਥਕਰਨੇ ਸਿਉ ਆਗੇ ਸਤੁ ਸੇਕੇ ਬੈਰਸਿਉ ਛੁਟੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਅਉਰ
 ਦੁਖ ਸੁਨਹੁ। ਸਹੀਰਹੁ ਕੀ ਗਤਿ ਮਹਾਛਿਨ ਭੰਗ ਰੂਪ ਹੋ। ਜਬ ਹਮਾਰੇ
 ਤੁਮਾਰੇ ਸਹੀਰਛੁ ਪਿਯਾਵਹਿਗੇ। ਅਉਰ ਸਰਦਾਰ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਅਉਰ ਕਾ

ਭਰੂ

ਮਦਾਰਹੋਵਹਿਗੋ। ਤਬ ਮਰਟਹੁਕਾਮਨਾਜਮਾਪਿਲੈਲੇਵਹਿਗੋ।
 ਸਾਧੋਕਾਸੁਭਾਉਪਾਛੈਆਲਸੀਹੋਇਜਾਵੈਗਾ। ਤਬਪਟਹਾਥਿਕਰਿਕੈ
 ਚਉਧਰੀਪਾਸਿਜਾਵਹਿਗੋ। ਕਹੇਗੇਜੋਜੀਹਮਰੇਪਾਸਿਮਾਫੀਕਾਪਟਾਰੈ
 ਲਿਖਿਆਹੁਆ। ਫਿਰਿਚਉਧਰੀਕਉਦਸਅਰਟਦੇਵਣੇਅਉਖੈਹੋ
 ਵਹਿਗੋ। ਤਬਐਸੀਆਬਾਤਬਨਾਇਕਰੈਗਾ। ਦੇਖੋਜੀਸਿਰਪਰਿਟੋਪੀ
 ਆਹੈ। ਅਰੁਤੇਵਿਲੀਗੋਈਆਹੈ। ਅਰੁਹਾਥੇਮਹਿਖਤਹੈ। ਅਰੁਕਹ
 ਤੇਹੈਹਮਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਸਿਤਹੈਹਮਕਉਮਾਫੀਅਰਟਦੇਵਹਾ। ਸੋਜਉਤੁਮਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਕੇਸਿਤਕੇਸਿਤਹੈਤਉਹਮਰੇਦਰਵਾਜੇਉਪਰਿਕਿਉਆਏਹੈ। ਐਸੀ
 ਆਂਬਾਂਤਾਂਕਰਿਕੈਚਉਧਰੀਅੰਦਰਿਨਵੜਨਦੇਵੈਗਾ। ਸੋਜਬਅਰਟਹੁਕਾ

ਬਿਲਾਇ

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀ ਅਤ ਬਹੀ ਇਨ ਕਉ ਐਸੀ ਸਿਧ ਕਾਰੁ ਏਕਿਉ ਆ
 ਬਤਉ ਅਪਨੀ ਕਿਹਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਦੁਆਰਾ
 ਇਨ ਕਉ ਦੇਖ ਲਾਨਹੀ ਪੜਤਾ ਅਭਿਰਦੁਖ ਸੁਨਹਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸਿ ਜੋ
 ਸਾਧੁ ਆਇਉ ਕਠੇ ਹੁਏ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸੀ ਗੁਰੂ ਤਿ ਬਾਤ ਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕ
 ਰਨ ਕਉ ਆਇਏ ਕਠੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜਬ ਹਮ ਅਰਟਹੁ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕ
 ਹਹਿ ਗੋਤ ਬਾਇਨ ਕੀ ਅਰਬ ਲਾਭੀ ਇਸੀ ਸੁਗਣੇ ਮਹਿ ਬੀਤਿ ਜਾਵੈ ਗੀ
 ਅਮਰੁ ਹਮਾਰੀ ਅਰਬ ਲਾਭੀ ਇਸੀ ਸੁਗਣੇ ਮਹਿ ਬੀਤਿ ਜਾਵੈ ਗੀ ਅ
 ਰਟਹੁ ਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮਹਿ ਅਨੇਕ ਦੁਖ ਉਤਪਤਿ ਆਨਿ ਹੋਵਹਿ
 ਗੇ ਮਨੁਖ ਜਨਾਮ ਪ੍ਰਐਸਰ ਕੇ ਭੁਜਨ ਨੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ਬਾਸੇ ਭੁਜ

ਨਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਕਿਤੇ ਵਾਲਿ ਰਹਿ ਜਾਵੈ ਗਾਹਮਾਰੇ ਗਲਿ ਸੁਰਾਹੈ ਅਉਰ
 ਆਇ ਪੜ੍ਹਾਹਿਗੇ। ਅਤੇ ਅਬ ਤਉ ਸਤ ਬੀਚਾਰੁ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰਿ ਜਸ ਕੇ ਬਿ
 ਉਹਾਗਮਹਿ ਲਗੇ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਕਿਰਤਿ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਏਤੀ ਕ
 ਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮੁਹਤਾ ਜੁ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਅਰਜਬ ਅਰਟਹੁ ਕਾ ਧਨ ਖਾਇ
 ਦੇਖਾਹਿਗੇ ਤਬ ਆਲਸੀ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਰਟਹੁ ਕੇ ਗਇਆਂ ਗਜਿ
 ਆਂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਉਦਰ ਨੀਮਤਿ ਦੂਢਤੇ ਫਿਰਹਿਗੇ। ਧਨ ਕੁਧਨ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ
 ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਕਰਹਿਗੇ। ਅਰਟਹੁ ਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹਿਏਤੇ ਦੁਖ ਉਤ
 ਪਤਿ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਸੁਖ ਕਛੁ ਲਓ ਲੇਸਾ ਤ੍ਰਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਖ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤਾ
 ਤੇਇਹੁ ਪਟਾਅਪਨੇ ਪਾਸਿ ਰਾਖੋ ਹਮਾਇਨ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਤਬ

ਈਵਾਨਇਹੁਬਚਨਮੁਟਿਕਰਿਕਹਿਆ। ਵਾਹਵਾਹਭਾਈਅਰੁਣਜੀ
 ਤੁਮਕਉਪੁਰਾਗੁਰੂਮਿਲਿਆਹੈ। ਧੀਨਓਹੁਸਤਿਗੁਰੂਹੈਜਿਸਪਸਹੁਤਮਦੀ
 ਪਿਆਲੀਨੀਹੈ। ਹਮਰੇਦਰਵਜੇਊਪਰਿਕਈਫਕੀਰਧੁਈਪਾਈਬੈਠੇਹੈ
 ॥ ਏਕੁਏਕੁਅਰੁਣਨਮਿਤਿਹਮਉਨਕਉਏਕੁਅਰੁਣਭੀਨਹੀਦੇਤੇ। ਅਰੁ
 ਤੁਮਕਉਹਮਦਸਅਰੁਣਪਾਰਿਆਇਕਰਿਦੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਤੁਮਨਹੀਲੇਤੇ
 ਮਾਇਆਕਉਜੋਤਿਆਗਿਆਹੈਸੋਤੁਮਹੀਜੈਸੇਪੁਰਖਹੁਤਿਆਗਿਆ
 ਹੈ। ਅਰਜੇਤੇਦੁਖਤੁਮਅਰੁਣਹੁਕੇਕਹਿਸੁਨਾਏਹੈ। ਤੇਤੇਦੁਖਤੁਮਪੁਰੇਕ
 ਹੈ। ਮਾਇਆਕੇਜੰਜਾਲਸਿਉਜੰਜਾਲਹੀਉਤਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਮਾਇਆ
 ਕੇਜੰਜਾਲਸਿਉਸਾਂਤਿਸਮਾਧਿਤਉਉਤਪਤਿਨਹੀਹੋਤੀ। ਤੈਸੇਕਹਿਆਹੈ

ਕਬੀਰਜੀ॥ ਉਠਨਹੋਇਹਸਤਕਾਬਤਾ॥ ਫੇਰਿਦੀਵਨਕਛੁਆਇਅਗੇ
 ਭੇਟਰਾਖੀ॥ ਤਬਚਿਹਭੀਨਲੇਵਹਿ॥ ਤਬਦੀਵਨਬਹੁਬੇਨਤੀਕਰਿਕੈ
 ਮਾਇਆਦੀਨੀ॥ ਪਰਚਿਹਮਾਇਆਭਾਈਅਡਲਜੀਸਾਧਹੁਕਉਅੰਗੀ
 ਕਾਰੁਨਕਰਾਈ॥ ਕਿਤੇਹੋਰਤਬਿਲੇਲਾਇਛਰੀ॥ ੨੧੨॥ **ਅਉਰਸਾਖੀ**
ਭਾਈਅਡਲਜੀਕੀ॥ ਏਕਬੇਰਗਉਆਂਧਰਮਸਾਲਕੀਅਤਸਕਰੁ
 ਲੇਗਏ॥ ਬਛਰੁਪਾਛੇਰਹੇ॥ ਤਬਭਾਈਅਡਲਜੀਕਹਿਆਸਾਧਹੁਕ
 ਉ॥ ਜੋਜਹਾਂਗਉਆਂਗਈਆਹੈਤਹਾਂਬਛਰੁਭੀਦੇਆਵਹੁ॥ ਕਹੇਤੇਜੋ
 ਤੀਨੇਸੁਖੀਹੋਵਹਿ॥ ਨਾਲੇਬਛਰੁਨਾਲੇਗਉਆਂਨਾਲੇਤਸਕਰੁ॥ ਤਬ
 ਸਾਧਬਛਰੁਲੇਕਰਿਤਸਕਰੁਹੁਪਾਸਿਗਏ॥ ਉਹਾਂਉਨਕਉਜਾਇਕਰਿ

ਬਛਰੂ ਦੀਏ। ਤਸਕਰਬਹੁਤੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕਰਤਸਕਰ
 ਹੁਕਰਿਆ। ਜਿਫਕੀਰਿਤੁਮਹਮਕੋਇਹੁਲੜੀਈਬਸਤੁਦੀਨੀਹੈ। ਤਾਂਤੇ
 ਤੁਮਧੰਨਹੋ। ਸਾਧਬਛਰੂਦੇਕਰਿਉਨਕਉਤਰਿਪੜੇਧਰਮਸਾਲਕੀਭਿ
 ਮੁਖੁਧਰਿਕੈ। ਤਬਤਸਕਰਹੁਕੇਪਰਹੁਕਉਮਗਨਿਲਾਗੀ। ਪਰੁਅੰ
 ਸੀਅਗਨਿਲਾਗੀਜੋਪਨੀਪਾਇਆਭੀਵਿਸਵੈਨਹੀ। ਓੜਕਤਸਕ
 ਰਹੁਕੇਪਰਿਜਲਿਗਏ। ਤਬਲੋਕਾਉਨਕਉਕਰਿਆ। ਜੋਆਜਿਤਉ
 ਤੁਮਾਰੇਪਰਿਜਲੇਹੈ। ਅਰੁਕਾਲਤੁਮਾਰੇਸੀਸਜਾਂਵਹਿਗੇ। ਕਹੇਤੋਜੰਘੇ
 ਸੇਸਾਹਿਬਲੋਕਾਦੀਆਂਗਉਆਂਜੋਤੁਮਲੀਨੀਆਂਹੈਂ। ਜਿਨਪੁਕੇਬਛ
 ਰੁਪਰਿਪਹੁਚਾਇਦੀਏਹੈਂ। ਤੁਮਤਉਈਚਾਰਕਛੁਨਕੀਆਕਿਉ। ਇਤ

ਗੀ

ਕਰਿਤੁ ਮਕਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਮਝੇਗਾ ਅਰੁ ਤੁਮਾਰੇ ਸੀਸ ਭੀ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਤ
 ਬਤ ਸਕਰਿਐ ਤ੍ਰਿਅਾਉ ਪਰਿਚਤ੍ਰਿਕ ਰਿਸਾਧੁ ਕਉ ਉਦਿਆਨਾਹਿਅ
 ਇਮਿਲੇ। ਉਨਹੁ ਕਹਿਆ ਤੁਮਫਿਰਿ ਚਲਹੁ ਅਰੁ ਅਪਨੀਆਗਉ ਅਲੈ
 ਆਵਹੁ। ਤਬ ਸਾਧੁ ਕਹਿਆ ਹਮ ਕਉ ਗੁਰਹ ਬਛਰੂ ਬਤਾਏ ਥੇਜੋ ਉਨਕ
 ਉਬਛਰੂ ਦੇ ਆਵਹੁ ਜੋ ਸਭ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ। ਅਰੁ ਅਬ ਤੁਮ ਇਉਂ ਕਹ
 ਤੋਹੋ ਜੋਗਉ ਅਲੇ ਜਾਵਹੁ। ਜੇ ਇਹੁ ਸੀ ਦੇਸਾ ਭੀ ਤੁਮ ਕਉ ਪਹੁਚਾਵਹਿਗੇ
 ਅਗੇ ਤੇਹਾ ਮਕਉ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇ ਅਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੁਫੇਰਿ ਆਇਕੋ
 ਗਉ ਅਲੇ ਜਾਵਹਿਗੇ। ਅਤੇ ਅਬ ਤਉ ਹਮ ਨਹੀ ਆਵਤੇ। ਤਬ ਤਸਕ
 ਰਹੁ ਗਲਿ ਮਹਿ ਪਲੇ ਪਾਇਲੀਤੇ। ਅਰੁ ਸਾਧੁ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲਗੇ

ਅਗੁਇਹੀਕਹਹਿਜੁਗਮਾਰੇਸਾਥਿਅਬਹੀਅਵਹੁਅਰੁਗਊਆਂਲੇਆ
 ਵਹੁ। ਤਬਸਾਧਹੁਉਨਕੀਬੇਨਤੀਮਨੀ। ਆਫਿਰਿਉਨਕੀਨਗਰੀਮਹਿਅਏ
 ਆਉਨਹੁਸਾਧਹੁਕੇਸਾਥਿਖਨਪਨਕਾਭੀਭਾਉਭਗਤਿਬਹੁਤਕੀਨਾ। ਆਫਿ
 ਰਿਗਊਆਂਬਛਰੁਸਾਧਹੁਕੇਆਗੇਲਾਇਦੀਨੇ। ਸਾਧਗਊਆਂਬਛਰੁਫੇ
 ਰਿਧਰਮਸਾਲਮਹਿਲੇਆਏ। ਅਰੁਤਸਕਰਹੁਕੀਆਂਬਾਤਾਭਈਅਰੁ
 ਟਜੀਕਉਕਹਿਸੁਨਾਈਆ। ਤਬਭਈਅਰੁਟਜੀਕਹਿਆਜੇਪੁਥਮੇਤ
 ਉਮਾਏਆਕੇਪਦਾਰਥਜਗਿਆਸੀਕਉਰਾਖਲੇਨਿੰਦਹੈ। ਪਰੁਭੀਗਾਖੀ
 ਏਤਉਸਹਜਿਬ੍ਰਿਤਕਰਿਰਾਖੀਅਹਿ। ਕਾਹੇਤੇਜੋਮਾਏਆਕੇਪਦਾਰਥਹੁ
 ਕਾਸੁਭਾਉਚਲਬਿਚਲਹੋਇਜਾਵਲੇਕਹੈ। ਤਤੇਜੋਪਦਾਰਥਮਾਏਆਕਾ

੧੨੩
 ਸ੍ਰੀਮਦ੍ਰਾਮਾਨੁਜੀਯਮਹਾਤਮਾ

ਰਾਖੀਐਮੇ। ਸਿਮਸਤਾਬਿਨਾਹੋਇਕਰਿਰਾਖੀਐਮੇ। ਸੁਖਇਸੀਬਤਕਰਿਹੋ
 ਤਹੈ। ਅਰੁਜਉਗਊਆਂਗਈਆਂਫੇਰਿਆਈਆਂਹੈ। ਤਬਪੁਲਬਧਅਨ
 ਸਾਰਰਾਖਲੀਜੀਅਹਿ। ੩॥੨੧੩॥ ਅਉਰਬੁਝਨਾਇਹੁਹੈ। ਆਗੇਸਾ
 ਖੀਤਈਵਰਸਨਜੀਕੀਚਲੀ। ਏਕਬੇਰਭਗਤਦਰਸਨਕੇਘਰਿਦੁ
 ਇਸਾਧਅਏਥੇ। ਆਗੇਭਗਤਕੇਘਰਿਪ੍ਰਸਾਦੁਤਾਰੁਥਾ। ਓਹਪ੍ਰਸਾਦੁ
 ਭਗਤਭੀਪਾਇਆਤੇਸਾਧੁਭੀਪਾਇਆ। ਪਗਿੰਸਾਪ੍ਰਸਾਦਸੀ। ਛੋਲਿ
 ਆਂਕੀਆਂਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂਨਲਿਲਸੀ। ਕਛੁਕਾਲਬੀਤਾਤਬਭਗਤਦਰਸ
 ਨੁਓਨਸਾਧੁਕੀਨਗਰੀਜਾਇਨਿਕਸਿਆ। ਪਰੁਜਾਇਕੇਨਗਾਇਆਸ
 ਹਜੇਜਾਇਨਿਕਸਿਆ। ਟਿਰਿਓਨਹੁਸਾਧੁਸਾਥੀਮੇਲਾਹੋਇਆ। ਦਈ

ਵਸਿ ਜੋਗਪਰਸਪਰਪਛਤਾ। ਰੈਨਕਾਸਮਾਥਾ। ਰਿਹਪਰਿਲੈਆਏਮੰਜੀ
 ਤੁਲਾਈਵਿਛਾਇਦੀਨੀ। ਭਗਤਕੇਸਾਥਿਇਕਅਉਰਸਾਧਰੀਥਾ। ਦੋਨੋ
 ਕਉਪ੍ਰਥਮੇਪ੍ਰਸਾਦੁਖਵਾਇਆ। ਫੇਰਕਮਾਦਕੇਗੰਨੇਚੁਪਾਏ। ਫੇਰਦੁਪ
 ਮਿਸਟਲਪਿਲਾਇਆ। ਫੇਰਿਚਾਪੀਕਰਿਕੈਸਵਲਾਇਆ। ਦਿਨਹੋਆ
 ਤਬਉਨਹੁਨੇਛਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਪ੍ਰਸਾਦੁਕੀਆ। ਬਡੇਭਉਸੰਜੁਗਤਿ। ਮਿਸ
 ਟਪ੍ਰਸਾਦੁਕੀਆਸਲੂਣਾਪ੍ਰਸਾਦੁਕੀਆ। ਅਚਰਸਾਥਪਾਪਰਸਾਥਿ। ਭ
 ਗਤਕਉਬੁਲਾਇਕਰਿਪ੍ਰਸਾਦੁਬੈਠਾਇਆ। ਜਬਪ੍ਰਸਾਦਪ੍ਰੀਠਕੇਆਗੇ
 ਰਾਖਿਆ। ਤਬਭਗਤਹੋਗੀਦੇਖਿਕਰਿਲਗੇਰੁਦਨਕਰਣਿ। ਪ੍ਰਸਾਦੁਨਪਾ
 ਵਹਿ। ਅਰੁਅਸੁਕਾਪ੍ਰਵਾਹੁਚਲਿਆਜਾਵੈ। ਫੇਰਿਉਚੀਸੁਰਕਾਢੇਕਰ

੧੨੪

ਰਿਪਰ

ਲਗੇਰੁ ਦਨ ਕਰਣਾ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰੂੰ ਪ੍ਰਕਾਰਹਿਆ ॥ ਅਰੁ ਭਗਤ ਹੋਰੀ ਰੁਦਨ
 ਕੇ ਕਰਜ ਲਾਗੇ ॥ ਤਬ ਘਰਿ ਵਾਲੇ ਸਾਧਗਰੇ ਮਹਿ ਅੰਚਰੇ ਪਾਇ ਕਰਿ ਭਗਤ
 ਕੀ ਪੈਰੀ ਆਇ ਪਏ ॥ ਉਨਹੁ ਕਹਿਆ ਭਗਤ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਮਹਿ ਤਉ ਅਭਿਗ
 ਨ ਅਸਿਖੈ ॥ ਪਰਜੇ ਅਬ ਕੀ ਪਰੀ ਹਮਾਰਾ ਅਭਿਗਨਾ ਦਿਸਿਆਇ ਆਹੈ ॥
 ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖੋਲਿ ਕਹੀਏ ਅਰੁ ਮੇਟੀਏ ॥ ਕਛੁ ਹਮ ਭੀ ਸਮਝੁ ਕਿਉ
 ਕਿਸਨੀ ਮਤੁ ਮਐ ਸਾਰੁ ਦਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਤਬ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਸੁਨਹੁ ਸਾਧ
 ਹੁਤੁ ਮਾਰੇ ਮਹਿ ਤਉ ਅਭਿਗਨੁ ਹਮ ਕੋ ਉਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ॥ ਹਮ ਅਭਿਗਨੁ
 ਅਪਨਿ ਅਹੁ ਕੀ ਚਿਰਿ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਰੁਦਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਫਿਰ ਸਾਧੂ ਕਹਿਆ ਭ
 ਲਾਜੀ ਓਹੁ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖੋਲਿ ਸੁਨਾਈਐ ॥ ਤਬ ਭਗਤ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰੀ

ਤੁਮਾਰੀ ਅਸਨਾਈ ਉਸੀ ਦਿਨ ਕੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਤੁ ਮਕਓ ਮਿਸੀ
 ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਖਵਾਈ ਸੀ ॥ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥਿ ਭਲਾਈ ਕਾ ਪੁਰਖਾਰ ਥਹ ਮਾਰੇ ਸਿਉ
 ਏਤਾ ਹੁਆ ਥਾ ॥ ਸੋ ਰਿਸੀ ਮਿਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕਾ ਹਮਕਓ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਦੀਅ
 ਹੈ ॥ ਜਿਬਰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਤੁ ਮਹੁਸਨ ਮਾਨਕ ਭਗਤ ਭਾ
 ਉਕੀਆ ॥ ਫੇਰ ਮੰਜਾ ਤੁਲਾਈਆਂ ਲੇਫ ਦੀਨੇ ॥ ਫੇਰਿ ਚਾਪੀ ਕਰਿ ਕੈ ਅਗੁਮੀਠੇ
 ਬਚਨ ਹੁਕਾਰਿ ਕੈ ਭਗਤਿ ਭਾਉਕੀਨਾ ॥ ਫੇਰਿ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕੀਏ ॥ ਓ
 ਹੁਆ ਗੇਅਨਿ ਰਾਖੇ ॥ ਜਬ ਤੁਮ ਮੇ ਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉਕੀਨਾ ਤਬ ਮੇ ਰੋਕੋ ਓਹੁ
 ਮਿਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਚਿਤਿ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ਮੇਕਹਿ ਮਾਰੇ ਪੁਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਹੁ ਇਕ ਮਿਸੀ ਪ੍ਰਸ
 ਦੀ ਮੇ ਸਾਧ ਹੁਕਓ ਖਵਾਈ ਸੀ ॥ ਤਿਸ ਮਿਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਮਕਓ ਏਤਾ ਸੁਖ ਦੀਅ

੧੨੫

੦

੦

ਹੈ॥ ਤਮੇਇਹਗਲ ਦੇਖਕਰਿਪ੍ਰਥਮੇਤਉਅਸਚਰਜਵਨਹਰਿਆ॥ ਫੇਰਿ
 ਚਿਤਮਹਿਉਤਰੁਆਇਆ॥ ਜੁਪ੍ਰਮੇਸਰਰਈਕਾਬਦਲਾਮੇਰੁਦੇਤਹੈ॥ ਪਰ
 ਮੁਖਪਾਵਦਕਾਜੋਕਾਰਜੁਅਰੁਪੁਰਖਰਬੁਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਿਨਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਰਈਕੇਬਦਲੇਮੇਰਦੇਤਹੈ॥ ਫੇਰਿਇਹੁਬਾਤਚਿਤਪੜੀਜੁਹੇਪ੍ਰਮੇਸਰਇ
 ਵੇਹੀਲਾਹੇਵੀਦੀਖੇਪਅਸਨੁਕਰੀ॥ ਅਤੇਸਹੀਰਹੁਪੀਠਗਕਉਪਾਲਦੇ
 ਰਹੇ॥ ਸੋਸਠਬ੍ਰਸਹੁਏਹੈਸਹੀਰਹੁਪੀਠਗਕਉਪਾਲਦੇਰਹੇ॥ ਸੋਸਠਬ੍ਰ
 ਸਹੁਏਹੈਸਹੀਰਹੁਪੀਠਗਕਉਪਾਲਦਿਆ॥ ਕਈਪ੍ਰਸਾਦਿਮੇਵੇਨੁਕਲ
 ਖਵਏਹੈ॥ ਕਈਸਰਬਤੁਦੁਧਪਿਲਾਏਹੈ॥ ਜੋਬਰਨਨਨਹੀਕੀਏਜਤੇ॥
 ਤਿਸਸਹੀਰਹੁਪੀਠਗਮੇਰੇਕਉਮੁੜਾਵਿਸਦਾਅਉਰਕਛੁਨਦੀਆ॥ ਸੋਇ
 ਬਿਸ

ਸੀਕਉ ਪਾਲਾਇਆਂ ਅਰਪੁ ਮੇਸਰ ਕੇ ਜੀਵਹੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾਇਆਂ ਅਉ
 ਧਥਿਤਾਈ ਹੈ। ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਛਲ ਵਲ ਕੀਏ ਹੈ। ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਛਲ ਵ
 ਲ ਕੀਏ ਹੈ। ਨਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਠਾ ਅਰੁ ਕਪਟ ਕੀਏ ਹੈ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪੋਖ
 ਨ ਨੀਮਤਾ। ਜੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੂੜਾ ਅਰੁ ਬਿਨਾ ਵਿਸਟਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਤਤੁੰਠ ਗਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਤ ਕਹਿ ਬਿਵਸਹੋਇ
 ਗਇਆ। ਜੋ ਇਹ ਬਾਤ ਚਿਤ ਪੜੀ। ਜੋ ਗਇ ਗਇ ਮੈ ਪਰਮ ਪ੍ਰਭੁ ਵਲ ਕਾ
 ਕਾਰਜੁ ਕਛੁ ਨ ਕੀਆ। ਜਉ ਕਛੁ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰ ਯੁਕਤਾ ਤਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਪਾ
 ਸਹੁ ਜੇ ਚਾਹਤਾ ਸੋ ਲੇਤਾ। ਕਹੇ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਪਰਿਕਾਈਆਂ ਮਤਿ ਪਦਾਰਥੁ
 ਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮ ਸੁਭਨੀ ਕਾ। ਜਉ ਮੈ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥੁ ਪਾਵਲ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਤਉ
 ਪਰਮਾ

੧੨੬

ਬਾਤ

੦

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸ ਹੁਓ ਕੋਊ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਤਾ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸ
 ਵਰਤਾ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੀ। ਮੈਕਿ ਆਕੀ ਆਜੇ ਮੇਸੀਖੇ ਪਨਭਗੀ
 ਅਰੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਠਗੁ ਕਉ ਪਾਲਦਿ ਆਂ ਅਰਬ ਲਾਗਵਾਈ। ਅਤੇ
 ਦੂਸਰੇ ਮੇਏ ਸਨੀਮਿਤਿ ਭੀਰੁ ਦਨੁ ਕੀ ਆਹੈ। ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਪਾਸ ਹੁਸੁ
 ਨਿ ਆਹੁ ਆਥਾ ਜੇ ਜੇਹੜੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸ ਹੁਜਰੁ ਰਿਮਨ ਵਲੀ ਹੋਵੈ
 ਤਬ ਰੁਦਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਮਨਾਈ ਅੇਤ ਬਾਨ ਲੇਤਹੈ। ਰੁਦਨ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਓੜ
 ਕਹੈ। ਪਰਾਮੁਖ ਪਾਵਲ ਮਹਿ ਬਡਾ ਲਭੁ ਦਿਸਦਿ ਆਇਆ। ਇਸੀ ਨ
 ਅਤਿ ਰੁਦਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸ ਹੁ ਮਨਾਵਤਾ ਥਾ ਜਿਹਮ ਕਉ ਪਰਮੁਖ
 ਪਾਵਲ ਕਾ ਬਲੁ ਦੀਜੈ। ਸਾਠ ਬਰਸ ਤਉ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਠਗੁ ਸਿਉ ਠਗਾਇ

ਅਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ [†] ਕੋਈ ਸਾਸੁ ਹਰਿ ਤਹੈ॥ ਤਬ ਪਰਮ ਪੁਖ ਵਢੇ ਕੇ ਕਾਰ
 ਜਲ ਗਾਈਏ॥ ੨੧੪॥ **ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥** ਕੋਈ ਸਾਪੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆ
 ਗੈ ਮੇਸੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਤਾ ਥਾ॥ ਜੁਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਤੇ ਰੇਖੀ ਕੋਈ ਕਛੁ ਚਾ
 ਹਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਕਛੁ ਚਾਹਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਭ ਸੇ ਦੀ ਚਾਹ ਪੂਰੀ ਕਰਣ ਵਲਾ ਹੈ॥
 ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਚਾਹੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹੀ ਨਾ ਰਹੈ॥ ਮੇਰੀ ਚਾਹੁ ਸਿਉ ਮੇਰੇ ਕਉ ਭਿੰਨ
 ਕਰੀ ਐ॥ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜੋ ਤੁਹੀ ਹੋ ਮੇਨ ਰਹਉ॥ ੨੧੫॥ **ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇ**
ਹੁ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧਥੀ ਸਾਧ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਸੁਰਮਾ ਕਉ ਨਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤ
 ਰਦੀ ਆ॥ ਜੇ ਸੁਰਮਾ ਚਹੁ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੁਖਾਇਆ ਭੀਨ ਦੁਖੇ॥ ਫਿਰ ਸਾਧ
 ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਧੀਰ ਜਵਾਨੁ ਕਉ ਨਹੈ॥ ਤਬ ਸਾਧ ਉਤਰਦੀ ਆ॥ ਜੇ ਜਬ ਮਨ

੧੨੧

ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਤਿ ਗੁ
 ਉਪਰ ਕਉ ਭਿੰਨ ਕ
 ਰੀ ਰਹੈ॥

੨੦੫੫
੧੫੬੩੩੩
੧੫੬੩੩੩

ਕੋਊ ਬਿਕਾਰ ਚਿਤਵੈ। ਤਬ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿਤਵਨੀ ਉਪਰਿ ਫਲੁ ਨ ਲਾਵੈ। ਜੈਸੇ
ਕਿਸੀ ਕਉ ਸੇਰੁ ਪੰਜਾ ਚਲਾਵੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਕੇ ਪੰਜੇ ਕਾ ਸਹਾਰ ਨ ਕਰਿ ਕੋ। ਫਿਰ
ਸੇਰ ਕੇ ਉਦਗਮ ਹਿਕਟਾਰ ਚਲਾਵੈ। ਤਬ ਉਹ ਬਡਾ ਪੀਰ ਜਵਾਨੁ ਕਹੀਦਾ
ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਨੁ ਜਬ ਬਿਕਾਰ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਅੇਸਾ ਬਲੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਜੈ
ਸੇ ਸੇਰੁ ਪੰਜੇ ਲਾਵੇ ਕੇ ਸੇ ਬਲੀ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਗਮ ਨ ਕਉ ਬਿਕਾਰ ਸਿਉ
ਹੋਇ ਰਾਖਣਾ ਅਨੇ ਸੇਰ ਕੇ ਉਦਗਮ ਹਿਕਟਾਰ ਚਲਾਵੇ ਵੇਵ ਲਾਹੇਤਾ ਹੈ। ਪੀਰ
ਜਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਚਿਹੁ ਕਹਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ੨੧੬॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ। ਦੁ
ਸਟ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਗਨਿ ਕੀ ਚਿਗਾਰੀ ਵਤ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਦਾਰੂ ਅਰ ਅਗਨਿ ਅ
ਪਸਮ ਹਿਮਿਲ ਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਤੁਪਕ ਛੂਟੀ ਹੈ। ਇਤ ਕਰਿ ਅਸੀਖ ਪਾਵ

ਰਤੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਅਸਿਖ ਮਿਤ ਕਹੇ ਤੇਹੈ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਦਸਟ ਕਾ ਬਚਨੁ ਚਿਲ
 ਗਾਹੀ॥ ਵਤ ਸੀਤ ਉਪਰਿ ਚਲਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਉਨ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਜਲ ਵਤ ਸੀਤ ਲਹੈ
 ਉਹਾ ਚਿਲ ਗਾਹੀ॥ ਬੁਝਿ ਜਾਤੀ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਿਧਨ ਹੀ ਹੋਤੀ॥ ਇਸੀ ਉਪਰਿ ਇਹੁ ਦੋਹ
 ਰਾਹੈ॥ ਰੱਜ ਬਚ ਲੈਨ ਕ੍ਰੋਧ ਬਲ ਰਹੈ॥ ਖਿਆਜ ਹਸਾਧਾ॥ ਜਿਉ ਦਾ ਮਨਿ ਦਰੀ
 ਆਵੁ ਪਰਿ ਕਰ ਸੀਕ ਉਨ ਉਪਾਧਿ॥ ੨੧੭॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਿਖਾ ਕ
 ਉਸੁਨਾਈ॥ ਏਕ ਬਡਾ ਧਨੀ ਖੜੀ ਸੀ॥ ਕਿਸੀ ਨ ਗਰਬਿ ਖੋ॥ ਉਸ ਕੇ ਪਾਸਿ
 ਚਾਰਿ ਕਰੋੜੀ ਧਨ ਸੀ॥ ਧਨ ਕਉ ਧਰਤੀ ਵਿਖੇ ਦਬਿਛੋਡਿ ਆ॥ ਉਨ ਕੇ ਉ
 ਪਰਿ ਲਘੁ ਬਿਛਾਇ ਕਰਿ ਬੈਠ ਰਹੈ॥ ਉਹਾਂ ਹੀ ਗੁਜਰਨ ਕਰੇ॥ ਵਿਸਾਹੁ
 ਕਿਸੀ ਕਾ ਨ ਕਰੇ॥ ਬਹੁ ਫਿਉਨ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮਾਇ ਪਹੁਚੀ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮਗ

੧੨੮

ਜੀ

ਪ

ਲਾਕਉ ਕਹਿਆ ਉਸਧਨੀ ਕਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਵਹੁ। ਤਬ ਧਨੀ ਕੇ ਲੇ
 ਵਲੇ ਕਉ ਜਮਗਣ ਆਏ। ਜਹਾਂ ਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਉਹਾਂ ਤੇ ਜਮਗਣ ਪਕੜਿ
 ਕੇ ਪਟਕਾਇ ਦੀਆ। ਜੈ ਸੋਧੋ ਬਾਕਪੜੇ ਕਉ ਪਟਕਾਇ ਮਾਰਤੇ ਹੈ। ਤਬ
 ਧਨੀ ਕਹਿਆ ਚੇਤੁ ਮਕਉ ਨਹੈ। ਉਹੀ ਉਸਹੀ ਕਉ ਦਿਸਿ ਆਵਹਿ। ਅ
 ਵਰ ਕਉ ਦਿਸਟਿ ਨ ਆਵਹਿ। ਚਿਹੁ ਧਨੀ ਬਾਰਬਾਰ ਇਹੀ ਕਹੇ ਰੇਤੁ ਮਕਉ
 ਨਹੈ। ਜਮਗਣ ਫੇਰਿ ਪਟਕਾਇ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਚਿਹੁ ਧਨੀ ਫੇਰਿ ਐਸੇ
 ਕਹੈ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਰੇਤੁ ਮਕਉ ਨਹੈ। ਫਿਰਿ ਜਮਗਣ ਇਉਂ ਕਹਹਿ ਮੂੰਥੈ
 ਧੇ ਕਉ ਮਾਰਿ। ਫਿਰਿ ਖੜੀ ਕਹਿਆ ਚੇਤੁ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਿਆ ਕਹਤੇ ਹੋ। ਅਰੁ
 ਤੁਮ ਕਉ ਨਹੈ। ਤਬ ਜਮਗਣ ਹੁਕਹਿਆ ਚੇਤੈ ਧੇ ਜਮਗਣ ਹੈ। ਤੁ

ਫੁਕੀਆਗਿਆ ਤੇਈ ਤੋਤਮ

੧੨੯

ਮਕਉਧਗਮਗਾਇਪਸਲੇਜਾਂਫੁਕੀਆਗਿਆਜੀਮੇਬੇਨ
 ਤੀਕਰਤਾਹੈਅੇਰੇਪਾਸਚਾਰਕੋਰੀਧਨਹੈ। ਤੁਮਦਸਬੀਸਲਖਆਇ
 ਆਮੇਰੇਪਾਸਹੁਲੈਜਾਵਹੁ। ਅਰੁਮੁਏਕਛੁਨਕਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਆਪਸਮ
 ਹਿਜਮਗਣਾਕਹਿਆਮਾਰਬੇਧੇਕਉਮਾਗਿ। ਤਬਲਗੇਧਨੀਕਉਮਾਰ
 ਟਿ। ਫੇਰਿਖੜੀਪੁਮੇਸਰਕੀਦੁਹਾਈਪਾਈ। ਅਰੁਕਹਿਆਪੁਥਮੇਰੇ
 ਸਾਥਿਦੋਇਚਾਰਬਾਤਾਕਰਿਲੇਵਹੁ। ਪਾਛੈਜਿਉਜਾਨਹੁਤਿਉਕਗੇ। ਤ
 ਜਮਗਣਾਕਉਪੁਮੇਸਰਕੀਆਗਿਆਹੁਈ। ਜੇਧਨੀਕੀਆਂਬਤਾਜੁ
 ਨਿਲੇਵਹੁ। ਤਬਜਮਗਣਾਠਹਰਗਏ। ਫੇਰਿਧਨੀਕਹਿਆਮੇਰੇਪਾ
 ਸਿਚਾਰਕੋਰੀਧਨਹੈ। ਤੁਮਏਕਕੋਰੇਲੈਜਾਵਹੁ। ਪਰਮੁਏਕਛੁਨਕ

ਹੋ। ਤਾਂ ਜਮਗਣਾ ਕਹਿ ਆਰੇ ਬੋਧੇ ਜਉ ਚਰੇ ਕਰੇ ਰੁਹਮ ਕਉ ਮਾਇਆ
ਦੇਵ ਹਿਤ ਉਭੀ ਗਮਾਰੇ ਕਿਤੈ ਕਾ ਮਿਨਾ ਹੀ। ਜਉ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੀ ਮਾਇ
ਆ ਦੇਵ ਹਿਤ ਉਭੀ ਗਮਾਰੇ ਕਿਤੈ ਕਾ ਮਿਨਾ ਹੀ। ਜਉ ਮਾਇਆ ਕੇ ਲੋਨ ਕ
ਰਿ ਕੈ ਹਮਨ ਮਾਰਤੇ ਤਬ ਧਨੀ ਕੋ ਉਨ ਮਰਤਾ। ਗਰੀਬ ਹੀ ਮਰਤਾ। ਹਮਰਾ
ਵਨ ਜੈ ਸੇਰ ਜੇਨ ਛੋਰੇ ਜਿਨਿ ਸੁਵਰਨ ਕੇ ਗਰੁ ਬਨਾਏ ਥੇ। ਅਰੁ ਹਮਵ
ਰਨ ਕੁਮੇਰ ਜੈ ਸੇਧਨੀ ਨ ਛੋਰੇ ਨ ਉਨਿ ਧੀ ਅਠਾਹਿ ਸਿਧੀ ਜਿਨ ਕੇ ਪਾ
ਸਿਧੈ। ਤੂੰ ਕਉਨ ਕੀ ਗਨਤੀ ਮਾਹਿ ਹੈ। ਹਮ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਆਗਿ
ਆਮਨ ਉਕੇਤੇ ਹੀ ਆਗਿ ਆਮਨ ਉ। ਜਉ ਚਹੁ ਕਰੇ ਵੀ ਵਿਦਹੁ ਏਕੁ
ਦਿਨੁ ਚਾਹਿਤ ਉਨ ਹੀ ਮਿਲਤਾ। ਦਿਨੁ ਕਿਆ ਜਉ ਪਹੁ ਏਕੁ ਚਾਹੈ

ਤਉਨਹੀਮਿਲਤਾ। ਪਹਰਕਿਆਏਕੁਪਵੀਚਾਰੇਤਉਨਹੀਮਿਲਤੀ।
 ਹਮਕਉਸੁਆਮੀਅਪਨੇਕੀਆਗਿਆਹੁਈਹੈਜੋਉਸਧਨੀਕਾਦੇਹਛ
 ਰਾਇਕਰਿਮੇਰੇਪਾਸਿਲੈਆਵਹੁਸੋਹਮਤੇਰੇਕਉਲੇਹੀਜਾਵਣਾਹੈਛੋੜੇ
 ਨਹੀਜਾਵਣਾ। ਤਬਧਨੀਦੇਖਿਅਜੋਮੋਕਉਲੇਹੀਜਾਤੇਹੈ। ਛੋੜਿਨਹੀ
 ਜਾਤੇ। ਤਬਧਨੀਕਰਿਆਭੁਲਾਜੀਲਖਮੀਸਾਥਿਮੇਰੇਕਉਦਾਇਚਰ
 ਬਾਤਤਉਕਰਦਿਦੇਵਹੁ। ਮੈਸਭਅਰਬਲਾਇਨਕੀਗਾਖੀਕਰਤੇਗ
 ਵਾਈਹੈ। ਤਬਜਮਲਾਕਰਿਆਭੁਲੀਬਾਤਤੂੰਲਖਮੀਸਾਥਿਬਾਤਾਂਕ
 ਰਿਲੇਹੀ। ਤਾਂਖੜੀਕਰਿਆਹੇਲਖਮੀਤੂੰਮੇਰੀਬਹੁਤਪਿਆਰੀਥੀ। ਸ
 ਭਾਸਿਉਤੋਕਰਿਮੇਰੇਹੀਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਕੀਨੀਥੀ। ਅਤਾਪਿਤਾਸਿਉਭਾ

ਈਬਾਂਧਵਸਿਉਅਰੁਸਰਬਸਿਸਾਰਸਿਉਤੁਮਹੀਕਉਪਿਆਰਾਕੀਆਥਾ॥
 ਅਰੁਕਿਸੀਕੋਕਛੁਨਦੀਨੀਜੋਮਤੁਨਿਖੁਦਿਜਾਇ॥ਸਿਤੁੰਭੀਤਉਕਛੁਤੁ
 ਲਾਕਰੁ॥ਅਬੋਮੇਕਉਜਮਗਦਲੇਚਲੇਹੈਇਨਤੇਛੁਡਾਇ॥ਇਨਤੇਨ
 ਹੀਛੁਡਾਇਸਕਤੀਤਉਮੇਰੇਸਾਥਿਚਲਾ॥ਜਉਸਾਥਿਭੀਨਹੀਚਲਤੀਤਉਭੂ
 ਮਮਸਾਣਤਕਿਤਉਪਹੁਚਾਇਆਉ॥ਮੈਏਤੀਪ੍ਰੀਤਿਕੀਨੀਥੀ॥ਕਛੁਤੁ
 ਮਭੀਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿ॥ਤਾਂਲਖਮੀਕਹਿਆਫਿਟੇਮੁਹਪਾਪੀਤੇਰਾ॥ਤੈਇਹਬਾ
 ਤਨਹੀਸੁਨੀ॥ਜਿਨਕਿਨੈਮੇਰੇਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਕੀਨੀਹੈ॥ਤਿਨਕਉਮੈਸਰ
 ਪਈਕੀਨਿਆਈਖਾਇਆਹੈ॥ਅਰੁਜਿਨਹੁਪੁਰਖਹਉਦਾਰਤਕੀਨੀ
 ਹੈ॥ਤਿਨਕਉਪਰਮਮਿਤ੍ਰਹੋਇਮਿਲਤੀਹੈ॥ਜਉਸਿਤਹੁਸਾਧਹੁਕੇਅਰ

ਥਲਗਾਇਦਾ ਕੇਗਰੀਬਾਧਾ ਅਥਿਤਾਕੇਅਰਥਲਗਾਇਦਾਤੋਮੇਂਤੇ
 ਰੇਸਾਥਿਹੀਜਾਤੀ। ਜੈਸੇਕੋਈਮਾਇਆਦੇਕਰਿਸਰਫਸਿਉਹੀਲਿਖਾ
 ਇਲੇਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਹਉਤੇਰੇਸਾਥਿਹੀਕੀਨਿਆਈਸਾਥਿਹੀਜਾਤੀ। ਪਰੁਰੇ
 ਪਾਪੀਤੇਰੇਪਾਸਹਉਹੁਪੁਰਖਾਰਥੁਤਉਨਕਛੁਹੁਆ। ਤਤੇਆਪਦੇਕ
 ਰਮਾਕਉਰੇਵਹੁਮੇਰੇਉਪਰਿਦੋਸਕਛੁਨਦੇਹਿ। ਜਿਉਦਾਬਪੁਰਖਹੈਤਿ
 ਨਕਾਪਾਸਮੇਂਨਹੀਛੋਰਤੀ। ਇਸਲੋਕਮਹਿਨਾਲੇਪ੍ਰਲੋਕਮਹਿਉਨਕੇਸਾ
 ਥਿਹੀਰਹਤੀਹੈ। ਓਹੁਮੇਰਾਤਿਅਗਕਰਤੇਹੈਪਰਉਨਕਾਤਿਅਗਮੇਂਨ
 ਹੀਕਰਤੀ। ਬਾਰੇਬਾਰਉਨਕੇਚਰਨਸੇਵਤੀਹੈ। ਅਹੁਜਿਨਹੁਮੇਰੇਕਉ
 ਧਰਤੀਵਿਖੇਦਬਿਛੋਡਿਆਹੈ। ਤਿਨਕੀਮੈਪਗਮਸਤੂਹੈ। ਸਰਪਹੁ

ਨੇ

ਸੁਰਸੁਰ

ਕੀਆਂਜੁਨੀਓਹੀਭੋਗਤੇਹੈਂ। ਬਹੁਤ੍ਰਿਅਉਖਿਓਨਰਕੁਕਉਓਹੀਭੋ
ਗਤੇਹੈਂ। ਜਿਨਹੁਤੇ ਉਦਾਰਤਾਨਹੁਈਤਿਨਕੀਇਹਗਤਿਭਈ। ਫੇਰਿ
ਲਖਾਸੀਅੰਸੇਬਚਨਕਹੇ। ਰੇਪਾਪੀਅੰਰੇਕਉਪ੍ਰਮੇਸਰੰਕਾਰਜਕੇਨਾਮਿਤਿ
ਉਤਪਤਿਕੀਆਥਾ। ਸੋਤੈਨੇਕਾਰਜੁਕਉਨਕਰਿਲੀਆ। ਮਟੀਕੇਸਾਥਿ
ਮਿਲਾਇਕਰਿਮੇਗੀਵਸੇਖਤਾਰੇਬਿਛੋਡੀ। ਨਕਉਅਪਨਕਾਰਜੁਕਰਿ
ਲੀਆ। ਨਾਕਿਸੀਅਵਰਾਕਾਕਾਰਜੁਕਰਿਦੀਆ। ਮਟੀਸਾਥਿਮਟੀ
ਕਰਿਛੋਰੁਆ। ਫਿਗਇਹਸਲੋਕਪੜੇ। ਨੀਮਤਾਇਣਨਤੀਰਥਾਇਣਾ
ਨਸਾਧੁਸੇਵਾਕਰਤਥਿਆ। ਤਦਵਾਂਈਨਕੂਪਕੀਏਅਥਿਤਅਰਥਨ
ਦਿਤੀਆ। ਖੁਧਿਅਵਿਤਨਭੋਜਨੰਅਖਾੜਜਲੰਨਹਧਰਮਣਹ॥

ਪਰਕਾਰਜਨਦੀਨਮਾਇਆਕੀਰਤਨੁਸੁਵਨਿਨਸੁਨਿਤਿਅਹ॥ ੧॥
 ਦੋਹਰਾ॥ ਪਰਤੇਰੇਮਹਿਲਛਮੀਕਿਉਤਰਸਾਇਉਚਿਤੰ॥ ਪ੍ਰਪਤਿ
 ਤੇਰਾਕਛੁਨਹੀਹਮਦੇਸਨਦੀਜੈਮਿਤੰ॥ ੨॥ ਮਨਸਜਨਮਅਰੁਲਖ
 ਮੀਪ੍ਰਭਪਾਵਨਕੋਥੋਕਾ॥ ਤੇਸਕੁਤੇਰੇਪਾਸਿਥੇਦੁਰਮਤਿਮਗਹਰਿਰੋਕਾ॥
 ੩॥ ਮਾਇਆਮਹਿਵਰਪਰਿਬਨਾਇਨਸੇਸੁਖੁਕਛਿਲੇਹਿ॥ ਸਾਥਨ
 ਤੇਰੇਜਤਹੈਖਾਇਰਿਰਾਇਅਰੁਦੇਹਿ॥ ੪॥ ਕਬੀਰਮਾਇਆਚੇਰੀਰਾਮ
 ਕੀਅਪਨੀਕਰਹੁਨਕੋਇ॥ ਪਰਕੀਕਉਅਪਨੀਕਹੈਤਾਰਿਅਧਿਕਦੁ
 ਖਹੋਇ॥ ੫॥ ਨਦੀਨਿਆਈਜਤਹੈਮਾਇਆਜਕੋਨਾਮ॥ ਇਨਸਿ
 ਉਜਲਕਛਿਪੀਜੀਅੇਸੋਈਅਵੈਕਾਮ॥ ੬॥ ਫੇਰਿਲਖਮੀਕਹਿਆ

ਰੇਅਭਾਗੀਮੇਰੇਵਿਖੇਪ੍ਰਮੋਸਰਅੰਸੀਸਕਤਿਰਾਖੀਹੈ। ਜਉਮੇਰੇਕਉ
 ਗੋਬਿੰਦਅਗਥਿਦੇਤਾਤਬਤੇਰੇਕਉਗੋਬਿੰਦਮਿਲਾਇਦੇਤੀ। ਜਉਮੇ
 ਰੇਕਉਸ੍ਵਰਗਹੁਅਗਥਿਦੇਤਾਤਉਸ੍ਵਰਗਹੁਮਹਿਬਾਸੁਲੇਤਾ। ਅਰੁ
 ਜਉਰਾਜਨਮਿਤਿਦੇਤਾਤਉਰਾਜੁਕਰਤਾ। ਜਿਤੈਮੇਰੇਕਉਕਿਸੀਅਰਥ
 ਨਖਗਚਿਆ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਅਪਨੀਬੁਧਨੁਰੇਉ। ਰੇਪਾਪੀਨਤੈਨੇਕਉਬੰ
 ਧੁਆਛੁਰਾਇਆ। ਨਕਿਸੀਧਨਹੀਨਕੀਬੋਈਬੋਟੇਕਾਵਿਦਾਹੁਕੀਆ
 । ਨਕਉਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕਰਾਇਆ। ਜਉਤੈਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਾਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜੁਕੀਆਹੋਤਾ। ਤਬਤੇਰੇਕਉਬਜਿਤ੍ਰਕਰਿਬੈਕੀਠਲੇਜਾਤੀ। ਪਰਰੇਦ
 ਈਕੇਮਾਰੇਤੈਅਪਨੇਅਪਕਉਤੀਕਉਸੁਖੁਨਦੀਨਾ। ਜਬਲਖਮੀ

ਦਸਾਇ

ਅੰਸੇ ਬਚਨ ਕਹੇਤ ਬਖਸ਼ੀ ਰੋਵਣੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਲਾਗਾ ਸੋਊਸ
 ਸਮੇ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਕਛੁ ਫਲੁ ਏਕ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ॥ **ਦੋਹਰਾ ॥** ਜਬ
 ਲਗਾ ਜੀਉ ਪਿਰੈ ਸਾਬਤੁ ਤਬ ਲਗੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਸਿਆਰੇ ॥ ਜਬ ਘਰਿ
 ਮੰਦਰ ਅਗਲ ਗਾਨੀ ਕਾ ਛਿਕੂ ਪੁਕਾਛੈ ਪਨਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਇਸੀ ਪਰਥਾਏ
 ਗੁਰੂ ਬਾਝੇ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਉਚਰਿਆ ॥ **ਅਰੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥** ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
 ਲੀਏ ਤੈ ਗੁਨੀਆਂ ਲੋਕੁ ਵਿਆਪੀ ਸੁਣੀ ਦੁਨੀਆ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕੰਠਿ
 ਸਿਰੀ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਸਿਰੀ ਲੇਛ ਲੀਆ ॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦਇਅ
 ਲੀਆ ॥ ਜੀ ਅਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਸਹਾਉ ॥ ਏਕੈ ਸਮ
 ਕਰਿ ਗਾਢੀ ਗਾਤਿ ਹੈ ॥ ਏਕਹਿ ਸੁਪਨੈ ਦਾ ਮਨ ਛੁਡਿ ਹੈ ॥ ਰਾਜਕਮਾਇਕ

ਗੀਜਿਨ ਬੈਲੀਤ ਕੈਸੀਗਿਨ ਚਿਚਲਚਲੀਆ। ੨॥ ਏਕੋਪਾਣੀਪੰਡ
 ਤੇਪਿਆਰੀਏਕਸੀਚੀਤਜਿਬਾਪਮਹਿਤਾਰੀ। ਸੁਤਭੂਤਤੇਗੁਹਸੀ
 ਤਾਕੋਨਿਕਦਿਨਹੋਈਖਲੀਆ। ੩॥ ਹੋਇਅਉਸੁਤਬੈਠਲਾਇਤਾ
 ਤੀ। ਜੋਗੀਜਤੀਪੰਡਿਤਬੀਚਾਰੀ। ਗਿਹਿਮਤੀਮਸਾਦੀਬਨਾਹਿਬਸ
 ਤੇਉਠਿਤਿਨਕੈਲਾਗੀਪਲੀਆ। ੪॥ ਕਦੇਬੀਧਨਠਾਕੁਰੰਜਕੋ। ਹ
 ਰਿਹਰਿਨਮੁਬਸਿਉਜੀਅਤਾਕੋ। ਸਾਧਸੰਗਿਭਏਜਨਮੁਕਤੇਗਤਿਪ
 ਈਨਨਕਨਦਰਿਨਿਹਲੀਆ। ੫॥ ੧੬॥ ੩੧੬॥ ਅਉਰਬਚਨ
 ਇਹੁਹੈ। ਏਕਾਦਿਨਖਜਨੇਦਬੋਹੋਏਉਤੇਸਤਿਸਤਰਾਂਉਪਦੇਸਦੀ
 ਅਂਲਿਖੀਅੰਹੋਈਅੰਡੀਅੰਮੋਪਾਹਿਲੀਇਹੁਜੇਅਵਸੇਸੁਆ

ਵਦਾਹੈਉਸਮਾਨੁਖਉਪਰਿਜੋਮਰਣਾਸਚੁਜਾਣਦਾਹੈਤੇਫੇਰਿਗਲ
 ਖੇਰੁਣਵਿਚਿਪਰਚਿਆਹੈ॥ ੧॥ ਦੁਜਾਅਵਸੋਸੁਇਹੁਆਵਦਾਹੈ
 ਮੈਨੁਉਸਮਾਨੁਖਉਪਰਿ॥ ਜੋਮਾਇਆਨਸਵੰਤਜਾਣਦਾਹੈਤੇਫੇਰਿ
 ਉਸਦੇਉਪਰਕੁਰੋਸਕਰਦਾਹੈ॥ ੨॥ ਤੀਜਾਅਵਸੋਸੁਇਹੁਆਵ
 ਦਾਹੈਮੈਨੁਉਸਮਾਨੁਖਉਪਰਿ॥ ਜੋਜਾਣਦਾਹੈਕੀਮਹਭੇਲਿਖੇਦਗ
 ਹਤੇਕੁਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਫੇਰਿਚਿਤਾਕਰਦਾਹੈਤੇਦੋਸੁਹੋਰਨਾਉਪਰਿਦੇਵਦਾ
 ਹੈ॥ ੩॥ ਚਉਥਾਅਵਸੋਸੁਮੈਨੁਇਹੁਆਵਦਾਹੈਉਸਮਾਨੁਖਉਪ
 ਰਿ॥ ਜੋਜਾਣਦਾਹੈਰਕੁਕਾਦਿਨਨੇਕੁਆਇਆਹੈਤੇਇਕਠਕਰ
 ਣਵਿਚਿਮਾਲਦੇਪਰਚਿਆਹੈ॥ ੪॥ ਪੰਜਵਾਅਵਸੋਸੁਇਹੁਆਵ

ਦਾਹੈ ਮੈਨੂੰ ਉਸਮਨੁ ਖਉ ਪਰਿ। ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਗਨਿ ਨਰ ਕਦੀ ਬ
ਤੇ ਹੁਤ ਹੈ। ਪਾਪ ਕਰਣ ਵਿਚਿ ਦਿਲਾ ਵਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ੫॥ ਛਿਹਵਾ ਅਵ
ਸੋ ਸੁਇਹੁ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਉਸਮਨੁ ਖਉ ਪਰਿ। ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਸਾਂਈ ਦਾ
ਸੁਖ ਸਤਿ ਪੈ ਤੇ ਕੀਮਾ ਧਰਮ ਦਿਆਂ ਵਿਚਿ ਫਿਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ੬॥
॥ ਸਤਵਾ ਅਵਸੋ ਸੁਇਹੁ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਉਸਮਨੁ ਖਉ ਪਰਿ। ਜੇ ਜਾ
ਣਦਾ ਹੈ ਸਾਂਈ ਇਕੁ ਪੈ ਤੇ ਉਸ ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਰ ਨਾਲਿ
ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ੭॥ ੨੫੮॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ॥ ਨਾ ਕਰਿ ਫਿਲਵਿ
ਕੀਮ। ਚਿਧਰਮ ਦੇ ਹੋ ਪਿਆਰੇ ਮਤਿ ਕਲਨੁ ਕਰਣਾ ਪਵੀ ਅਵਸੋ ਸੁ। ਤਾਂ ਤੇ
ਹੁਣ ਹੀ ਮਨ ਅਪਣੇ ਦੇ ਕੀਨ ਛਿਕਾ। ਜੇ ਕਲਿਨੁ ਅਵੇ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ

ਸਾਧੀ

ਖੁਲਾਸੀ॥ ੨੨੦॥ ਅਉਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਇਕੁਸਾਧਕਹਿਦਾਹੈਜੇਮੇ
ਚਾਰਹਜਾਰਪੋਥੀਪੜੀ॥ ਹਥਨਾਵਿਚਹੁਇਹੁਚਾਰਵਚਨੁਮੇਲੀਤੇ
ਸੋਸਭਵੇਲਾਉਨਾਨੂਚਿਤਕਰਦਾਹਾਂ॥ ਪਹਿਲਾਵਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਹੇਮਨ
ਮੇਰੇਜੇਭੁਜਨਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾਨਕਰਿਸਕਹਿਤਾਰਿਜਕੁਉਸਦਨਖਾਹੁ॥
੧॥ ਦੂਜਾਵਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਹੇਮਨਮੇਰੇਜੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਕੀਤੇਉਪਰਿਰਾ
ਜੀਨਰਹੇਤਾਵੇਦੁਸਾਂਈਹੋਰੁਕਰਿ॥ ੨॥ ਤੀਜਾਵਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਹੇਮਨ
ਮੇਰੇਜੇਹੜੀਆਂਗਲਾਂਸਾਂਈਵਰਜੀਆਂਹੈਨਿਤਿਨਕੋਲੋਹਟਿਖੜੁਇ
॥ ਨਹੀਤਾਂਮੁਲਖਓਸਦੇਵਿਚਹੁਦੁਰਿਹੈ॥ ੩॥ ਚਉਥਾਵਚਨੁਇਹੁ
ਹੈ॥ ਹੇਮਨਮੇਰੇਪਾਪਕਰਣਕੋਲੋਨਹਟੇਤਾਂਉਥੇਪਾਪਕਰਿਜਿਥੇ

੧੩੫

ਤੁਹਨੁਸਾਂਈਨਵੇਖੋ॥ ੪॥ ੨੨੧॥ ਅਉਰਥਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਇਕਸਾਧ
 ਕਹਦਾਹੈ॥ ਮੇਕਿਸੀਮਨੁਖਕਉਮੁਰਖਜਾਨਿਆਥਾ॥ ਫੇਰਿਮੇਉਸਪਾ
 ਸਹੁਪੁਛਿਅਜੇਤੁਕਛੁਵਿਦਿਆਪਾਵਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਕਹਿਆਸਾ
 ਗੀਵਿਦਿਆਵਿਚਹੁਮੇਪੰਜਗਲਾਂਪਲੇਬਧੀਆਂਹੈਨਿ॥ ਭੀਨਹੀਉ
 ਪਰਿਧਿਅਨੁਰਖਦਾਹਾਂ॥ ਪਰਿਲੀਇਹੁਹੈ॥ ਜੇਭਜਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾ
 ਕਰਿਸਕੀਏਤਾਂਪਾਪਕਿਉਕੀਚਨਿ॥ ੧॥ ਦੂਜਾਇਹੁਜੇਸਚੁਬੋਲਿ
 ਸਕੀਏਤਾਂਕੁੜਿਕਿਉਬੋਲੀਏ॥ ੨॥ ਤੀਜਾਇਹੁਜੇਸੁੱਧਧਨਹਥਅ
 ਵੇਤਾਂਕਸੁਧਕਿਉਖਾਈਏ॥ ੩॥ ਚਉਥਾਇਹੁਜੇਅਉਗਣਾਅਪਦਿ
 ਆਂਦੀਸੋਝੀਰਖੀਏਤਾਂਕਿਸਦਾਸਤੇਅਉਗਣਹੋਰਨਾਦੇਛੂਢੀਅਨਿ

४॥ ਪੰਜਵਾਂ ਇਹੁ ਸਾਂਈ ਨਾਲਿ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਸਕੀਏ ਤਾਂ ਕੀ ਸਵਾਸ
 ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਰ ਨਾਲਿ ਲਾਈਏ ॥ ੫॥ ੨੨੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਇ
 ਕੁ ਸਾਧਕ ਹੋਵੈ ॥ ਇਨ ਬਾਰਾਂ ਗਲਾਂ ਉਪਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਨੁ ਰਖਦਾ
 ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਖਨਹੀ ਰੂਰਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮੇਰੀ ਕੰਨੁ
 ਅਵਲੋਚਤਾ ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ ॥ ੧॥ ਦੂਜੀ ਇਹੁ ਜੇਹੇ ਮਨੁ ਖਨਾ ਰੂਰਿ ਜਕਪ
 ਹੁ ਚਾਇਥੀ ॥ ਜੇਭੰਗ ਮੇਰਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਭਰਿ ਅਹੋ ਆਹੈ ॥ ਜਿਸੁ ਹੁਕਿ
 ਸੁਹੁਤੁ ਹਨੁ ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਵਾਗਾ ॥ ੨॥ ਤੀਜੀ ਗਲ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕੀ
 ਮਕੈਲੋਤੈ ਅਧੀਨ ਤਾਪ ਕਰਹਿ ਗਾ ॥ ਸੋ ਕੀ ਮੁਤੇਰਾ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਦੇ
 ਵੁਓਗਾ ॥ ੩॥ ਚੌਥੀ ਗਲ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸੇ ਮੁਤੁ ਹਨੁ ਪ੍ਰੀਤ ਮਰਖਦਾ ਹਾਂ ਤਿ

੧੩੬

੧੩੬
 ਪੰਜਵਾਂ ਇਹੁ ਸਾਂਈ ਨਾਲਿ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਸਕੀਏ ਤਾਂ ਕੀ ਸਵਾਸ
 ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਰ ਨਾਲਿ ਲਾਈਏ ॥ ੫॥ ੨੨੨॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਇ

ਗੀਮੇਨੁਪ੍ਰੀਤਮੁਗਾਖਾ॥੪॥ਪੰਜਵੀਗਲਾਇਹੁਹੈਜੋਕਿਸੀਸਮੇਨਿਰਭ
 ਉਨਹੋਹੁਜੁਪੁਰਸਲਾਤਨਹੀਹੋਲਿਪਿਆ॥੫॥ਛਿਹਵੀਇਹੁਹੈਸਾਂ
 ਈਆਖਦਾਹੈਤੇਰੇਪੈਦਾਕਰਣਵਿਚਮੈਨੁਜਤਨਨਹੀਹੋਆ॥ਤਾਤੇਰੇ
 ਰਿਜਕੁਪਹੁਚਾਵਣਵਿਚਿਮੈਨੁਜਨੁਕੇਹਾਹੈ॥੬॥ਸਤਵੀਇਹੁਹੈ॥
 ਜੋਸਭੇਵਸਤੁਵਾਸਤੇਤੇਰੇਬਣਾਈਆਂਹੈਨੀ॥ਤੇਤੁਹਨੁਵਾਸਤੇਭਯਨ
 ਦੇਬਣਾਇਆਹੈ॥੭॥ਅਠਵੀਇਹੁਹੈ॥ਜੋਸਭਕੇਈਪ੍ਰੀਤਿਕਰਦਾ
 ਹੈਨਾਲਿਤੇਰੇਅਪਣੇਪ੍ਰੇਮਨਦੀ॥ਤੇਮੈਚਾਹਦਾਤੁਹਨੁਵਾਸਤੇਤੇਰੇ
 ਤੂੰਮੈਥੀਨਸਦਾਹੈ॥੮॥ਨਵੀਗਲਾਇਹੁਹੈ॥ਜੋਕੋਪੁਕਰਦਾਹੈਉ
 ਪੁਰਮੇਰੇਵਾਸਤੇਮਨਅਪਣੇਦੇ॥ਤੇਕੋਪੁਨਹੀਕਰਦਾਮਨਅਪਣੇਉ

ਤੇਵਾਸਤੇਮੇਰੇ॥ ੯॥ ਦਸਵੀਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਤੇਰਾਕੀਮਭਜਨੁਕਰਣਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਮੇਰਾਕੀਮਰਿਜਕੁਦੇਵਣਾਹੈ॥ ਸੋਤੁੰਭਜਨੁਕੋਲੋਨਸਦਾਹੈ॥ ਤੇ
 ਮੇਰਿਜਕੁਦੇਵਣਾਈਨਹੀਨਸਦਾ॥ ੧੦॥ ਯਾਰਵੀਇਹੁਹੈ॥ ਜਿਤੁੰਦਾ
 ਉਦੇਮੇਰੇਨਾਲਸਭੇਸੁਠੇਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਿਮੇਰੇਵਾਇਦੇਤੇਰੇਨਾਲਿਸਥੇ
 ਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਤੇਕਈਤਾਂਤੁੰਭੀਸਰਮਕਰਿ॥ ੧੧॥ ਬਾਰਵੀਗਲਿਇਹੁ
 ਹੈ॥ ਜਿਮੇਰੇਦਿਤੇਓਪਰਿਰਾਜੀਨਹੀਰਹਿਦਾਤਾਤੁਹਨੁਦਰਿਦਰਿਫਿ
 ਰਾਵਦਾਹਾਂ॥ ੧੨॥ ੨੨੩॥ ਅਓਰਬਚਨੁਇਹੁਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨਨੁਤ੍ਰੈ
 ਪੜਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੇਪੜਦੇਆਪਣੇਅਗੇਦੂਰਿਕਰੇਗਾਤਾਹੀਦਰਵਜੇਓ
 ਰੁਕਦੇਨੁਪਹੁਚੇਗਾ॥ ਜੇਮਾਇਆਪੜਦਾਓਰੁਕਦਾਹੈ॥ ਦੂਜਾਕੁਸਿਗੁ

ਪੜਦਾਧਰਮਦਾਰੈ। ਤੀਜਾਪੜਦਾਮਨੁਜੇਇਹੁਪੜਦਾਸੰਈਦਾਰੈ॥॥
੨੨੪॥ ਅਭਿਰਬਚਨੁਇਹੁਰੈ॥ ਅਵਸੇਸੁਹੈਮਨੁਖਾਤਿਹੁਭਿਪਰਿ॥
ਐਕਢੂਫਲਵਾਲੇਮਾਇਆਦੇਪਛੇਉਸਦੇਵੈਦੇਹੈਨਿ॥ ਐਉਨਹੀਜਾਣ
ਦੇਜੋਪਿਛੇਅਸਾਰੈਮਉਤਿਫਿਰਦੀਹੈ॥ ਟੂਜੇਮਨੁਖੁਉਹੁਜੇਭੁਲੇਹੋਏ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਹੋਕਲਪਾਪਏਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਐਉਨਹੀਜਾਣਦੇਜੋਪਾਪਾਬਦਲਾਦੁਖਮਿ
ਲਸੀ॥ ਤੀਜੇਮਨੁਖਉਹੁਜੇਵਿਚਿਹਸਲਖੇਡਣਦੇਪਰਚੇਹੈਨਿ॥ ਐਉਨ
ਹੀਜਾਣਦੇਜੋਅਸਾਰੈਉਪਰਿਸੰਈਰਾਜੀਨਹੀ॥ **੨੨੫॥ ਅਭਿਰਬਚਨ**
ਇਹੁਰੈ॥ ਮਾਇਆਨੁਪ੍ਰਲੋਕਵਿਚਿਸੰਈਦੇਹਾਜਰੁਕਰੀਐਗਾਸੂਹਤਿਕੋ
ਭੀਬਢੀਥੀ॥ ਮੁਹਕਾਲਾਅਖੀਬਿਲੀਦੀਆਂ॥ ਦੰਦਨਿਕਲੇਹੋਏਤੋਹੋਠਿਲ

ਟਕੋਹੋਏ। ਤਾਂ ਹੁਭੇਜੀ ਅਵੇਖਿ ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਨਿਗੇ॥
 ਅਜੁਹੇ ਸਾਂਈ ਇਹੁ ਕੇਹੀ ਕੋਈ ਬਲਾਇ ਹੈ॥ ਇਸਤੇ ਅਸਾਡੀ ਆਪਿ ਗੀਖ ਅ
 ਕਰਿ। ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਕਹੇ ਗਾਹੇ ਲੋਕੋ ਇਹੁ ਗਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੋਤੁ ਸੀ
 ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ ਸੋ॥ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇ ਦੇ ਸੋ॥ ਅ
 ਤੇ ਜਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦੇ ਸੋ॥ ਸੋ ਇਹ ਚਿਹਾਇਆ ਹੈ
 ਤੁਸਾਡੀ ਪਿਆਰੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਗਾਪੁ ਮੇਸਰ ਕਾ ਜੇ ਆਇਆ ਕਉ
 ਨਰ ਕਹੁ ਮਹਿ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜਲਾਵਹੁ॥ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ਕਹੇ ਗੀ ਜੇ ਮੇਰੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਹੇ ਨਿਉਹਭੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਦੇਵਹੁ॥ ਤਬ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਕੇ
 ਪ੍ਰੀਤ ਮਭੀ ਆਇਆ ਸਾਥਿ ਜਲਾਵਹੁ॥ ੨੨੬॥ ਅਉਰ ਬਚਾਇ ਹੋ॥

ਹਿਕਵਾਰੀ ਕਿਸੀ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਕਉ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣ
 ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਨਾਮ ਨੁਖਾਵਿ ਚਹੁ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤਈ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੋ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ
 ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਦੇ ਨਾਲਿ ਗਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ
 ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹੋ ਸਾਂਈ ਤੇਰੀ ਆਂਤੂ ਹੈ ਜਾਣੁ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ
 ਟੁਟਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਾਂਈ ਕਹਿ ਆਇ ਕਵਾਰੀ ਸਭ ਲੋਕਾ ਥੀ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਤੁਟਾ
 ਦਿਸਿਆਇ ਆ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਸੇ ਦੇਖ ਨਵਿ ਚਿਅ ਹੀ ਕਾਰੁ ਦਿਸਿਆਇ ਆ ॥
 ॥ ਇਸੀ ਕਰਿ ਤੁਹਨੂੰ ਸਭ ਜਗਤ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰੁ ਬਣਾਇ ਆ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਆ
 ਪਣ ਨਜੀ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਤੁਇ ਆਰਿਦਿ ਆਂਸਾ ਥੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ
 ਕਰਿ ॥ ੨੨੭ ॥ ਅਭਿਰਾਮ ਚਨਾਇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਦੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਨ ਦੇ

ਹੈ ਨਿ ਇ ਨਾ ਤਿ ਹਾ ਹੀ ਨੁ ਦੂ ਰਿ ਕਰੇ ॥ ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਰਾਜੁ ਦੁਹੂੰ ਲੋ ਕਾ ਦਾ ਦੇਵ
 ਨਿ ਤਾ ਤੂੰ ਰਾਜੀ ਨਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬੋਰੀ ਚੀਜ ਉਪਰਿ ਰਾਜੀ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਸੋਰਿ
 ਰਸੀ ਹੋ ॥ ਸੋਰਿ ਰਸੀ ਹਰ ਰਸ ਥੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜਾ ਇਹ ਰਾਜੁ ਦੁਹਾਲੇ
 ਕਾ ਦਾ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸ ਹੁ ਚਾਇ ਲੇਵ ਨਿ ਤਾ ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵਨੁ ਨਹੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਆਇ
 ਆ ਕਾ ਬਿਭੋ ਅਗੇ ਹੀ ਨਾ ਸਵਿਤ ਜਨਣੇ ਜੋਗ ਹੋ ॥ ਜੋ ਆਇ ਆਗਈ ਦਾ
 ਸੋਗੁ ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਬਲ ਬੋਰਾ ਰਖਦਾ ਹੋ ॥ ਸੋ ਬੋਰੇ ਬਲ ਵਾਲਾ ਅਵਰ ਨੀ
 ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਤੀਜਾ ਇਹੁ ਜੋ ਕੁਝ ਪਿਛੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਕਰ ਨਿ ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਆਗੇ ਮਨ ਆ
 ਪਣੇ ਨਾਲਿ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੨੨੮ ॥ ਅਓ ਰਬ ਚਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਥੀ ਸਾ
 ਧ ਪੁਛਿ ਆ ਜੋ ਤੇਰਾ ਕਿ ਆਹਾਲੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਾਧ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਆਹਾਲੁ ਓਹੁ ਅ

ਖੇ॥ ਜਿਸ ਕੋਲੋਂ ਸਾਂਈ ਰੁਜ ਨੁਮਿ ਗਵਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਧਰਮ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਿਅਉ ਮੰਗ
 ਵੈ॥ ਹੈ॥ ਨਿਅਤੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਰੋਗੁ ਮੰਗਵਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਕੁਸਿ ਗਪ ਪਕਰਾਏ ਲੋੜ
 ਵਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਮੁ ਜਨਮੰਗਵਾਹੈ॥ ਅਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਰੋਈਆਂ ਮੰਗਵੈ॥ ਨਿਅਤੇ
 ਕਿਆ ਹਾਲੁ ਆਪਣਾ ਆਖੈ॥ ੨੨੯॥ ਅਭਿਰਬ ਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ
 ਚਾਹਵੈ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਹੀ ਬਹੁਤੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਾਥੀ ਚਾਹਵੈ॥ ਤਾਂ ਚੰਗੁ ਪਤ ਹੀ ਬ
 ਹੁਤੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਉਪਦੇਸੁ ਚਾਹਵੈ॥ ਤਾਂ ਭੂਮਿ ਸਾਦੀ ਬਹੁਤੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਿਗਤਿ ਚਾ
 ਹਵੈ॥ ਤਾਂ ਪੋਥੀ ਹੀ ਬਹੁਤੁ ਹੈ॥ ੨੩੦॥ ਅਭਿਰਬ ਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ
 ਤੁਹਨੂ ਬਲ ਦੇਵੈ॥ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਰਖੁ॥ ਅਤੇ ਨਿਰਧਨ ਤਈ ਕ
 ਉਖ ਜਨ ਜਾਣੁ॥ ਅਤੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਜਾਣੁ॥ ਅਤੇ ਸੀਤ ਨਾਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ

੫ ਅਤੇ ਰੋਜੇ ਉਪਰ ਜੀਵਕਾਰਾਖਾ

੧੪੦

ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਨੁਮਾਨ ਜਾਣਾ ॥ ੨੩੧ ॥ ਅਭਿਰਥਾਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਇਕ
ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਅਪਦਿਆਪਿ ਮਾਰਿਆ ਨੁਮਾਖਿਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਮਾਇ
ਆਤਮਾ ਰੋਨਿ ਕਟਿਆ ਵੈਗੀ ॥ ਅਤੇ ਵਿਸਾਹੁ ਤਸਾ ਰੋਨੁ ਖਵੈਗੀ ॥ ਜਿਉ ਅਗ
ਨਿਈ ਧਨ ਕਉ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਚੇ ਰਿਦੇ ਨਾਲਿ ਹੁਣਹੀ ਮਾਇਆ ਦਾਤਿਆ
ਗੁਕਰਹੁ ॥ ਤੁਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਛਲਵਲ ਕੇ ਲਹੁ ਛੁਟਹੁਗੇ ॥ ਅਤੇ ਮਾਇਆ
ਵਰੀ ਜਾਵੁਗਰਹੈ ॥ ਸਭ ਜਾਵੁਗਰ ਥੀ ਜਾਵੁਗਰਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮਿ
ਠਿਆਈ ਕਉ ਰੁਤ ਦਿਹੈ ॥ ਅੰਤ ਕਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਕਉ ਰੁਤ
ਣੀ ਮਿਠਿਆਈ ਰੋ ਅੰਤ ਕੀ ॥ ੨੩੨ ॥ ਅਭਿਰਥਾਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਕਿਈ ਇਨ
ਛਿਅ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗਲ ਨਾਲਿ ਪਰਚਾਵੈ ॥ ਤੁਹੀ ਗੰਥ

ਅੰ

ਰਸਾਂ ਦਾ ਭੁਜਨ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਗਵਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਧਰਮ ਸਾਲ ਵਿ
 ਚਿੰ ॥ ਦੂਜਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚਿ ॥ ਤੀਜੀ ਮੁਤਕ ਪਾਸਾ ਚਉਥਾ ਭੂਮ
 ਮਸਾਲਾ ਵਿਚਿ ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਪਿਛਲੀ ਗਤਿ ॥ ਛੇਵਾਂ ਭੁਜਨ ਦੇ ਨੇਮਾਂ ਵਿਚ
 ॥ ੨੩੩ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪਾਪੀ ਮਨੁ ਖਰੈ ਨਿਸੋਇ ਨਾ ਛਿਅ
 ਗਲ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਰਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਆਰੁ ਮਾਇਆ ਨ
 ਲਿ ॥ ਦੂਜਾਂ ਪਿਆਰੁ ਸਿਕਦਾਰੀ ਨਾਲਿ ॥ ਤੀਜਾਂ ਪਿਆਰੁ ਭਲੇ ਭੋਜ
 ਨ ਨਾਲਿ ॥ ਚਉਥਾਂ ਪਿਆਰੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਨਾਲਿ ॥ ਪੰਜਵਾਂ ਪਿਆਰੁ ਨੀ
 ਦੁਨਾਲਿ ॥ ਛੇਵਾਂ ਪਿਆਰੁ ਹੁੰਦਾ ਇਨਾਲਿ ॥ ੨੩੪ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨੁ
 ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਇਨਾ ਤ੍ਰਿਹ ਗਲ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖਅਗਿ ਮਾਨੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਇਕ

੦

੧੪

ਪਿਆਰੁ ਇਸਤੀ ਦਾ ॥ ਇਹੁ ਤਲ ਵਾਰਹੈ ਧਰਮ ਦੇ ਕਟਵਾਲੀ ॥ ਦੁਜਾ
 ਮਦੁ ਪੀਵਣਾ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਦਾ ॥ ਤੀਜਾ ਪਿਆਰੁ ਸੁਇਨੇ ਰੁਪੇ
 ਸੇਵਾ ਸਹੈ ਸਗਤ ਦਾ ॥ ੨੩੫ ॥ ਅਭਿਰਥਾਨ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸਾਂਈ ਆਖਦਾ
 ਹੈ ॥ ਹੇ ਮਨੁ ਖਜਿਤ ਵੇਲੇ ਕੰਗਾਲ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਖੁਸੀ ਰਹੁ
 ਨਾਲਿ ਨਿਸਾਨੀ ਆਂਬੁਲੀ ਆਂਦੇ ॥ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦੁਰਲਾਭਿ ਵੀ ਤੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਵ ਰਾਖਾ ਪੁਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨੩੬ ॥ ਅਭਿਰ
 ਥਾਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸੋਧਿ ਕਾਰਹੈ ਓਸ ਮਨੁ ਖਰਿ ਪਾਰਿ ਜੋ ਕੰਗਾਲ ਨੁ ਕੰਗ
 ਲਤ ਕਾਰਿ ਕੈਨੀ ਚੁਜਾਣੇ ॥ ਅਤੇ ਦੁਰਲਾਭ ਵੀ ਦੁਰਲਾਭਿ ਤਿ ਕਾਰਿ ਕੇ
 ਵਸੇ ਖੁਜਾਣੇ ॥ ਇਹੁ ਨਿਸਾਨੀ ਆਂ ਮਨੁ ਖੀ ਆਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ੨੩੭ ॥ ਅਭਿ
 ਮੁ ਹੁ

ਰਬਚਨਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਕਪਟੀ ਮਨੁ ਖਾਜਿ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਹੋਰ ਹੋਤੇ ਬਾਹ
ਰਿ ਹੋਰ ਹੈ॥ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚਿ ਉਸਦੀਆਂ ਦੋਇ ਜਿਹ ਵਹੋ ਵਨਿ ਗੀਅ
॥ ਇਕ ਜਿਹ ਵਾਅਗੋ ਇਕ ਜਿਹ ਵਾਪਿ ਛੇ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਅਤੇ ਦੋਨੋ ਉ
ਪਰੁਪਾਕ ਵਹੈ ਗੀ॥ ਅਹਾ ਕੇਸਾ ਬਿਕਾਲ ਸਰੁਪ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ੨੩੮
ਅਉਰਬਚਨਾਇਹੁ ਹੈ॥ ਵਿਚਿ ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਅਠਵਸਤ੍ਰੀ ਭੁਲੀਆਂ ਹੈ
ਪਹਿਲੀ ਅਦਬ ਵਨ ਇਸਤ੍ਰੀ॥ ਦੂਜਾ ਤਿਆਗੁ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚਿ
॥ ਤੀਜਾ ਪਾਤ੍ਰਿ ਅਹੋਇਆ ਭਜਨ ਵਨਾ॥ ਚਉਥਾ ਧਨ ਵਨੁ ਉਦਾਰੁ
॥ ਪੰਜਵਾਂ ਪਿਆਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਲਿ॥ ਛੇਵਾਂ ਸੁੰਦਰ ਜਤੀ॥ ਸਤਵਾਂ ਇ
ਨਸਾਫ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਤੇ॥ ਅਠਵਾਂ ਮਾਰਫਾਤਿ ਫਕੀਰਾ ਤੇ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿ

ਅਦਬੁਰਜਨਹੈਪਰਲੁਣਬਿਨਾ। ਅਤੇਜੁਆਨੀਵਿਚਿਤਿਆਗ
 ਨਕਰੇਤਾਂਸਿਪਹੈਮੋਤੀਬਿਨਾ। ਜੇਪਰਿਆਭਜਨੁਨਕਰੇਤਾਬ੍ਰਿਛੁਹੈ
 ਮੋਦੋਬਿਨਾ। ਦਊਲਤਵੇਦਊਦਾਰਨਹੀਸੋਤਾਲੁਹੈਪੁਰਪਾਣੀਬਿਨਾ
 ॥ ਯਾਰੁਹੈਪਿਆਰੁਨਹੀਸੋਬੁਤਹੈਚੇਤਨਬਿਨਾ। ਸੁੰਦਰਹੈਜਤੀਨਹੀ
 ਸੋਕਮਲਹੈਪਹੁਚਿਲੇਬਿਨਾ। ਬਾਦਿਸਾਹੁਹੈਅਗੁਇਨਸਾਫਨਹੀਸੋ
 ਬਦਲੁਹੈਪਰਬਰਖਾਬਿਨਾ। ਫਕੀਰਹੈਅਰਮਾਰਫਤੀਨਹੀਸੋਦੀ
 ਵਹੈਰੁਸਨਈਬਿਨਾ। **੨੩੯॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥** ਇਕਸਮੇਕਿ
 ਸੀਸਾਧਸਾਂਈਅਗੇਅਰਦਾਸਿਕੀਨੀ। ਜੇਹੇਸਾਂਈਮੇਤੁਹਨੁਕਿਸਜ
 ਹਗਾਪਈ। ਅਕਾਸਬਾਣੀਹੋਈਜੇਤੁਦਿਆਦਿਲਪਾਸਹੁਮੇਨੁਪ

੧੪੨

੫੦

੫੦

ਵਹਿਗਾ ਫੇਰਿਸਾਧਕਹਿਅਜੀਅਜਮੇਰਾਰਿਦਾਬਹੁਤਤੁਟਹੋਅ
ਤੈ। ਹੁਕਮੁਹੋਆਤਾਂਮੈਤੇਰੇਹੀਵਿਚਿਗਾਂ। ੨੪੦॥੧॥ ਚੜ੍ਹਦਾਇਹੁ
੨੪੦॥੧॥ ਚੜ੍ਹਦਾਇਹੁ
ਇਕੁਸਾਧਕਹਿਦਾਹੈਮੇਸਾਹਿਬਲਕਾਂਦੀਟਹਿਲਕੀਤੀ। ਓਨ
ਮੈਨੂਸਤਿਬਚਨਉਪਦੇਸਦੇਕੀਤੇ। ਪਹਿਲਾਇਹਾਜਿਸਸਮੇਭਜਨ
ਕਰੇਤਾਂਮਨਨੂਅਡੋਲਰਖੁ। ਦੂਜਾਇਹੁਜਿਸਸਮੇਸਿਤਾਦੀਸਿਗਤਿਕ
ਰੇਤਾਜਿਹਵਨੂਵਧੀਕਬੋਲਣਨਦੇਇ। ਤੀਜਾਇਹੁਜਿਸਸਮੇਪ੍ਰਸ
ਦਿਖਾਵੇਤਾਸੁਧਕਸੁਧਧਾਨਕਾਬਿਚਾਰਕਹਿਖਾਉ। ਚੌਥਾਇਹੁਜਿ
ਸਸਮੇਕਿਸੇਦੇਘਰਿਜਵੇਤਾਂਅਖੀਨੂਵਧੀਕਵੇਖਣਨਦੇਇ। ਪੰ
ਜਵਾਂਇਹੁਸਾਂਈਨੂਭੁਲਾਏਨਹੀ। ਛਿਵਾਮ੍ਹਤਿਨੂਹਜਰਜਾਲਾਸ

ਤਵਾਂਭਲੇਕਰਨਵਾਲੇਨਾਲਿਭਲਾਕਰਿ॥ ੨੪੧॥ ਅਉਰਬਚਨ

੧੪੩

ਇਹੁ ਗਇਕੁਸਾਹਿਬਲੋਕਦੇਅਗੇਮਾਇਆਆਈ॥ ਤਾਂਸਾਹਿਬ
ਲੋਕਪੁਛਿਆਤਉਕਿਜੁਨੇਖਾਵਦਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਮਾਇਆਕਹਿ
ਆਮਿਥੈਸੁਮਾਰਖਾਂਵਦਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ ਫਿਰਿਸਾਹਿਬਲੋਕਕਹਿਆ
॥ ਉਨਤੋਰਾਤਿਅਗਕੀਤਕੇਤੂੰਨੀਏ॥ ਫਿਰਿਮਾਇਆਕਹਿਆਮੇ
ਹੁਨਨੁਕੁਠਾ॥ ਤਾਂਸਾਹਿਬਲੋਕਕਹਿਆਅਵੇਸੁਮਾਵਦਾਹੈ
ਉਪਰਿਉਨਾਦੇਜੇਦੇਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਮਾਇਆਅਵੇਹੈਤੋਤਿਅਗਨਹੀ
ਕਰਦੇ॥ ੨੪੨॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ॥ ਕਿਸੇਸਾਧਮਾਇਆਨੁਕੁ
ਆਰੀਕੁੜੀਦੀਸੁਰਤਿਵਿਚਿਡਿਨਾ॥ ਤਾਂਉਸਮਾਇਆਨੁਪੁਛਿਆ

ਤੇਮਾਇਆ

ਟੋਰ

ਜੇਤੇ ਰੇਭੁ ਤੇਤਾ ਬਹੁਤ ਹੋਨਿ। ਤੂੰ ਕੁਆਰੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਹੀ। ਯਫਿਰਿ
 ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮਾਜਿ ਨਾਮੇ ਨੁਚਾਰਿ। ਮਾਤਿ ਨ ਕੋਲ ਭੀ ਨ ਰਹੀ। ਜੇ
 ਮਾਇਆ ਦੀ ਚਾਹਵਾਲੇ ਨਿਮਰਦ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਜਿਨਾਮੇ ਨੁਚਾਰਿ।
 ਤਿਨ ਕੋਲ ਭੀ ਨ ਰਹੀ। ਅਹੇਤਾ ਮਰਦ ਪਰਚਹਿ। ਆਜੇ ਨਾ। ਇਸੀ
 ਨਾਮਿ ਤੁਕੁਆਰੀ ਰਹੀ। ੨੪੩॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹੁ ਹੈ। ॥ ਇ
 ਕਸਾਧ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਬਹੁਤ ਦੂਢ ਕੇਸਾਹਿ ਬਲੇਕ ਪਾਏ। ਤਾਮੇ
 ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਚੋਲਿ ਚੁਫੇ ਦੁਹੰਦਾ। ਤਾਸਾਹਿ ਬਲੇਕਾ ਕਾਕਿ
 ਆਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਲ ਬਧਰ ਚੀਐ। ਉਸੀ ਉਪਰਗ ਜੀ ਰਹਾ। ਫਿਰ
 ਮੇਕਹਿ ਆਸਿ ਆਵਹੋ ਦਾਮੇ। ਤਾਫਿਰ ਸਕੈਹਿ ਆਰੁ ਉਕੁ ਗਵਿ

ਤਰਾਹਿਰੇ ਮਹਿਰਖਾ॥ ਫਿਰ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਰ ਮਹੇ ਵਾਮੇ॥ ਤਾਫੇ ਰਸਾ ੧੪੪
ਧਾਕਹਿਆ ਜੇ ਆਪਨੁ ਭਾਵਦਾ ਦੇਖਹਿ ਓਧੈ ਰਹੇ ਰਨਾ ਦੇ ਭੀ ਓਹੋ ਕਰ॥
ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸੇ ਸੰਤ ਜਗਤ ਵਿਚੋਂ ਵਾਮੇ॥ ਤਾਂ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਸਰ
ਬੜੇ ਕੁਲੇ ਚਾਹਟੇ ਵਾਲਾ ਹੋ॥ ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਿਤਾਰੀ ਪੰਸਤ ਵਿ
ਚ ਰਲਾਂ ਮੈ॥ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਭਜਨ ਬਹੁਤਾ ਕਰਿ॥ ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿਆ
ਨਿਹ ਪਾਪ ਹੋ ਵਾਮੇ॥ ਫਿਰ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਗੈ ਬਹੁਤਾ ਕਰਿ॥ ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿ ਤੁਮ
ਆਸ ਭੁਸੇ ਨੁ ਭਵਾਮੇ॥ ਫਿਰ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਤਿਆਗ ਸੁਸੇ ਵਾ ਕਰਿ॥ ਫੇ
ਰ ਮੈ ਕਹਿਆ ਨਰ ਕਾਂਥੀ ਬਚਾਂ ਮੈ॥ ਕ੍ਰਿਪਨੁ ਦੁਰ ਕਰ॥ ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿਆ
ਅਰਦਾਸ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਪਵੇ॥ ਫਿਰ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਸੁਧ ਪਾਨ ਖਾਓ॥
ਫੇਰ ਮੈ ਕਹਿਆ ਮੋਰਾ ਪਤੰਗ ਪਾਟੇ॥ ਤਾਂ ਸਾਧਾ ਕਹਿਆ ਤੁਝੀ ਕਿਸੇ

ਪਾਇ। ਫਿਰਿ ਮੈ ਕਹਿ ਆਸਾਈ ਰਾਜੀ ਕਿਉ ਕਹਿਹੈ ਦੈ। ਸਾਧਾ ਕਹਿ
 ਆਮਨ ਨਾਲਿ ਉਲਟਾ ਵਰਤਾ। ਫਿਰਿ ਮੈ ਕਹਿ ਆਸਾਈ ਕਿਉ ਕਰ
 ਮਿਲੇ। ਸਾਧਾ ਕਹਿ ਆਜੇ ਭੋਗਾ ਦਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰਿ। ੨੪੩॥ ਅਉ
 ਰਬ ਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਮਨੁ ਖਦੇ ਪੰਜ ਮੋਤੀ ਹੋਨਿ। ਪੰਜ ਦੇ
 ਪੰਜ ਦੁਸਮਣ ਹੋਨਿ। ਪਹਿਲਾ ਮੋਤੀ ਧਰਮੁ ਹੈ। ਦੁਸਮਣ ਉਸਦਾ
 ਸੁਠੈ। ਦੁਜਾ ਮੋਤੀ ਅਕਲੁ ਹੈ। ਦੁਸਮਣ ਉਸਦਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੈ। ਤੀਜਾ
 ਮੋਤੀ ਸਿੱਤੋ ਖੈ ਹੈ। ਦੁਸਮਣ ਉਸਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ। ਚਉਥਾ ਮੋਤੀ ਉਦਾਰਤਾ
 ਹੈ। ਦੁਸਮਣ ਉਸਦਾ ਪਛੋਤਾਵਾ ਹੈ। ਪੰਜਵਾਂ ਮੋਤੀ ਵਿਦਿਆ ਹੈ।
 ਦੁਸਮਣ ਉਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹੈ। ੨੪੪॥ ਅਉਰ ਚਨੁ ਇਹੁ ਹੈ॥

॥ ਇਹ ਪੰਜ ਵਸਤੂ ਪੰਜ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਖਾਈਆਂ ਹੋਣੀ ॥ ਚਿੰਤਾ ਖਾਂਦੀ ਹੈ
 ਆਰਜਾਨੁ ॥ ਬਖੀਲੀ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਰਿਜ ਕਨੁ ॥ ਨਿੰਦਿਆ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਭ
 ਜਨੁ ॥ ਤਿਆਗੁ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਪਾਪਨੁ ॥ ਉਦਾਰਤਾ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਬਲਾਈ
 ਨੁ ॥ ੨੪ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਸਿਉ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ
 ਜੁਤਤ ਧਰਮ ਦਾ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਬੁਧਿ ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧ ਕਹਿਆ
 ਤਤੁ ਬੁਧ ਦਾ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਗੁਰੀ ਬੀ ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਗੁ
 ਰੀ ਬੀ ਦਾ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਸਿਤੋਖਾ ॥ ੨੪ ॥ ਅਉਰ ਬਚਨ
 ਇਹ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਬੀ ਸਾਧ ਪੁਛਿਆ ਜੁਫ ਕੀਰ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਖੈ
 ਨਿ ॥ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਫਕੀਰ ਉਹ ਹੈ ਜੁਭਾਈ ਅਪਣੇਨੁ ਮਾਰੈ ॥ ਅਤੇ ਇਸ

ਤਤੁ

ੜੀਆਪਦੀਦਾਤਿਆਗੁਕਰੇ॥ ਅਤੇਮਾਤਨਲਭੋਗੁਕਰੇ॥ ਫਿਰਿ
ਸਾਧਕਹਿਆਜੀਮੈਨੁਪੋਲਿਸੁਦਾਈਏ॥ ਫੇਰਿਸਾਧਕਹਿਆਭਾਈ
ਮਨੁਹੋਇਸਨੁਮਾਰੇ॥ ਇਸੜੀਮਾਇਆਹੈਤਿਸਦਾਤਿਆਗੁਕਰੇ॥ ਮਾਤਾ
ਧਰਤੀਹੈਤਿਸਨਾਲਏਕਮੇਕਹੋਇਜਾਵੈ॥ ੨੪੯॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ
ਐ॥ ਚਰਲਛੁਟਲੜਕਿਆਂਵੇਚਿਸਾਈਲੋਕਾਦੇਪਾਏਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਪ
ਹਿਲਾਇਹੁਜੁਰਿਜਕਦੀਚਿਤਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਦੁਜਾਇਹੁਵੇਲੇਰੋਗਦੇਸਾਂ
ਈਦਾਗਿਲਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਤੀਜਾਇਹੁਜੇਲੜਦੇਹੈਨਿਤਾਂਆਪਸਵਿਚ
ਗੰਢਕੋਧਨਹੀਰਖਦੇ॥ ਚੌਥਾਸੀਚਭੀਕਿਸੀਵਸਤੁਕਾਉਨਾਦੇਪਾਸਨਹੀ
੨੫੦॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਐ॥ ਸਾਹਿਬਲੋਕਦਸਾਸਿਖਾਕਤੇਪਾਸੇਲੇਵ

ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਹਿਲੀ ਇਹੁ ਜੁ ਸਦਾ ਭੁਖਾ ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਭਜ
 ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ੧। ਦੂਜੀ ਸਿਖ ਇਹੁ ਜੋ ਪਰਿ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਰਖਦਾ। ੨
 ॥ ਤੀਜੀ ਸਿਖ ਇਹੁ ਰਾਤੀ ਜਾਗਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਨਦਾ
 ਹੈ। ੩। ਚਉਥੀ ਇਹੁ ਸਿਰਾ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਰਖਦਾ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਵੈਰਾਗੀ
 ਆਂਦਾ ਹੈ। ੪। ਪੰਜਵੀ ਇਹੁ ਜੁ ਸਾਂਈ ਅਪਣੇ ਦਾ ਦਰੁ ਨ ਹੀ ਛਡਦਾ।
 ॥ ਇਹੁ ਲਛਣ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਹੈ। ੫। ਛੇਵੀ ਇਹੁ ਜੁ ਭੀ ਪਰਿ ਜਾਹਿ ਗਾਂਦੇ
 ਸਿੱਤੋ ਖਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਗਰੀਬਾ ਦਾ ਹੈ। ੬। ਸਤਵੀ ਇਹੁ ਜੁ ਕੋ
 ਈ ਰਾਛਾ ਅਦਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਾਹਗਾ ਛੋੜਿ ਜਾਵਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਰਜਾ
 ਇਤੇ ਰਾਜੀਵਾ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ੭। ਅਠਵੀ ਇਹੁ ਨਿਰਾਵਰ ਕੀਤਿਆ ਭੀ

੧੪੬ ਸੁਖ

ਭੀ ਪਰਿ ਜਾਹਗਾ ਛੋੜਿ ਜਾਵਾ ਹੈ। ਇਹੁ ਲਛਣ ਰਜਾ
 ਇਤੇ ਰਾਜੀਵਾ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ੭। ਅਠਵੀ ਇਹੁ ਨਿਰਾਵਰ ਕੀਤਿਆ ਭੀ

ਗੁਹਿ

ਥੇਜੀ

ਠਿਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਆਦਰਕੀਤਿਆਂਫਿਰਿਆਵਦਾਹੈ॥ ਇਹੁਲਛ
ਲਨਿਗਮਾਨੀਆਂਦਾਹੈ॥ ੨੫॥ ਨਾਵੀਸਿਖਇਹੁਵੇਲੇਖਵਣਦੇਖਸ
ਮਦੀਰਜਾਇਦਾਊਥੈਠੇਦੇਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੁਆਲਨਾਹੀਕਰਦੇ॥ ਇ
ਹਲਛਲਤਪਵਾਲਿਆਦਾਹੈ॥ ੨੬॥ ਦਸਵੀਇਹਜੇਕੋਈਉਸਵ
ਲਿਦੇਖਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਨਜਰਿਧਰਤੀਵਲਿਚਾਇਕਰਦਾਹੈ॥ ਇਹੁਲ
ਛਲਮਜੁਬਾਦਾਹੈ॥ ੨੭॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁਹੈ॥ ਸਾਂਈਨਾਲਿ
ਪਿਆਰੁਇਤਨਾਕਰਿਜਿਤਨਾਸੁਖਚਾਹੀਦਾਹਈ॥ ਅਤੇਪਾਪਇਤ
ਨੇਕਰਿਜਿਤਨੀਅਗਨਿਨਰਕਦੀਸਹਿਸਕੇ॥ ਜਗਤਵਿਭਿਵਿਸ
ਥਾਰਇਤਨੇਕਰਿਜਿਤਨਾਇਬੇਰਹਣਾਹਈ॥ ਅਤੇਸੁਭਗੁਣਇ

ਤਨੇਕਰਿਜਿਤਨਾਸਾਂਈਨਲਕੀਮੁਹਈ॥ ੨੫੧॥ ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ
 ੀ॥ ਜੇਹਚੈਤੇਹਅਖਾਇ॥ ਰਿਕੇਜੇਹਅਖਾਇਦਾਹੈਤੇਹਹੋ॥ ਦੁਬ
 ਤਾਵਿਚਹੁਰਿਕੁਚੁਟਿਲੇਵਹੁ॥ ੨੫੨॥ ਬਚਨਗੋਬਿੰਦਲੋਕਕੇਸਮਾਪਤੀ

॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਦੋਹਰਾ॥ ॥ ਸਿਮਤਸਸਰਸਸੁਨਜਗਕੁੰਭਮਾਸਸਦਾਗਪੁਰਨ
 ਮਾਸੀਤਿਬਸੁਭਪੋਥੀਭਈਤਿਆਗ॥ ੧॥ ਰਾਮਕੇਸਰੀਪਠਨਹਿਤਲਿ
 ਖਵਾਈਕਰਿਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਦਸਖਤਖੀਵਲਸਿੰਘਨਿਜਲਿਖੀਸੁਮਨਧਰਿ
 ਚੀਤਾ॥ ੨॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਅਉਰਬਚਨਇਹੁ॥ ਜਿਤੁਵੇਲੇਮਨਸਿਤੋਪਕੀਤਾਤਬੇਪਰਦ ॥
ਹੋਇਆ॥ ਜਿਸਦੇਲੇਜਗਤਤੇਕਨਾਰਾਣੀਤਾਤਾਅਰੁ
ਲਗਹਿਆ॥ ਜਿਸਦੇਲੇਤਿਸਨਾਦੀਤਾਬੰਧਨਤੇ
ਮੁਕਤਹੋਇਆ॥ ਜਿਤੁਵੇਲੇਮਤਸਰਛੋਰੀਤਬਪ੍ਰੀਤ
ਜਾਹਰਹੋਈ॥ ੧॥ ੨੫੨॥

CC-0 Punjab University Chandigarh. An eGangotri-Vaidika Bharara Initiative

